

CRISTIAN GĂNESCU
FORTĂ CONTRA FORTĂ

CRISTIAN GĂNESCU

FORTĂ
CONTRA
FORTĂ

ALAYA

CRISTIAN GĂNESCU

**FORTĂ
CONTRA
FORTĂ**

EDIȚIA A DOUA

ALAYA

2021

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂNESCU, CRISTIAN

Forță contra forță / Cristian Gănescu. - Craiova : Editura Alaya, 2021

ISBN 978-606-93552-7-5

2

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

La temelia cosmosului se află unicul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Pentru ființele din lumea eterică există două forme de manifestare sau ipostaze ale lui Dumnezeu. Cele două forme de manifestare sau ipostaze sunt numite IȘȘ și HAUTI. Prima ipostază, denumită IȘȘ, se referă la Dumnezeu nemanifestat. IȘȘ - Creatorul a tot ce există, a tot ce se vede și a tot ce nu se vede - este dincolo de formă; după o formulare din lumea eterică, IȘȘ este “dincolo de dincolo”. Ființele din lumea eterică afirmă că în Terra aurica, IȘȘ - care este dincolo de formă - se manifestă ca HAUTI - ca Dumnezeu Tatăl. HAUTI este manifestarea în formă umanoidă a lui IȘȘ.

Deși este Unul în Ființă, Dumnezeu este întreit ca Persoană. Ființa lui Dumnezeu se manifestă ca Sfânta Treime, prin trei Persoane nedespărțibile, care acționează prin împreună-lucrare: Cele trei Persoane sunt una și aceeași. Prima Persoană este chiar HAUTI, Dumnezeu Tatăl, care este manifestarea directă a lui IȘȘ. A doua Persoană, Dumnezeu Fiul, care este Iubirea Nesfârșită, s-a întrupat în lumea materială acum 2000 de ani, iar oamenii o cunosc sub numele Iisus Hristos. A treia Persoană este Dumnezeu Lumina sau Sfântul Duh. Deși este Persoană - precum Tatăl și Fiul - Duhul Sfânt nu se manifestă prea des într-o formă umanoidă. Rezultatul acțiunii neîncetate a Sfântului Duh este cosmosul. În lumea eterică, în Trupul de Slavă, Iisus Hristos apare sub înfățișarea cunoscută mai ales din iconografia creștină. Chipul său este aproape identic cu cel imprimat pe giulgiul de

la Torino. La nivelul palierului eteric, Iisus Hristos se manifestă astfel: este un bărbat înalt, de aproximativ 1,90 metri. Are părul castaniu închis, ondulat, destul de lung. Uneori își prinde părul bogat, ușor ondulat, în panglici ce par din lumină. Are nasul ușor acvilin, ochii mari și foarte profunzi. Culoarea ochilor pare să se modifice: uneori are ochii căprui cu sclipiri verzui, alteori albaștri precum azurul cerului. Are buzele pline, iar o barbă mică îi acoperă obraji. Pe cap poartă ceva ca o coroană, formată din 12 pietre prețioase ce strălucesc foarte puternic, în culori diferite. De departe par 12 stele. La mâini și pe frunte sunt vizibile urmele crucificării. Urmele piroanelor cu care a fost răstignit sunt vizibile aproape de încheieturile mâinilor, iar nu în palme. Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos emană două luminozități distincte: de la brâu în jos emană o luminozitate de culoarea metalului topit sau a aramei, iar de la mijloc în sus o luminozitate de culoarea argintie curată, foarte clară. Privite de la depărtare cele două luminozități par să formeze o culoare unică, galbenaurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului de Slavă, datorită radiației extrem de puternice, se formează neîncetat curcubeie multicolore de lumină. Când se manifestă în lumea eterică, Iisus Hristos pare a fi un Izvor de Lumină. Lumina emanată de El, care ajunge până la mari distanțe în jur, este extrem de blândă și de suavă. Această lumină este Lumina Iubirii.

PARTEA ÎNTÎI

RĂZBOIUL FIILOR LUMINII

ÎMPOTRIVA FIILOR ÎNTNERICULUI

SALT ÎN NECUNOSCUȚ

☞ Accidentul ☞

Dacă înainte de producerea evenimentului care i-a marcat viața într-un mod profund Eugen Nicolae Gîscă era un om obișnuit, cu nimic deosebit de ceilalți oameni, după aceea lucrurile s-au schimbat.

Înainte de accidentul, Eugen nu era interesat în nici un fel de fenomenele considerate astăzi “paranormale”, fiind, la fel ca majoritatea oamenilor, interesat în primul rând de problemele cotidiene, de munca sa și de modul în care-și petrece timpul liber. Înainte de accidentul care i-a modificat radical modul de a fi și de a percepe lumea, Eugen nu-și punea nici un fel de probleme metafizice, iar despre o concepție coerentă despre lume nu putea fi vorba. Nu-l interesau prea mult noțiuni precum “lumea de dincolo” sau “reîncarnarea”. Viața lui se scurgea lin, destul de liniștit și de banal, fără să nască întrebări existențiale serioase. Dar, evenimentul cel mai important al vieții sale încă nu avusese loc. El s-a produs atunci când Eugen avea 26 de ani, cu trei săptămâni înainte de Paștelui ortodox, prin luna martie a anului 1994.

În acea perioadă, Eugen lucra în secția de transformatoare a unei întreprinderi. Dimineața, potrivit

caietului de sarcini din ziua respectivă, primise sarcina de a pătrunde în standul de probe al secției, locul unde se afla în probă un transformator de 400 MW. În dimineața aceea, nu exista nici un semn că, peste puțin timp, lucrurile vor lua o întorsătură dramatică. Semnele au început să apară ceva mai târziu, manifestându-se sporadic pe tot parcursul dimineații.

Lucrând în standul de probe, unde nu puteau pătrunde persoane neautorizate, s-a produs un eveniment deosebit: a avut loc un scurtcircuit la transformatorul de 400 MW. În acel moment, Eugen lucra singur lângă transformator. Scurtcircuitul a provocat o flamă foarte puternică. Un astfel de scurtcircuit putea, desigur, să carbonizeze persoanele din imediata vecinătate. Eugen se afla însă destul de departe pentru a fi afectat fizic. Totuși, chiar și așa, efectele au fost imediate, dar de altă natură. În momentul scurtcircuitului, Eugen a simțit o căldură intensă urcând prin tălpile picioarelor spre creștetul capului. Tot corpul a început să-i fie învăluit în căldură. Avea senzația că mii și mii de furnici îi invadează trupul dinspre picioare, de-a lungul coloanei vertebrale spre creștetul capului. Valul de căldură a urcat începând de la extremitățile mâinilor și picioarelor, de-a lungul spatelui, cu o senzație mai intensă de-a lungul coloanei vertebrale. Cele mai dureroase senzații s-au produs în regiunea gâtului și în regiune frunții, exact la rădăcina nasului. Acolo, Eugen a simțit o durere ca și cum cineva i-ar fi înfipt un țaruș fierbinte.

Senzația cea mai dură s-a produs însă în creștetul capului: în timp ce restul trupului era fierbinte, creștetul capului era rece ca gheața. Impresia copleșitoare pe care a avut-o în acel moment a fost că, începând din creștet, capul se deschide ca o varză, ale cărei frunze se desfac cu rapiditate. Aceste senzații s-au derulat în răstimpul a maxim două minute, după care mediul exterior a început să se

estompeze. Mediul exterior, standul de probe al transformatorului, n-a dispărut total, dar peste imaginea familiară a început să se suprapună o altă imagine, cea a unei lumi ciudate și stranii.

Acesta a fost de fapt începutul unei aventuri care nu a încetat nici în ziua de astăzi. Peste imaginea atât de familiară a mediului înconjurător s-a suprapus o altă lume, una paralelă. Imaginile s-au succedat cu o așa de mare rapiditate, iar evenimentele au fost atât de insolite, încât, inițial, Eugen nu și-a dat seama chiar de la început că s-a întâmplat ceva deosebit. “Furat” de noul peisaj, Eugen a remarcat mai multe ființe care se mișcau undeva în fundal, iar în jur se aflau mai mulți pomi fructiferi, cu fructe ce semănau întrucâtva cu merele. Imaginea lumii care se suprapusese nu a durat prea mult. Imediat după aceea, scurta perioadă de suprapunere a dispărut și a lăsat loc mediului înconjurător cunoscut. Toate aceste evenimente s-au derulat rapid, Eugen fiind surprins în poziție ortostatică. Abia după aceea a reușit să se așeze pe o bancă. Persista, apăsătoare, o senzație de greață. Instinctiv, și-a aprins o țigară, dar imediat a trebuit să o lase în scrumieră: greața devenise tot mai intensă. Când a început să se ridice de pe banca pe care se așezase, senzația ce a urmat a fost mai presus de tot ceea ce simțise până în acel moment.

Ridicându-se, Eugen a avut senzația că se dedublează în două lumi diferite. Fără vreun presentiment, în momentul în care s-a ridicat de pe bancă, ceva din el, dublura energetică, s-a ridicat în picioare pentru a se depalsa. În timp ce dublura energetică era în picioare, trupul fizic a rămas așezat pe scaun, cu ochii deschiși, fără să clipească. Eugen a avut astfel surpriza se să vadă pe sine în două ipostaze complet diferite: pe de-o parte își privea dublura energetică prin ochii fizici, imagine de care era conștient, iar, pe de altă parte se vedea pe sine însuși prin ochii dublurii energetice.

Prima impresie pe care a avut-o, aflându-se în această ipostază, a fost aceea că legile lumii fizice nu mai funcționează și că noul său trup, în care-și mutase câmpul de perceptibilitate, nu este identic, ca structură și compoziție, cu trupul fizic care se afla așezat pe scaun.

Deși atenția era distribuită în două direcții diferite, Eugen a reușit să păstreze o imagine globală asupra fenomenului. O senzație de libertate și, oarecum, de detașare față de îngrădirile trupești a prevalat în primele momente. După ce a depășit starea inițială de uluială, a început să-și observe dublura energetică, “trupul de lumină”, așa cum i s-a părut a fi în acele momente. Devenise martorul mut al unor fenomene ieșite din comun, pe care le analiza cu luciditate.

Trupul de lumină era aidoma trupului fizic, reproducând o înfățișare oarecum idealizată a acestuia. Dacă trupul fizic prezenta anumite deficiențe - de exemplu, părul era destul de rar și tuns scurt, prima falangă de la degetul mâinii drepte lipsea datorită unui accident petrecut anterior -, nu același lucru se putea spune despre trupul de lumină, dublura energetică. Trupul de lumină se prezenta într-o stare impecabilă: avea părul mult mai lung, aproape la nivelul umerilor și ondulat, falanga lipsă de la degetul mare era acolo, la locul ei, iar dantura se prezenta în condiții impecabile, ceea ce nu era cazul cu dantura trupului fizic. Era, cum s-ar spune, o stare de “har”. Trupul de lumină, după cum Eugen a remarcat nu peste mult timp, avea un miros plăcut, iar atunci când se mișca, emitea un bâzâit foarte ușor, ca un mic transformator aflat sub tensiune. Mirosul emis de trupul de lumină era oarecum asemănător cu mirosul florilor de câmp sau al fânului proaspăt cosit.

Abia s-a obișnuit cu noul său statut existențial, de dublură energetică sau de ființă de lumină învăluită într-o pace profundă, sentiment atotprezent în noua stare în care se

afla, că dinspre partea stângă s-a auzit un sunet sau, mai curând, o melodie, cântată parcă în surdină de un cor format din mii de persoane. Eugen a întors imediat capul pentru a vedea de unde provine acea melodie diafană ce aducea mai mult cu corurile îngerești, menționate de concepția creștină.

După cum și-a dat seama, era mai degrabă o muzică a naturii - natura emite un sunet; mai precis spus, o muzică care însoțește procesele ce au loc la sânul ei. În partea din care veneau sunetele melodioase, Eugen a remarcat un fel de perdea de ceață multicoloră ce se constituia într-un fel de poartă. La scurt timp, prin poartă și-a făcut apariția o ființă cu un trup eteric, ce emitea în jur sclipiri violete. Ființa avea o înălțime impresionantă, cam 2,5 - 3 metri înălțime, se mișca extrem de rapid, ca și cum n-ar fi atins pământul, avea părul lung, până aproape de genunchi, negru ca pana corbului, care contrasta cu fața foarte albă, cu ochii negri fără iris, cu buzele roz, senzuale, fața ovală, cu trăsături plăcute. Această ființă stranie era înveșmântată într-un fel de togă; la mijloc era încinsă cu un cordon, iar în picioare avea sandale de culoare închisă. Nu exista nici un indiciu asupra sexului; nici dacă era sexuată, nici dacă era asexuată, nici dacă era androgenă.

La un moment dat, ființa respectivă a scos din faldurile veșmântului o sferă de mărimea unei bile de biliard, ce radia o lumină pală, roșiatică. Sfera arăta ca o planetă, fiind vizibile principalele forme de relief, munții și oceanele. Nu era însă vorba despre globul terestru, ci despre o altă planetă, căci, după cum Eugen a observat foarte clar, proporția oceanelor și a uscatului erau diferite. Uscatul ocupa o suprafață mult mai mare decât apa, iar totul era învăluit într-o frumoasă culoare roșiatică.

În momentul în care ființa i-a întins globul de mărimea unei mingi de biliard, Eugen s-a simțit brusc aspirat înapoi în

trupul fizic, ca și cum ar fi fost atras de o forță careia nu i se putea opune. Când Eugen s-a “instalat” din nou în trupul fizic, tot ce văzuse înainte a dispărut, iar privirile i s-au oprit asupra țigării care încă ardea în scrumieră.

Deși a avut senzația că trecuseră multe ore, țigara din scrumieră nu arsesse decât aproximativ un centimetru. Ceea ce înseamnă că nu trecuse mai mult de un minut.

❧ Ceremonia de investire ❧

O perioadă de timp, Eugen nu a mai avut ocazia să aibă astfel de percepții. Aproape că nu se mai gândea la acel straniu accident. Își amintea totuși cum, imediat ce își revenise, strigase după ajutor și cum colegii de muncă îl ajutaseră să se întindă pe o bancă de lemn.

Lucrurile păuseră să reintre în normal când, într-o bună zi, cam la trei săptămâni după accident, a fost iarăși martorul unor evenimente insolite. Fără nici un avertisment prealabil, lumea materială s-a estompat, iar lumea aceea stranie s-a inserat din nou percepției sale. Eugen a observat atunci, în premieră, felul în care mai multe ființe în trupuri de lumină se deplasau cu mare viteză într-o parte și în alta.

La un moment dat, fiind cuprins de un acces de spaimă cumplit, Eugen a luat-o la fugă pe străzi pentru a scăpa, după cum credea în acele momente, de “extraterestrii” care invadaseră planeta. Abia după ce spaima i s-a domolit, și-a dat seama că accidentul de la bancul de probe i-a modificat percepția.

Conștientizarea faptului că în urma accidentului dobândise un nou tip de percepție - ceea ce, uneori, în literatura parapsihologică se numește “a doua vedere” sau “clarvedere” - s-a realizat în mod lent, pe parcursul mai multor luni.

În primul an ce a urmat accidentului, Eugen a avut prilejul să observe destul de des lumea situată dincolo de percepția normală. “A doua vedere” se activa uneori brusc, fără a putea controla fenomenul. Desigur, atunci când încerca să vorbească prietenilor sau cunoscuților despre astfel de lucruri, era privit cu neîncredere sau, în cel mai bun caz, era îndrumat cu condescendență spre cel mai apropiat spital unde vegheau nelipsitele personaje îmbrăcate în alb, medicii psihiatri, atât de siguri pe știința lor și pe ceea ce trebuie să fie normal sau anormal...

Atunci când percepea prin cea de-a doua vedere, Eugen devenea conștient de faptul că imaginea trupului fizic începe să se estompeze, iar în locul ei apare un fel de fantomă luminoasă, ca o dublură eterată. La început, nu prea înțelegea ce se întâmplă, întrucât până în acel moment nu auzise vorbindu-se despre aură, despre bioenergie, sau despre faptul că, la acest nivel invizibil percepției normale, există anumite organe sau, mai corect spus, centre de energie denumite **chakre** observabile prin cea de-a doua vedere ca niște vârtejuri strălucitoare.

Oricum, la început, percepția era destul de difuză și de neclară. În acea perioadă, în care nu prea pricepea ce se întâmplă cu el, Eugen vorbea prietenilor săi sau oricui dorea să-l asculte despre o aureolă eterată, formată din mai multe “cămăși” ce înconjoară omul și despre “beculețele” ce strălucesc straniu în anumite zone ale acesteia.

În afara observării aurei umane, Eugen a început să perceapă tot mai clar cealaltă lume, la fel de reală percepției sale ca și lumea fizică, formată însă dintr-o substanță diferită. Această lume era, la fel ca și aura umană, o lume eterată, translucidă, formată dintr-o substanță asemănătoare celei din care este formată aura. La fel ca și lumea fizică, această lume paralelă părea să fie tridimensională; totuși, componenta

timp părea să aibă o altă valoare decât în palierul fizic. Dacă, la început, percepția lumii paralele a fost rezultatul unui nefericit accident, ulterior, Eugen a învățat cum să-și provoace singur observarea ei. Într-o bună zi, lovindu-se întâmplător într-un anume loc de pe suprafața trupului, undeva în regiunea ombilicului, și-a dat seama ce trebuie să facă pentru a percepe prin cea de-a doua vedere sau pentru a face să înceteze această stare.

Astfel, existența lui a început să se fragmenteze în două lumi diferite: una percepută prin cea de-a doua vedere și cealaltă prin percepția fizică normală. În acea perioadă, chiar dacă nu era “activat” - termenul îi aparține lui Eugen - deci dacă nu era conectat la cea de-a doua vedere, a început să perceapă instinctiv, ca o impresie, sentimentele izvorâte din aurile celorlalți oameni: ura, mânia, iubirea etc.

Modul lui de percepție prin cea de-a doua vedere comportă mai multe trepte distincte. După ce se activează voluntar la nivelul celei de-a doua vederi, percepe la început dublurile aurice ale lumii materiale: aurile plantelor, animalelor, oamenilor, obiectelor, clădirilor etc. După aceea, treptat, pe parcursul câtorva secunde, această percepție se estompează pentru a face loc percepției unei alte lumi, în care există alte peisaje, alte obiecte, alte ființe.

La începutul experiențelor sale, Eugen nu știa că percepe ceea ce, în vechile doctrine ezoterice, poartă numele de **lumea eterică**. Nu știa nici faptul că această lume fusese “accesată” prin cea doua vedere de foarte mult timp - practic, din antichitate. Eugen nu știa nici faptul că astfel de lucruri, care pe el l-au speriat de moarte, sunt destul de cunoscute. Astfel, că, la început, Eugen s-a considerat un fel de handicapat sau chiar un blestemat al sorții.

Lumea eterică, lumea în care Eugen a pătruns prin activarea celei de-a doua vederi, se prezenta ca o lume

oarecum asemănătoare lumii fizice, cu diferența că este formată dintr-o substanță diferită de cea pe care noi suntem obișnuiți să o numim materie. În lumea eterică există peisaje vaste, formate din felurite forma de relief - văi, munții, câmpii -, în care se găsește o vegetație abundentă și foarte mulți pomi, majoritatea fructiferi. Lumea eterică arată așa cum arăta pământul în timpurile îndepărtate, în care activitatea umană nu adusese modificări mediului înconjurător. În lumea eterică nu există însă animale.

Lumea eterică este diferită de ceea ce în ziua de astăzi poartă numele de “lume astrală” - lumea sau palierul în care pătrund oamenii după momentul morții. Deși, în literatura spiritualistă care există pe plan mondial sunt prezentate numeroase detalii cu privire la lumea astrală, nu există prea multe referiri cu privire la lumea eterică.

Pentru Eugen, cel mai important moment a fost acela în care a intrat în contact cu ființele care se manifestă în lumea eterică. Aceste ființe nu au trup fizic, dar posedă un trup specific lumii în care trăiesc. Cele mai multe dintre ele sunt ceea ce tradiția ezoterică denumesc “**spirite ale naturii**”, adică ființe de formă umanoidă care au grijă de buna funcționare a naturii. În afara acestora, Eugen a fost martorul apariției unei alte categorii de ființe de formă umanoidă, care păreau a fi oameni, dar care, după cum avea să afle mai târziu, doar se manifestau sub formă umanoidă - aceste ființe sunt ceea ce tradiția creștină desemnează prin termenul de **îngeri**.

Cu mult umor, Eugen povestește cum s-a petrecut prima întâlnire cu aceste ființe, a căror caracteristică principală, la prima vedere, este aceea de a se deplasa extrem de rapid. Într-o bună zi, cam la o lună după accident, imediat după ce a început să perceapă lumea eterică prin cea de-a doua vedere, lângă Eugen a apărut o ființă cu un trup de

formă umanoidă, destul de înaltă. Ființa respectivă tocmai levita - acesta este cuvântul cel mai exact prin care se poate să descrie modul ei de deplasare - alături de Eugen, puțin deasupra capului său. Ea se ridicase pentru a ajunge la ramurile unui pom fructifer din lumea eterică. În lumea eterică există mulți pomi fructiferi și au rod bogat.

Ființa respectivă, înaltă cam de doi metri și jumătate, tocmai rupsese rodul, un fruct ce aducea cu o pară - ne putem imagina că așa ar fi putut arăta perele în lumea fizică, dacă, de-a lungul secolelor, oamenii n-ar fi realizat hibridări și n-ar fi folosit îngrășăminte chimice -, când privirile i-au căzut asupra lui Eugen, care-i privea uimit mișcările line, ca rupte dintr-un vis frumos. Nelămurită, uimită chiar, ființa și-a schimbat brusc poziția; din partea dreaptă a lui Eugen a trecut în partea stângă. În momentul în care a realizat faptul că Eugen încă o urmărea cu privirea, ființei i-a căzut fructul din mână. După ce și-a modificat poziția de alte câteva ori, pentru a se convinge că este urmărită cu privirea de Eugen, ființa respectivă s-a deplasat cu o viteză uimitoare spre o direcție necunoscută.

Practic, într-o fracțiune de secundă, ființa a dispărut din raza vizuală a lui Eugen. În lumea eterică, ființele se mișcă cu viteze amețitoare; unui om îi este practic imposibil să le urmărească. Ființele respective dispar și apar cu mare viteză, ca și cum ar trece într-o altă dimensiune. Nici nu apucase Eugen să facă un pas când, alături de el, s-a înființat un grup relativ numeros de ființe asemănătoare cu cea care dispăruse anterior. Uimate, vorbind între ele, ființele respective au început să leviteze în jurul său. Unele dintre ele, i-au cercetat ceea ce Eugen denumea pe atunci "beculețele", adică chakrele, iar altele i-au cercetat aura. Rând pe rând, mai multe ființe s-au perindat prin fața lui Eugen, ca și cum era un exponat de muzeu. Destul de intrigate de personajul din

fața lor, ființele respective i-au scotocit cu privirea fiecare aspect al aurei. Ființele cu care Eugen a intrat în dialog s-au prezentat prin titulatura “Fiii Luminii”.

Imediat după aceea, - evenimentele derulându-se în mai puțin de un minut - ființele prezente s-au dat la o parte, în momentul în care, ca de nicăieri, a apărut o ființă impunătoare, atât ca aspect exterior, cât și ca strălucire aurică. După cum avea să afle ulterior, ființa care a apărut în fața lui Eugen poartă numele Gabriel. Mai târziu, întrebând în dreapta și în stânga, Eugen a aflat de la simpaticele spirite ale naturii că numele ființei respective este **“ceea ce în lumea oamenilor se numește Gabriel”**.

La întrebarea, probabil indiscretă sau poate naivă, specifică unui om întrupat, dacă ființa în cauză era cea care, în vechile cărți sacre, poartă numele de Îngerul Gabriel, toate ființele întrebate au preferat să zâmbescă sau să ridice din umeri.

În lumea eterică ființele nu au nume precum în lumea fizică. Ființele din lumea eterică sunt desemnate prin denumiri ce definesc atribute funcționale. Astfel, Îngerul Gabriel - căci despre el este vorba - se prezintă printr-o denumire ce pare întrucâtva sibilinică pentru înțelegerea omenească: **“Eu, Același”**. Ființele din lumea eterică îl desemnează prin expresiile **“Primul Veghetor”** sau **“Păstrătorul Cheilor Puterii”**.

Îngerul Gabriel i-a explicat lui Eugen că nou dobândita capacitate de a vedea lumea eterică **“oricum, nu este de la mine. Fiii femeii n-ar trebui să ne vadă”** a spus în continuare Îngerul Gabriel. Prin expresia **“fiii femeii”**, ființele din lumea eterică denumesc oamenii încarnați în lumea materială; adică **“cei născuți prin femeie”**.

În perioada de timp ce a urmat, Îngerul Gabriel i-a dat multe sfaturi utile lui Eugen. Dacă Îngerul Gabriel nu era

prezent, locul lui era luat de unul dintre “locotenenții” săi, care-i dădea lui Eugen toate sfaturile și îngrijirile necesare. Ulterior, locul lor a fost luat de cei doi Îngeri Veghetori personali.

După cum afirmă Eugen, fiecare om are trei Îngeri Veghetori, dintre care doar doi se manifestă în lumea eterică, și trei Îngeri Păzitori, care se manifestă foarte rar în lumea eterică. Îngerii Păzitori, care nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori întrucât se află pe o altă treaptă ierarhică, se manifestă doar pe ultimul palier al cosmosului spiritual.

Cam la două luni de la prima “activare” spontană, Eugen a început să se simtă rău. A început să aibă dureri în regiunea situată imediat sub ombilic. Durerile porneau de la un punct situat sub ombilic, ocoleau bustul și se terminau undeva în partea dreaptă. Eugen a consultat medicul, care i-a recomandat să se opereze la rinichiul drept. Astfel, Eugen s-a internat în spital. Pe toată perioada internării în spital, Eugen a auzit voci care-l încurajau, iar atunci când era trist, auzea voci care încercau să-l binedispună. Medicii au constatat faptul că Eugen suferea de un blocaj la rinichi încă de la naștere, fiind foarte mirați de faptul că, până la vârsta de 26 de ani, nu a mai mai acuzat dureri. Au decis să-l opereze.

Când a intrat la operație, Eugen a știut că nu este singur, așa cum nu este nici un om în împrejurări grele. După operație, a încercat să comunice medicilor că aude constant anumite voci și că vede fapte dintr-un palier cosmic “paralel”. Foarte “înțelegători”, medicii l-au asigurat pe Eugen că este vorba despre halucinații trecătoare, datorate probabil anesteziei. Totuși, efectele “anesteziei” au durat un timp destul de îndelungat, din moment ce sunt prezente și în ziua de astăzi și, după câte se pare, vor persista toată viața.

După operație, când a început să se deplaseze singur, Eugen și-a propus să viziteze bisericile creștin-ortodoxe,

pentru a se ruga. În acest timp, a remarcat că în timpul slujbei “se activează” involuntar. De fapt, nici nu era necesar să asculte slujba, contactul cu energiile spirituale din bisericile ortodoxe aveau darul să-i declanșeze spontan percepția prin cea de-a doua vedere. Ulterior, a remarcat faptul că același fenomen se produce și în bisericile catolice.

Eugen a remarcat și faptul că, în momentul conectării la cea de-a doua vedere, structura sa aurică suferă anumite transformări: unele chakre se activează brusc, iar într-o anumită parte a aurei se formează un “halo” luminos, format dintr-o energie argintie.

La Eugen, fenomenul percepției prin cea de-a doua vedere este însoțit de mai multe trăiri, senzații și sentimente. Prima trăire interioară ce apare imediat după ce percepe prin cea de-a doua vedere este un sentiment de iubire intensă, ce pare să provină, prin inducție, de la o sursă exterioară - cineva sau ceva neasemuit de puternic și de bun. A doua senzație importantă este de pace și de calm. A treia senzație este de natură calorică: pare că o căldură și o răceală intense, ce pornesc de la polii opuși ai trupului, se unesc undeva la mijloc pentru a forma ceva ce nu poate fi descris în cuvinte. A patra senzație este un fel de omnisciență și de cunoaștere totală printr-un singur flash cognitiv. O parte din aceste senzații persistă foarte puțin - numai la începutul activării celei de-a doua vederi.

În următoarele săptămâni, după ce a început să-și activeze în mod voluntar cea de-a doua vedere, Eugen a început să cerceteze metodic, elaborat, noua lume. I se părea curios faptul că toate ființele îl ocolesc în mod voit. La aproximativ o lună după operație, în timp ce cerceta cu privirea, fără țintă precisă, lumea eterică, lângă Eugen au apărut cei doi Îngeri Veghetori personali și Îngerul Gabriel. Toți trei au fost foarte interesați de haloul ce se forma la

Eugen într-o anumită parte a aurei și de funcționarea unor chakre. Îngerii Veghetori erau foarte surprinși de ceea ce văd. Îl întrebau mereu pe Eugen dacă îl doare ceva.

În acea zi, a avut loc un eveniment căruia, abia ulterior, Eugen i-a înțeles importanța deosebită. La început, el nici nu a știut ce se petrece. La fel se întâmplă și în existența cotidiană din palierul material, când unele evenimente se desfășoară atât de repede, încât omul, luat pe nepregătite, nu este capabil să le conștientizeze și să le înțeleagă la adevărata lor semnificație.

La începutul discuției, Îngerul Gabriel l-a întrebat pe Eugen dacă dorește să redevină om obișnuit. Cu alte cuvinte, l-a întrebat dacă dorește să renunțe la capacitățile sale spirituale (“paranormale”) recent dobândite. După ce Eugen a răspuns negativ, Îngerul Gabriel a mai întrebat de două ori. Eugen a negat astfel de trei ori, afirmându-și dorința de a continua ceea ce începuse.

Scurt timp după acel moment, ca și cum s-ar fi ivit dintr-o altă dimensiune spațio-temporală, au apărut patru personaje ciudate, patru oameni cu un aspect vestimentar de-a dreptul exotic. Semănau oarecum cu strămoșii americanilor precolumbieni - tolteci, zapoteci sau mayași -, erau goi, vopsiți în culori vișinii, iar în jurul taliei aveau piei de animale și sfori pe care erau înșirate pene de diferite culori și dinți de animale. Cele patru personaje mai mult decât stranii erau foarte bătrâne, cu pielea aproape uscată, cu părul lung, în coame, asemănători punk-iștilor de azi, cu inele în nara stângă. Aveau urechile lungi și lăsate, ochii mari, nasul coroiat și buzele subțiri. Cele patru ființe umane stranii susțineau că îl cunosc pe Eugen, dar nu au precizat de unde. Fiecare dintre ele, în timp ce se strâmba și dansa un dans pantomimic - oricum, pantomima părea o artă pe care o stăpânesc la perfecție -, își rostea numele, un nume sonor,

dar cu neputință de reținut. La un moment dat au început să se rotească în cerc în jurul lui Eugen, cântând sau rostind ascuțit, din gât, sunete sau onomatopee, AAA, HAAA, HEEE, HIII, în mod continuu. Unul dintre cele patru personaje avea un fel de zornăitoare care emitea sunete ciudate, asemănătoare oarecum cu o zornăitoare de sugari, cu ajutorul căreia îl “tămâia” pe Eugen din cap până la tălpi.

În urma “tămâierii”, aura lui Eugen a început să strălucească feeric: efluvii aurice luminoase emanau din el și se răspândeau în mediul înconjurător. La nivelul auri, între chakra inimii și spirit (care este situat în zona centrală a pieptului) s-a format un firicel mai subțire decât firul de păr, din lumină roșie, foarte intensă. Acest firicel a rămas așa până în ziua de astăzi. În momentul în care s-a format acel firicel de lumină, cele patru personaje stranii, ce păreau venite din alt veac și din alt spațiu, s-au oprit din dansul lor.

În acel moment, Îngerul Gabriel care în acest răstimp levita la o anumită înălțime deasupra solului -, a coborât și i-a pus lui Eugen mâna dreaptă în zona centrală a pieptului și cea stângă pe frunte. Apoi a scos un fel de cutiuță, din care a extras o pastă sau o alifie de culoare verzuie cu un miros asemănător ploii, și l-a uns pe Eugen pe frunte, în dreptul inimii, sub ombilic, în dreptul chakrei svadistan, pe șoldul stâng și, în sfârșit, pe șoldul drept.

După ce l-a uns cu acea alifie, Îngerul Gabriel și-a ridicat mâna dreaptă lateral și a coborât mâna stângă lateral, cu degetul mare împreună cu degetul arătător. În acel moment, Îngerul Gabriel a devenit ca un glob luminos, astfel încât fața și înfățișarea cu care se manifesta în lumea eterică nici nu se mai zăreau. Vocea lui, de obicei șoptită și blândă, a devenit intensă, ca și cum ar fi fost rostită de un cor format din multe persoane. Atunci a spus următoarele cuvinte în limba lumii eterice, amestecată cu o limbă română arhaică:

“Hipaute umah... tu, cel care te știi după nume ... sepraute stamra gruit saman ... taima sek... care ți-am făcut parte să cunoști taina șekumi ... iată ce-ți spune Cel ce este în tine și în afara ta. Fii cu luare aminte, uită-te în tine și în afara ta... taima șek, taima șek uhmi... Și dacă mă vei asculta, sepraute stamara gruit saman, și vei privi întocmai cum ți-am spus, taima șek și taima șek uhmi, o mare binecuvântare se va coborî peste tine și ai tăi”.

Tradusă în limba oamenilor, această scurtă alocuțiune ar suna astfel: “**Înțelege acum... tu, cel care Te știi după nume, martor al lumii care “coboară”, care ai murit o dată, care Ți-am făcut parte să Mă cunoști, și ai murit a doua oară, iată ce-ți spune Cel ce este în tine și în afara ta... Fii cu luare aminte, uită-te în tine și în afara ta, cel care ai murit prima dată și cel care ai murit a doua oară. Și dacă mă vei asculta, martorul al lumii ce coboară, și vei privi întocmai cum ți-am spus, cel care ai murit prima dată și cel care ai murit a doua oară, (literal: mortule prima dată și mortule a doua oară) o mare binecuvântare va veni peste tine și peste ai tăi”.**

După ce Îngerul Gabriel a rostit aceste cuvinte, chipul și înfățișarea sa au devenit la fel ca la început. Atunci, spre stupefarea lui Eugen, cele patru personaje stranii care l-au “tămâiat” anterior au întins masa pe niște ștergare, exact în fața lui, ca la un picnic, strigând cu glas tare “**taima șek**”. Au mâncat și au băut, apoi au strâns ștergarele. Dar, după ce au strâns, spre disperarea lui Eugen care nu înțelegea nimic, au întins alte ștergare, au strigat “**taima șek uhmi**” și iarăși au mâncat și au băut. Apoi au strâns ștergarele și au plecat la fel de rapid și de ciudat precum au venit.

După terminarea acestui ritual inedit, probabil ritualul de investire prin care Eugen a fost acceptat ca “**martor al lumii ce coboară**”, durerile pricinuite de activarea celei de-a

doua vederi au dispărut cu desăvârșire. Mai mult decât atât, percepția prin a doua vedere s-a îmbunătățit considerabil; dacă până în acel moment, Eugen percepea lumea eterică destul de difuz, ca prin ceață, după aceea percepția a devenit foarte clară și așa a rămas până în momentul de față.

De atunci, nu s-a mai modificat nimic în ceea ce privește a doua vedere: Eugen vede foarte clar și foarte precis, la fel cum vede realitatea fizică prin intermediul ochilor fizici. Ulterior, el a învățat să-și preseze anumite puncte de pe trup pentru a putea accede la percepția lumii eterice. Este de la sine înțeles că, la fel cum percepe lumea eterică, Eugen percepe și aura umană. De câte ori își dezactivează a doua vedere, Îngerii Veghetori personali, care stau mereu în apropierea lui, îl acoperă cu un fel de plase fine, una de culoare albastră și celalaltă de culoare roșie. Aceste plase rețin orice influențe ce ar putea trece din lumea eterică în lumea fizică, iar, pe de altă parte, îl determină pe Eugen să uite anumite cuvinte, evenimente sau imagini care se petrec în acea lume. Plasele au un rol profilactic important, constituindu-se într-un fel de filtre, prin care se opresc informațiile și stările sufletești fără corespondență în lumea fizică și, în consecință, nu pot fi decodate prin intermediul conștiinței obișnuite și descrise în limbajul omenesc.

După ceremonie, i s-au prezentat lui Eugen, în mod "oficial", cei doi Îngeri Veghetori personali. Imediat după aceea, i s-au prezentat alte două personaje denumite "cadran", adică "prieteni" dintr-o altă încarnare: Asisen și Tatankah. Tot în acea perioadă, Eugen a cunoscut trei spirite ale naturii, Ininina, Latea și Suhdra, care-l simpatizau. Ulterior, Eugen a reușit să-l contacteze pe Oza sau, după cum îi place să fie strigat, Zazar, ființa care este Păzitorul "Camerei cu Draperii", adică a incintei unde un clarvăzător

poate vedea imagini ale trecutului - ceea ce unii cercetători din ziua de astăzi denumesc “cronica akasha”. În “Camera cu Draperii”, un clarvăzător poate vedea evenimente ale trecutului, inclusiv evenimente din existențele sale anterioare. De regulă, atunci când un clarvăzător cere să vadă anumite evenimente în “Camera cu Draperii” i se cere o “plată” sau un “preț”, care nu este comunicat direct și care poate fi destul de mare, greu de plătit de o ființă umană. În general, un clarvăzător poate vedea doar ce i se arată.

Ulterior, Eugen s-a “activat” foarte des pentru a percepe lumea eterică, pentru a cerceta mediul acesteia și modul în care acționează ființele îngerești. Treptat, Eugen a reușit să înțeleagă rolul și funcțiile ființelor care se manifestă în lumea eterică.

După ceremonia-ritual de acceptare, ființele din lumea eterică nu l-au mai ocolit pe Eugen. Spiritele naturii, în special, sunt foarte bucuroase să vorbească cu un om.

❧ Turul de informare ❧

La aproximativ o lună și jumătate de la ceremonia de investire, Eugen a fost dus de către Îngerul Gabriel într-o “vizită” pe toate palierele aurei Pământului sau, după expresia folosită de către ființele îngerești, ale **Terrei aurice**.

Începând cu luna august a anului 1994, Eugen a început inițierea în tainele Terrei aurice - aura spirituală a Pământului - sau, după cum s-a exprimat Îngerul Gabriel, a început “**munca de dreaptă învățatură a fiului femeii până la terminarea sa în slavă**”.

Pe parcursul unei perioade care s-a întins pe câțiva ani, Eugen a fost condus de ghidul său, Îngerul Gabriel, pe toate palierele sau lumile Terrei aurice, atât în lumea eterică, cât și

în lumea astrală -, acolo unde locuiesc oamenii decorporați. Această vizită, în cele mai diferite zone și paliere ale cosmosului spiritual, reprezintă un “tur de informare” necesar și, în același timp, o inițiere în marile taine ale lumii.

De-a lungul timpului, astfel de “tururi de informare” au fost descrise în multe feluri, ele regăsindu-se și în multe scrieri arhaice, pe care, astăzi, exegeții moderni le interpretează fie ca pe niște povești fanteziste scornite de imaginația prea înfierbântată a păstorilor din vechime, fie ca pe niște răpiri pe nave extraterestre.

Turul de informare nu este nici pe departe un fapt extraordinar, așa cum s-ar putea crede la prima vedere, ci, după toate probabilitățile, pare a fi unul din episoadele obligatorii prin care trebuie să treacă un om încarnat atunci când pătrunde în cosmosul spiritual. Ghidul lui Eugen, în cadrul turului de informare, a fost același omniprezent Înger Gabriel, cel care, în calitatea sa de “Prim Veghetor” sau “Păstrător al Cheilor Puterii”, printre multe altele, are funcția cosmică de a ocroti pe toți cei care, într-un fel sau altul, trec linia de demarcație dintre lumea noastră și lumea de dincolo.

Fără nici un fel de îndoială, pentru unii cititori poate fi un motiv de stupefacție faptul că o ființă atât de elevată, precum este Îngerul Gabriel, este prezentă, în mod nemijlocit, la astfel de evenimente, ce pot părea banale și, mai mult decât atât, este interesată de un om neînsemnat. O mentalitate ca aceasta este valabilă doar în lumea noastră, în care valoarea unui om ține de banii din bancă sau de funcția sa socială. Logica din lumea noastră nu este aceeași cu cea din lumea de dincolo. Pentru logica din lumea de dincolo, orice om este important, orice om este unic, iar ființele îngerești se comportă cu multă dragoste și înțelegere față de toți care trec pragul dintre lumi. Nu există nici un fel de diferențe între oameni - nici în ceea ce privește

naționalitatea, nici în ceea ce privește sexul, rasa, gradul de cultură sau de inteligență, nici în ceea ce privește poziția socială. Aceștia sunt factori colaterali, care nu reprezintă nimic în lumea de dincolo. Toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu și sunt egali în fața Sa, iar ființele îngerești sunt mesagerii lui Dumnezeu.

Datorită caracteristicilor sale, Îngerul Gabriel poate fi într-o multitudine de locuri în același timp, poate vorbi direct cu nenumărați oameni sau poate fi văzut simultan în ipostaze diferite. Mai mult decât atât, Îngerul Gabriel este prezent la nașterea fiecărui om care se încarnează în trup fizic, este prezent la plecarea fiecărui om din palierul material prin moarte și, de asemenea, este prezent la toate evenimentele principale ale vieții fiecărui om. Această caracteristică ontologică este denumită *ubicuitate* sau *omniprezență* în limbajul cotidian. Ființele îngerești au și alte caracteristici ființiale, precum atotcunoașterea sau omnisciența, în funcție de gradul ierarhic și de funcția pe care o îndeplinesc în organigrama cosmică.

Această scurtă expunere a avut rolul de a scoate în evidență faptul că logica cosmosului spiritual nu are nimic în comun cu cea cunoscută de noi în lumea de aici. Iar faptul că un om obișnuit este condus prin zonele și palieretele cosmosului spiritual de însuși Îngerul Gabriel, nu trebuie să surprindă pe nimeni, deoarece nu este ceva neobișnuit.

Înainte de a descrie cât mai succint posibil ceea ce Eugen a văzut în cadrul “turului de informare”, trebuie făcută o altă precizare, absolut necesară pentru înțelegerea anumitor fenomene. De multe ori, Eugen a fost martorul unor evenimente care, pentru mentalitatea lumii de aici, nu au nici un fel de înțeles și, mai ales, n-au nici un fel de logică. Unele dintre ele par imposibile, încât nici măcar nu pot fi concepute de o minte omenească. Destul de multe

dintre aceste evenimente nu au corespondență în lumea fizică și nu pot fi interpretate decât cu aproximație. De aceea, vor fi prezentate așa cum s-au desfășurat, fără explicații logice satisfăcătoare, cu speranța că cititorii le vor intui semnificația.

Unul dintre aceste evenimente cu grad mare de stranietate s-a desfășurat chiar la începutul turului de informare. În toată perioada turului de informare, Îngerul Gabriel - care se înfățișează într-un trup de lumină - a fost înveșmântat în ceea ce Eugen numește “ținuta de gală”, purtând toate însemnele funcției sale cosmice. Lângă Îngerul Gabriel, la mică distanță în față și în spate, mergeau alte două înalte ființe îngerești, care în limbajul omenesc ar putea fi numite “aghiotanți”. Unul dintre aghiotanți ținea în mână o pernă - asemănătoare cu acelea pe care sunt ținute medaliile unor personalități militare -, cu deosebirea că această pernă era constituită dintr-o substanță luminoasă, translucidă. Perna își modifica mereu forma: ea era simultan rotundă, triunghiulară și pătrată. Deasupra acestei perne se afla un cerc luminos, pe care erau dispuse mai multe chei. Dacă ar fi numai imaginea familiară a unui cerc din sârmă pe care sunt prinse mai multe chei, totul ar părea logic. Dar logica se destramă în momentul în care cercul este format dintr-o lumină intensă, stă suspendat în aer cam la trei degete deasupra pernei translucide, iar cheile sunt lucrate artistic tot din lumină.

Cel mai straniu moment a fost însă acela în care Eugen și-a dat seama că acele chei își modifică neîncetat zimții și formele, întocmind mereu alte și alte configurații. Eugen a perceput și faptul că fiecare cheie emite sunete care nu există în lumea fizică, dar și că emite mirosuri parfumate și culori incredibile. Deși nu sunt prea multe chei prinse în inel, ele nu pot fi numărate, tot astfel cum nu poate fi percepută în

mod clar forma zimților sau configurația fiecărei chei. Aghiotantul care ținea perna cu cheile mergea totdeauna în fața Îngerului Gabriel. În spatele său, la o anumită distanță, mergea celălalt aghiotant, care ținea mereu arătătorul mâinii drepte ridicat deasupra capului, iar arătătorul mâinii stângi pe lângă corp, în jos, spre pământ. Eugen spune că, ori de câte ori se opreau, aghiotantul care ținea arătătorul mâinii drepte deasupra capului, indicând cerul și arătătorul mâinii stângi spre pământ, “avea un picior pe apă și celălalt picior pe uscat”. Tot timpul, cei doi aghiotanți ai Îngerului Gabriel păstrau aceeași distanță și aceeași poziție în spațiu, după o logică de neînțeles.

Periplul lui Eugen în cadrul turului de informare a durat o perioadă mai îndelungată de timp și a urmat o logică pe care, parțial, a înțeles-o abia mai târziu. “Geografia” cosmosului spiritual este destul de complicată și ar necesita volume întregi pentru a o descrie. Astfel, Eugen a parcurs toate zonele și palierele Terrei aurice, fiind condus de către Îngerul Gabriel. De fiecare dată când ajungea pe câte un palier, era întrebat ce vede. Eugen descria imediat imaginile care se desfășurau prin fața sa. De regulă, răspunsurile sale îl mulțumeau pe Îngerul Gabriel, care se declara satisfăcut de răspunsurile primite. În cazul în care Îngerul Gabriel nu era mulțumit de răspunsul primit, se repeta experiența până în momentul în care Eugen dădea răspunsul corect.

Eugen mergea zilnic într-un anume loc din lumea materială unde, activându-și clarvederea, percepea lumea eterică. Acolo îl aștepta Îngerul Gabriel, care îl conducea - în duh - prin palierele cosmosului spiritual, inclusiv în lumea astrală. Toate experiențele păreau că durează zile întregi, deși, în timpul real, treceau doar câteva minute. În momentul în care Îngerul Gabriel îl lua de mână pe Eugen, părea că lumile pe care le vede vin spre el cu viteză amețitoare, nu că

el se deplasează prin ele. De altfel, trupește, Eugen nici nu se mișca prea mult din loc. El rămânea mereu în același loc material, în poziție ortostatică, în stare de conștiință de veghe, fără a se mișca - decât cel mult, unul sau doi pași, pe care-i făcea aproape inconștient.

În finalul turului de informare prin palierele cosmosului spiritual, Îngerul Gabriel i-a spus lui Eugen următoarele cuvinte: **“Când vei fi și vei merge, spune doar ceea ce vezi și multe se vor face. Și vorba ta așa să sune, când îi vorbești fratelui și surorii tale. Cei care stau împrejurul tău sunt mai în putere și tărie decât cei care ți se împotrivesc un timp. Iar cel care este în tine este mult, mult în iubire și înțelepciune. De aceea, ce vedeai și ce vezi stau drepte și nu se clatină nicicum”**.

Ulterior, după terminarea turului de informare, Eugen nu a mai fost dus pe celelalte niveluri ale cosmosului spiritual, rămânând mereu în limitele lumii eterice, unde a continuat să investigheze structura aurică umană ori să discute cu Îngerii Veghetori personali, cu spiritele naturii sau cu alte ființe îngerești.

❧ Simțurile conexe ❧

Pentru a putea vedea aura umană în toată complexitatea ei, dar și pentru a vedea lumea eterică, Eugen trebuie să își activeze clarvederea - a doua vedere. La Eugen, intrarea pe frecvența de undă a lumii eterice se produce în stare de veghe, în orice poziție corporală - aflat în picioare, așezat pe scaun, culcat - și nu necesită nici un fel de exercițiu preliminar.

Așadar, percepția prin clarvedere nu implică modificarea stării de conștiință, precum în cazul meditației. Clarvederea nu trebuie confundată nici cu extazul mistic, nici

cu stările onirice speciale. Când percepe lumea eterică, singura grijă a lui Eugen este de a avea grijă să nu se lovească de obiectele din jur, care se estompează treptat.

Desigur, devine periculos atunci când este situat undeva la înălțime - pe munte, pe un bloc, pe balcon etc - sau în apropierea unei ape, pentru că se pot produce accidente neprevăzute. Postul sau interdicțiile alimentare nu au prea mare influență. Desigur, nu este indicat să consume mâncăruri grele, deoarece pot să apară stări de greață. O hrană echilibrată este binevenită.

Revenirea lui Eugen din starea ce permite clarvederea eterică este foarte simplă. În momentul în care se concentrează vizual asupra detaliilor obiectelor materiale, revine progresiv la percepția normală a lumii materiale. Activarea clarvederii eterice și revenirea din această stare se realizează în mai puțin de un minut. Teoretic, clarvederea eterică poate persista cam 24 de ore după activare, dar de cele mai multe ori nu trebuie să depășească mai mult de câteva ore, întrucât efectele colaterale pot declanșa traume serioase la nivelul auri și, mai ales, la nivelul trupului fizic. După o anumită perioadă apare senzația destul de neplăcută, chiar periculoasă, de dezintegrare fizică și aurică, ca și cum celulele trupului ar tinde să explodeze. De obicei, la Eugen, clarvederea durează în medie cam o oră. După aceea, pot apărea senzații neplăcute.

Clarvederea aduce după sine nu numai observarea vizuală a auri umane sau a lumii eterice, ci și o succesiune de informații parvenite prin mai multe canale perceptive distincte, dintre care doar unele au corespondență cu organele de simț ale trupului fizic. Schimbarea registrului perceptiv este secundată la Eugen de activarea unor simțuri spirituale speciale. Eugen beneficiază, în total, de patru simțuri spirituale: simțul vederii, deci al perceperii formelor

și, în special, al percepției culorilor (clarvederea propriuzisă), percepția auditivă, percepția unor mirosuri, precum și percepția vechimii.

Prin percepția formelor și culorilor - ceea ce în lumea noastră se percepe prin organul de simț al văzului - Eugen poate observa structura aurei umane, precum și a ființelor care se manifestă la nivelul lumii eterice. Fiecare strat auric nu este în fond decât o energie modulată informațional, care este tradusă prin senzația de culoare. Dacă Eugen ar percepe aura omului doar prin intermediul simțului vederii, totul ar fi destul de confuz. Dacă ar privi pur și simplu o aură, fără să dispună și de alte abilități senzoriale, n-ar înțelege prea multe. Ar vedea un fel de film mut, în care evenimentele se petrec destul de illogic pentru o minte rațională. De aceea, în afara simțului văzului eteric, pentru Eugen, simțul auzului eteric are o importanță hotărâtoare. Fiecare structură aurică, fiecare chakră, fiecare individ, fiecare element al naturii, natura în totalitatea ei, emit sunete perceptibile pentru auzul eteric. Astfel, în momentul în care își concentrează privirea asupra unei structuri aurice - de exemplu, asupra corpului eteric al unei persoane, asupra unei chakre, chiar asupra unui organ fizic - în afara formei și culorii, observabile prin intermediul văzului, Eugen mai poate percepe un sunet anumit, un fel de bâzâit, care constituie zgomotul său de fond. Audiția sunetului de fond emis de o anumită structură materială sau eterică întregește cunoașterea.

În afara văzului și auzului de natură eterică, Eugen mai dispune de un alt simț: mirosul. Fiecare element component al aurei are propriul său miros specific, distinct de toate celelalte mirosuri. Evident, mirosurile percepute în lumea eterică nu seamănă cu mirosurile din lumea fizică, astfel încât, pentru a explica un anumit miros trebuie să facă apel la un miros cunoscut din lumea fizică, cu care pare să se

asemene. Astfel, din acest punct de vedere, pot să apară comparațiile cele mai stranii. De exemplu, prin analogie, se poate afirma că spiritul emite un miros de pâine coaptă, abia scoasă din cuptor. În afara simțurilor enumerate anterior, văzul, auzul și mirosul, Eugen mai dispune de un alt simț important, care nu are corespondent în lumea fizică: simțul vechimii. Atunci când Eugen își concentrează atenția asupra unei structuri aurice sau chiar asupra aurei unui om, percepe o senzație a vechimii. El știe ce vechime aproximativă are un strat oarecare al aurei sau chiar care este vechimea aproximativă a unui om (este vorba despre vechimea spirituală, nu despre cea fizică). Din acest punct de vedere, unii oameni par mai vechi decât alții. Eugen mai poate aproxima și în ce perioadă din viața unui om s-a produs un eveniment care și-a lăsat amprenta în aură.

Toate aceste simțuri ajută foarte mult la înțelegerea corectă a structurii aurice umane. Treptat, Eugen a pus la punct un sistem de scanare aurică, prin care poate face, cu destulă precizie, o diagnoză a sistemului auric uman.

Specializându-se asupra unor aspecte ce țin mai ales de componenta sufletească și de cea spirituală a ființei umane, Eugen poate fi definit mai degrabă ca un diagnostician al sufletului decât ca un specialist al aspectelor corpului eteric, precum bioenergeticienii. Iar acesta este, într-adevăr, un aspect important. Prin scanarea și interpretarea aurei, Eugen poate afla starea generală de sănătate a unei persoane, care sunt compatibilitățile de rezonanță cu mediul sau cu ceilalți oameni, care este nivelul de evoluție individuală, detectabil prin interpretarea culorilor aurei.

Aura mai poate releva stările momentane ale unui om: dacă îi este teamă, dacă se simte singur, dacă este tulburat, dacă minte sau spune adevărul, dacă se gândește la ceva bun sau la ceva rău, dacă are intenții curate sau mai puțin curate.

Evident, Eugen nu poate percepe în mod permanent prin cea de-a doua vedere. Așa ceva ar fi un chin inutil. În cazul său, datorită unor efecte colaterale, induse chiar în momentul accidentului, percepția prin cea de-a doua vedere se activează doar prin presarea voluntară a unor puncte de pe suprafața trupului. Simultan cu presarea unor puncte de pe suprafața trupului, Eugen trebuie să privească câteva secunde flacăra unei lumânări, a unui chibrit ori a unei brichete.

În momentul activării celei de-a doua vederi, Eugen are, pentru scurt timp, câteva momente de obscuritate totală. Are aceeași senzație ca și atunci când când este cufundat în beznă totală sau când închide ochii și strânge puternic pleoapele. Imediat după aceea, apar steluțe luminoase, oarecum asemănătoare acelor ce apar în momentul în care un om se lovește la cap și vede “stele verzi”. În câteva secunde, steluțele mai mult sau mai puțin verzi se calează una în alta, pentru a forma o stea mai mare, strălucitoare. În acel moment, conștiința și percepția se centrează chiar în acea stea strălucitoare ce pare să vină cu viteză spre el. Simultan, poate percepe prin intermediul clarvederii.

Prin clarvedere, Eugen percepe diferit mediul înconjurător al lumii materiale, comparativ cu ceea ce vede prin intermediul ochilor fizici. Pe de o parte, poate observa lumea materială, iar pe de altă parte începe să observe din ce în ce mai bine aurele obiectelor și ființelor.

Imediat după ce își activează clarvederea, câteva zeci de secunde, Eugen poate observa foarte clar contrapartea aurică a lumii materiale, după care și aceasta tinde să se estompeze. Abia după aceea poate percepe lumea eterică. Lumea eterică are alt decor decât cel care există în lumea materială. Doar contrapartea aurică a lumii materiale reproduce ceea ce există în palierul fizic. Totuși, tipul de clarvedere specific lui Eugen - care-l conectează foarte

repede la lumea eterică - nu permite cercetarea prea îndelungată a contrapărții aurice a lumii materiale. Eugen poate vedea contrapartea aurică a lumii materiale doar un răstimp foarte scurt, nu mai mult de câteva zeci de secunde.

Acest răstimp poate fi prelungit prin punerea unei pungi de gheață pe cap sau între picioare, cam în dreptul chakrei muladhara. Totuși, această tehnică este dăunătoare sănătății: în scurt timp, apar dureri puternice în zona creierului mic, cam în locul unde se unește bulbul rahidian cu creierul.

În consecință se poate vorbi despre două tipuri de clarvedere. Primul tip de clarvedere, care durează doar câteva zeci de secunde, poate fi denumit **clarvedere infraeterică**. Prin acest tip de clarvedere, Eugen poate observa foarte bine contrapartea aurică a lumii materiale. După câteva zeci de secunde, în care poate observa mediul înconjurător prin intermediul clarvederii infraeterice, Eugen poate percepe lumea eterică. În cazul observării lumii eterice, se poate vorbi despre un al doilea tip de clarvedere - despre **clarvederea eterică**.

Prin clarvederea eterică, contrapartea aurică a lumii materiale se observă estompat. În momentul în care Eugen își activează clarvederea eterică, are senzația că distanțele se topesc: spațiul și legile fizicii nu mai există. În momentul în care părăsește starea de conștiență specifică lumii materiale, Eugen are senzația că se trezește dintr-un somn lung și greu. În acel moment, este asaltat din toate părțile de impresiile provenite din mediul în care pătrunde.

Diferența de percepție dintre cele două tipuri de clarvedere, infraeterică și eterică, este valabilă atât în cazul ființelor, cât și în cazul mediului înconjurător.

❧ Asocierea ❧

Capacitatea nou dobândită și cercetarea metodică a tuturor acestor aspecte a născut în Eugen dorința de a explica totul, cu lux de amănunte, într-o carte. Datorită faptului că, în acea perioadă de timp, nu avea formate aptitudinile necesare, Eugen a căutat pe cineva care să reflecte în scris experiențele sale.

Întâlnirea dintre autorul acestor rânduri (care are mereu tendința de a redacta evenimentele din acest capitol la persoana I) și Eugen Nicolae Gîscă s-a produs în a doua jumătate a anului 1999. Atunci când, în faza inițială, Eugen mi-a cerut sprijinul în acest sens, nu am vrut să mă implic, fiind tributar opiniei că fiecare om trebuie să facă singur efortul de a-și comunica concepțiile sau experiențele. Totuși, după o lungă perioadă de ezitare, am decis să fac cunoscute experiențele sale prin intermediul unor cărți.

Gândindu-mă la faptul că propriile mele traume, propriile neliniști, propriile erori sau propriile întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă în același timp că încercarea de a răspunde la ele poate aduce dacă nu răspunsuri, cel puțin conștientizarea unor aspecte, am acceptat în cele din urmă propunerea de a redacta una sau mai multe cărți bazate pe experiențele lui Eugen.

Deși, inițial, totul părea a fi destul de simplu, am înțeles destul de repede faptul că, dată fiind natura elementelor pe care Eugen dorea să le împărtășească prin intermediul unei sau unor cărți, lucrurile sunt mult mai complexe. Treptat, m-am implicat din ce în ce mai mult în acest proiect, care a început să prindă viață și substanță.

Rolul meu a devenit din ce în ce mai activ, întrucât a fost nevoie de o activitate imensă de selectare, interpretare și comentare a unor informații brute, adesea neinteligibile prin

intermediul logicii formale și de constituire a unei concepții unitare și coerente. În ultimă instanță, a fost vorba despre transformarea unor informații de natură spirituală într-un limbaj adaptat mentalității epocii în care trăim.

În perioada de început a colaborării cu Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de acesta. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluții. Aveam de ales între a face un reportaj, a urma întocmai firul celor narate de el, a realiza cărțile sub forma unui interviu sau a adopta rolul de narator obiectiv. Am renunțat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunțat la varianta unei cărți-interviu - variantele cele mai facile - și m-am înhămat la munca cea mai dificilă. Ceea ce mă interesa cu adevărat și, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei concepții bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci concepția ce ar putea rezulta. De aceea, am încercat să scot în evidență nu atât persoana lui Eugen și capacitățile sale, cât mai ales concepția rezultată.

Pentru sintetizarea informațiilor am discutat direct cu Eugen, față în față, timp de șase ani, aproape zilnic, cel puțin trei ore în fiecare zi (și în acest pasaj autorul acestor rânduri își permite să relateze evenimentele la persoana I). Prima dificultate a constat în adaptarea informațiilor furnizate de Eugen la propriile mele cunoștințe. A trebuit să sintetizez apoi ce-a rezultat și, nu în ultimul rând, să redau totul într-o formă încheșată și explicită. După aceea, a trebuit să adaptez cele aflate la informațiile și la limbajul deja existent în mass-media. Eram conștient de faptul că, în mintea cititorilor, au început să se inculce anumite concepții, anumiți termeni, anumite interpretări. De aceea, a trebuit să recurg la termeni proveniți din concepțiile orientale, precum chakra, nadis, karma etc, întrucât erau singurii utilizabili și cunoscuți.

Precum am menționat, inițial, rolul meu trebuia să fie acela de a tria, selecta și ordona o cantitate imensă de informații, astfel încât cititorul să se poată descurca cu ușurință într-un păienjeniș vast, pentru a obține maximum de beneficiu informațional. Cu timpul, am înțeles că rolul meu trebuia să devină mai activ decât cel de a reproduce, pur și simplu, informațiile furnizate de Eugen. Ceea ce-mi povestea el nu putea fi transmis în mod direct. Una din particularitățile personalității lui Eugen la data aceea era că nu avea cunoștință despre ceea ce se scrisese în domeniu și nu cunoștea încă denumirile folosite în mod curent, pentru a comunica în mod comprehensibil. Datorită unei sărăcii evidente de limbaj, informațiile sale aveau toate șansele să se piardă într-o relatare naivă. Treptat, la capătul a nenumărate și obositoare ore de discuții, am început să ajungem la un rezultat; rezultatul este rezumat în această carte.

Nu trebuie însă pierdut din vedere faptul că informațiile din această carte îi aparține în exclusivitate lui Eugen. Ceea ce Eugen a trăit și a văzut în lumile spirituale, dublat de explicațiile primite de la ființele care există acolo, vor fi relatate în cele ce urmează.

În acest context, cititorul trebuie să aibă totdeauna în vedere faptul că semnatarul acestor rânduri nu este decât un simplu transmițător; în consecință, nu descrie ceea ce își imaginează. În această carte, autorul descrie, în mod riguros, experiențele unei persoane care a transcens lumea materială și a pătruns într-o altă dimensiune a cosmosului. Pe de altă parte, trebuie menționat și faptul că cele percepute într-o altă dimensiune, pe un alt palier al cosmosului spiritual, nu pot fi descrise fără un efort prealabil de descifrare.

Atunci când cineva încearcă să facă o descriere comprehensibilă - fie că este vorba despre structura energetică a ființei umane, fie că este vorba despre descrierea

unor paliere transfizice - se lovește de o serie de obstacole firești. Iar primul obstacol este limbajul. Limbajul omenesc nu este, deocamdată, capabil să reflecte cum se cuvine fenomenele ce se produc pe un alt palier al cosmosului.

Limbajul omenesc - creație a oamenilor care nu sunt conștienți decât de lumea fizică prin intermediul organelor de simț - este destul de sărac pentru a exprima fenomene ce se produc la un alt nivel decât cel material, iar unele comparații sau analogii de care se servește oricine vrea să comunice astfel de experiențe sunt adeseori considerate naive sau neverosimile. Cu toate acestea, sărăcia limbajului nu trebuie să împiedice cunoașterea. Acesta este motivul pentru care, pe parcursul acestei cărți, am încercat, pe de-o parte, adaptarea limbajului, iar pe de altă parte, atât cât a fost posibil, am folosit limbajul aflat astăzi în uz și împărtășit pe scară largă, prin utilizarea unor termeni, formulări sau expresii devenite uzuale.

Evident, chiar dacă de-a lungul acestei cărți pot fi întâlnite formulări consacrate în literatura de specialitate, nu trebuie uitat nici o clipă că toate cercetările îi aparțin lui Eugen; în consecință, cel care așterne pe hârtie aceste rânduri nu face altceva decât să reflecte, cât mai coerent posibil, într-un limbaj cât mai potrivit, experiențe realizate pe un alt palier al cosmosului. Și, după cum se va putea remarca pe parcursul întregii lucrări, experiențele și evenimentele descrise în continuare nu sunt și nici nu au cum să fie copiate din alte lucrări; ele sunt inedite și nu pot fi regăsite, cel puțin după cunoștința mea, în alte lucrări de aceeași factură. Acesta este și motivul pentru care descrierea experiențelor va fi axată asupra aspectelor concrete, care nu au cum să fie cunoscute decât în mod direct.

Precum un brutar care primește de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în

cele din urmă, decât un transmiteător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reușește să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori. La urma urmei, orice brutar trebuie să-și asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informațiile primite de la Eugen.

În acest context, are mai puțină importanță că respectivele cărți au fost scrise de o persoană pe baza informațiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie și, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de concepție să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opțiunilor personale, să decidă valoarea concepției.

Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărțile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o reamintire despre ... viitor.

AURA OMULUI

☞ Omul în afara ... trupului ☞

Cercetarea structurii energetico-informaționale a ființei umane prin cea de-a doua vedere a lui Eugen relevă mai multe aspecte extrem de importante, care vor fi prezentate succint în cele ce urmează, urmând ca, ulterior, într-o lucrare viitoare, să le fie dedicate un spațiu mai amplu.

Prima concluzie preliminară care rezultă din cercetarea realizată prin clarvedere de către Eugen este că nu pot fi clasificate în mod corect elementele ce formează structura aurică decât dacă se are în vedere modul în care se prezintă ființa umană înainte de naștere, pe timpul vieții și după moartea fizică. Acesta este și motivul pentru care, pe parcursul demersului întreprins, abordarea structurii aurice va fi realizată în mod diferențiat, din trei perspective: înaintea nașterii în lumea materială, în timpul existenței în lumea materială și după actul morții. A doua concluzie preliminară este aceea că orice clasificare trebuie să se facă începând cu elementul situat în interior spre ultimul strat al auri. Astfel, undeva la mijlocul acestei clasificări se situează corpul material, care este instrumentul de manifestare al ființei umane în lumea materială.

Pentru foarte mulți dintre semenii noștri este o enigmă insondabilă ceea ce este omul înaintea nașterii în lumea

materială. Dacă îi lăsăm în plata Domnului pe cei pentru care omul se reduce numai la trupul material, la procesele psihosomatice cercetate prin intermediul științelor considerate “pozitivist”, există foarte mulți oameni care cred, pe bună dreptate, că omul este un spirit care se încarnează în lumea materială. Totuși, majoritatea oamenilor preocupați de astfel de subiecte nu au găsit încă o explicație coerentă și convingătoare, pentru a înțelege motivul pentru care spiritul se încarnează în lumea materială.

La fel de neconvingătoare sunt și explicațiile ce se dau în mod curent inegalităților fizice, psihice și sociale dintre oameni. De ce un om se naște bogat sau într-o familie înstărită, iar altul sărac, fără nici o șansă în viață; de ce unul moare foarte tânăr, iar altul se chinuie în bătrânețe, boală sau mizerie și “nu-l ia Dumnezeu la cer” mai devreme. Și astfel de probleme pe care orice minte omenească le pune dintotdeauna, conștient sau inconștient, pot fi exprimate la nesfârșit.

Toate aceste probleme esențiale își pot găsi un răspuns, cât de cât acceptabil, în momentul în care afirmația, destul de abstractă și de generală, că omul înaintea nașterii în lumea materială este un spirit, este explicată de cineva care, prin clarvedere, poate percepe aspectele spirituale. Numai analiza concretă a aspectelor spirituale poate explica într-un mod satisfăcător nu numai ce este omul, ci și ce este aura.

Percepția prin clarvedere a lui Eugen confirmă faptul că, înainte de naștere, omul este, într-adevăr, un spirit. Spiritul nu este totuși o noțiune abstractă, ci o structură complexă, concretă și, implicit, perceptibilă. Observat prin clarvedere de către Eugen, spiritul unui om nu este chiar ceea ce ne-am fi așteptat cu toții, adică ceva incomensurabil și de necunoscut, ci este ceva simplu și neașteptat. Spiritul are forma unei bile strălucitoare, cam de mărimea unei mingi de

ping-pong. Această bilă strălucitoare este învelită în alte două învelișuri sferice; la rândul lor, toate aceste structuri sferice sunt întrupate într-un corp diafan de lumină de formă umanoidă. Să ne imaginăm deci un corp luminos, diafan, de dimensiuni ceva mai mari decât trupul material, în interiorul căruia, undeva la nivelul pieptului, se află trei sfere concentrice, strălucitoare. Cele trei sfere sunt dispuse, dacă se poate spune astfel, una în alta.

Folosind limbajul acceptat astăzi, cele patru elemente pot fi denumite astfel: sfera de mărimea unei mingi de ping-pong, cea mai strălucitoare esență care poate fi percepută prin clarvedere, este **spiritul** însuși. Învelișul sferic care acoperă spiritul ca o membrană poartă numele de corp sau **înveliș al spiritului**, iar sfera care le include pe amândouă poartă numele de **corp causal**. În fine, corpul diafan de lumină care conține acest ansamblu prețios - dar care mai conține și alte elemente care vor fi menționate la momentul potrivit -, poartă numele de **duh** sau **corp duh**.

Luminozitatea corpului duh este mai mult interioară, fiind asemănătoare cu cea a unui neon care nu emite o radiație prea mare în mediul înconjurător. Prin acest corp diafan de lumină - corpul duh - trece o linie foarte subțire de lumină argintie, strălucitoare, care se pierde în înalt și care nu este vizibilă decât până la trei, patru metri deasupra capului omului. **Linia divină** trece exact prin centrul spiritului, pentru a se pierde undeva sub picioarele omului.

Ceea ce este cu adevărat impresionant și, mai ales, surprinzător este modificarea dimensiunilor corpului duh în momentul nașterii unui om în lumea materială. Înainte de naștere, corpul duh este mai mare decât statura unui om adult; la naștere, corpul duh devine mai mic decât trupul fătului, iar de-a lungul vieții rămâne totdeauna mai mic cu câțiva milimetri decât trupul.

Cauza acestui fenomen este simplă: corpul duh se comprimă în momentul nașterii, pentru ca “volumul” său să intre în volumul corpului material. Desigur, termenii precum “volum” sau “dimensiuni” trebuie luați doar în sens figurat și mai mult pentru explicarea fenomenului, întrucât structurile ce compun ființa umană se află, fiecare, pe paliere cuantice diferite. Ulterior, de-a lungul vieții omului, începând de la naștere până în momentul morții, corpul duh urmează dezvoltarea trupului material. El “crește” simultan cu corpul material, nedepășind însă limitele acestuia. Abia după moarte, corpul duh, în urma unei restructurări, revine la dimensiunile pe care le-a avut înainte de naștere.

Acest prim ansamblu de elemente componente, format din spirit, învelișul spiritului, corpul causal și corpul duh, care preexistă nașterii și care supraviețuiește morții, alcătuiește **individualitatea** perenă și indestructibilă a omului, elementul nemuritor care se reîncarnează periodic, în lumea materială, pe planeta Pământ.

La nașterea în lumea materială, chiar în momentul în care este tăiat cordonul ombilical și fătul respiră pentru prima oară, se manifestă a doua categorie de structuri aurice, care formează **personalitatea**. Personalitatea este formată dintr-un ansamblu de structuri aurice care, împeună, pot primi numele de **suflet**. Sufletul este, la rândul lui, format din trei elemente: **steaua sufletului, corpul causal al sufletului și corpul sufletului**.

În momentul primei respirații, la nivelul gâtului, cam în zona laringelului, apare o steluță strălucitoare. Aceasta este sufletul propriu-zis sau **steaua sufletului**. Imediat după acest moment, steaua sufletului își formează un înveliș ovoidal, ca un cocon strălucitor, de dimensiunea unei nuci; acesta este **corpul causal al sufletului**. La scurt timp după aceea, steaua sufletului emite o energie albă, ca un fluid ce se răspândește

pe o suprafață. În mai puțin de un minut după prima respirație a fătului, această energie ca un fluid auric alburiu formează un corp de formă vag umanoidă: acesta este **corpul sufletului**. Spațial, corpul sufletului este situat între corpul duh și corpul material. Corpul sufletului are o formă vag umanoidă, care nu reproduce în totalitate trupul material. Pe timpul vieții omului, corpul sufletului este puțin mai mic, ca dimensiuni, decât trupul material. El se maturizează și crește o dată cu trupul material, fără a-l depăși în dimensiuni.

Corpul sufletului se aseamănă cu o fantomă alburie, la fel ca acele fantome din benzile desenate sau din filme: lată în regiunea umerilor și mai subțire în partea de jos a trupului. Măinile și picioarele sunt configurate destul de imprecis. Corpul sufletului nu reproduce nici organele interne ale trupului material, nici sistemul nervos. Corpul sufletului reproduce imaginea trupului material doar la nivelul feței. Ochii corpului sufletului - intensitatea privirii, culoarea ochilor, inclusiv ticurile nervilor oculari etc - sunt identici cu cei ai trupului material. Aici își găsește foarte bine confirmarea acea zicală străveche care spune că "ochii sunt oglinda sufletului". Acest aspect este mai exact decât am fi înclinați să credem.

Individualitatea, formată din ansamblul spiritului și corpul duh, nu se poate manifesta în mod direct în lumea materială și, de aceea, are nevoie de o dublură, prin care să se manifeste în lumea materială. Această dublură este personalitatea sau sufletul. De aceea, sufletul (ca ansamblu) nu este altceva decât reflectarea, pentru o singură întrupare, a corpului duh. În timpul existenței încarnate a omului, individualitatea se manifestă prin intermediul personalității - adică a ansamblului sufletului - generând mai multe elemente aurice, care persistă doar până la moartea trupului. Aceste elemente aurice, ce se formează prin intermediul

sufletului, sunt următoarele: **corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual**. Toate aceste elemente se prezintă ca niște straturi aurice ovoidale, care își modifică neîncetat culoarea datorită unor factori atât externi, cât și interni.

Întrucât aceste ultime elemente ale structurii auri umane - corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual - depășesc limita trupului material pot fi denumite corpuri aurice exterioare sau derivate. În schimb, elementele care nu depășesc limita corpului material - spiritul, corpul spiritului, corpul cauzal, corpul-duh - pot fi denumite corpuri aurice interioare. Corpul sufletului este, la rândul său, mai mic decât trupul material; în consecință, poate fi inclus în categoria corpurilor aurice interioare.

Corpurile aurice interioare sunt diferite de corpurile aurice exterioare: au alte culori, alte străluciri, emit alte sunete și mirosuri. Corpurile aurice interioare pot fi observate de către Eugen doar prin clarvederea eterică. În schimb, corpurile aurice exterioare sau derivate pot fi observate și prin clarvederea infraeterică.

În afara corpurilor aurice interioare și a celor exterioare, Eugen mai poate detecta alte patru structuri aurice: **structura de protecție șablon, noul corp eteric (corpul eteric superior), inima aurică și banda de lumină din jurul capului**. Ele formează a patra categorie de structuri aurice.

În afara tuturor structurilor aurice menționate, care se manifestă permanent, există o structură aurică care apare doar în răstimpul în care un om rostește, cu voce tare, **Numele lui Iisus Hristos**. Această structură este **corpul haric al plaselor mesianice**. După rostirea numelui lui Iisus Hristos, această structură aurică dispare.

❧ Principalele elemente aurice ❧

În cele ce urmează, pentru o înțelegere de ansamblu, va fi analizat succint modul în care se prezintă ființa omului începând de la elementul situat în interior, care este spiritul și până la elementul situat în exterior. În această clasificare trupul material este situat la mijloc. Această clasificare va lua în considerare toate elementele componente ale ființei umane, indiferent de importanța sau de rolul pe care-l manifestă în vastul ansamblu care este ființa omenească.

Elementul fundamental al ființei umane este format din ansamblul individualității, care este compus din spirit, învelișul spiritului și corpul causal. Fiecare dintre aceste trei structuri are o formă sferică. Spiritul are dimensiunea unei mingi de tenis de masă, învelișul spiritului se prezintă ca o membrană ce învăluie spiritul, iar corpul causal se prezintă ca o sferă de dimensiunea unei portocale, ce învăluie atât învelișul spiritului, cât și spiritul propriu-zis. Cele trei sfere nu se despart niciodată, formînd un ansamblu compact.

Spiritul este nucleul imperisabil, etern al ființei omenești, centrul de comandă. De la el se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină. La toți oamenii, spiritul are aceeași structură. Strălucirea și luminozitatea spiritului diferă însă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Spiritul are un înveliș auric pe care l-am denumit corpul spiritului. **Corpul spiritului** este un corp energetic de formă sferică care învăluie sfera spiritului. A treia structură, **corpul causal** are, la rândul ei, aspectul unei sfere de mărimea unei portocale. Corpul causal este sediul conștiinței, voinței, conștiinței și memoriei. El este depozitul ancestral în care se strâng și sunt stocate toate experiențele unui om de când s-a încarnat pentru prima oară în lumea terestră.

Prin cele trei structuri sferice - spiritul, învelișul spiritului și corpul causal - care reprezintă esența omului, trece o linie subțire de lumină: aceasta este linia divină. **Linia divină** este o linie de energie asemănătoare unei raze laser, care se vede începând de la un metru deasupra capului omului și pare că se termină undeva sub tălpile picioarelor.

Linia divină nu începe totuși deasupra capului omului, ci continuă în infinit, dar acest aspect nu este vizibil pentru clarvederea lui Eugen. Linia divină trece chiar prin centrul spiritului. Ea poate fi considerată firul de argint ce leagă spiritul omului de Dumnezeu. Linia divină este legătura perenă și indestructibilă a omului cu Dumnezeu, proiecția lui Dumnezeu în ființa omului fiind chiar spiritul.

La nivelul structurii aurice mai este vizibilă clarvederii lui Eugen încă o linie divină, ce pare să fi fost cândva în activitate, dar care este pe cale de a se estompa. Aceasta este **vechea linie divină**. Probabil că vechea linie divină a avut un rol identic, cândva în trecut, cu actuala linie divină. Vechea linie divină se prezintă ca o reminiscență pe cale de a se șterge definitiv, ca un fir probabil cândva luminos. Ea pare să se estompeze tot mai mult de la o existență la alta.

Spiritul, învelișul spiritului și corpul causal al spiritului sunt incluse în corpul diafan de lumină, care este corpul duh. Ele sunt situate chiar în centrul corpului duh, în regiunea pieptului.

Corpul duh este corpul de formă umanoidă în care se manifestă omul atât în lumea de dincolo, cât și în palierul material. La omul decorporat, corpul duh are dimensiuni impresionante - poate depăși doi metri înălțime. În schimb, la omul încarnat, nu depășește limitele trupului material.

La omul întrupat, corpul duh nu poate fi observat chiar atât de clar prin clarvedere de către Eugen, datorită faptului că este acoperit de straturile aurei exterioare, care își

modifică aspectul cromatic destul de repede, în funcție de stările momentane. Prin clarvederea eterică, dar nu și prin cea infraeterică, la omul întrupat, corpul duh poate fi observat de către Eugen doar într-o regiune circulară, cam de mărimea unui pepene galben, în zona pieptului. Acea zonă circulară este denumită “vizor de control”. Tot acolo, Eugen poate observa prin clarvederea eterică strălucirea, ce nu poate fi asemuită cu nimic, a spiritului. Corpul duh al unui om are o culoare unică, care persistă nemodificată pe toată durata vieții sale. Într-un fel, culoarea corpului duh reprezintă chintesența tuturor reîncarnărilor, indicând cu precizie nivelul evolutiv atins de un om.

Înșirate precum măregele pe o ață, chiar pe linia divină, se află elementele cele mai importante ale corpului duh: **chakrele-atribut** sau chakrele-esență. Ele sunt în număr de șapte, fiind situate în aceleași locuri în care, la nivelul corpului eteric, se află situate chakrele eterice. Chakrele corpului duh au forma unor sfere mici, ce emit diferite culori, în funcție de nivelul evolutiv al omului.

Tot la nivelul corpului duh, în regiunea pieptului, sunt vizibile clarvederii lui Eugen trei pete, ce pot fi denumite **pete karmice**. Petele karmice sunt vizibile la toți oamenii. Ceea ce diferă de la om la om este structura, dimensiunea și coloratura lor. Petele karmice sunt locurile de la nivelul corpului duh în care este reflectat destinul omului - karma - acumulat în existențele trecute.

Imediat după corpul duh se află situat **sufletul**. În actualul stadiu evolutiv, sufletul se manifestă doar pe durata unei singure existențe. El se naște imediat după prima respirație a omului în lumea materială și își încetează existența scurt timp după ultima respirație.

Sufletul este un ansamblu alcătuit în total din cinci elemente: steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, corpul

sufletului - menționate anterior -, la care se adaugă alte două structuri și anume “corpul conștiinței” și “corpul conștiinței”.

Steaua sufletului este situată la nivelul laringelui. Ea poate fi observată prin clarvedere eterică a lui Eugen doar în cazul în care un om deschide gura. **Corpul causal al sufletului** este un înveliș sferic, cam de mărimea unei mingi de ping-pong ce învăluie steaua sufletului ca un cocon albicios. Împreună, steaua sufletului și corpul causal al sufletului formează o unitate. **Corpul sufletului** se formează la câteva secunde după momentul nașterii ca o dublură albicioasă, de formă vag umanoidă, ce învelește corpul duh. La nivelul sufletului mai există alte două corpuri, care sunt vizibile doar clarvederii eterice a lui Eugen: **corpul conștiinței** și **corpul conștiinței**. Corpul conștiinței are forma unei flăcări, iar corpul conștiinței are forma unei oglinzi concave sau a unei antene parabolice de dimensiunea întregii aure umane. Fără aceste două elemente esențiale, omul n-ar putea lua contact cu lumea; nu ar putea conștientiza ceea ce se petrece și nu ar reuși să înțeleagă mediul înconjurător.

Sufletul - ca ansamblu - este personalitatea omului de-a lungul unei singure existențe. Sufletul este reflectarea în lumea terestră, la nivelul fiecărei încarnări, a individualității. Steaua sufletului este reflectarea, pe parcursul unei singure existențe, a spiritului; corpul causal al sufletului este reflectarea corpului causal ce învăluie spiritul, iar corpul sufletului este reflectarea, pentru o singură existență, a corpului-duh.

La omul întrupat, prin suflet, se formează corpurile aurice derivate: corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Primul corp auric derivat este **corpul eteric**. Corpul eteric reproduce structura și înfățișarea corpului material. De fapt, corpul eteric este dublura energetică perfectă a trupului material. Corpul eteric este cu câțiva milimetri mai mic decât corpul material. Deși corpul eteric este mai mic decât corpul fizic, emite o radiație ce depășește cu câțiva centimetri limita epidermei; mărime radiației este în funcție de nivelul de sănătate pe care omul îl are la un moment dat.

Mulți clarvăzători au observat aureola ce emană din corpul eteric, afirmând că dimensiunile sale depășesc corpul material cu 10-15 centimetri. Acest fapt este inexact; corpul eteric este, întotdeauna, cu câțiva milimetri mai mic decât trupul material. Ceea ce depășește, într-adevăr, limitele epidermei este radiația sa, care, uneori, nu poate fi deosebită de corpul eteric propriu-zis. Oricum, prin clarvederea infraeterică, Eugen nu poate face o distincție corectă între corpul eteric propriu-zis și radiația sa. Pentru a le cerceta, Eugen trebuie să folosească clarvederea eterică.

Rolul corpului eteric este de a asigura buna funcționare a trupului material. Fără existența corpului eteric, trupul fizic, supus entropiei prezente la nivelul lumii materiale, s-ar dezintegra rapid, așa cum se întâmplă cu orice cadavru. La moarte, corpul eteric se desprinde de trup, iar trupul este lăsat sub dominația forțelor ce există în lumea materială.

La nivelul corpului eteric, Eugen poate pecepe foarte clar contrapartea fiecărui organ anatomic al corpului material. La acest nivel poate fi determinată starea de sănătate a fiecărui organ și a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncțiile să se manifeste la nivelul trupului material. Corpul eteric are, în general, culoarea gri-albastruie. Totuși, de-a lungul vieții omului, corpul eteric își poate schimba culoarea de bază, în funcție de diferiți factori. Corpul eteric emite neîncetat o succesiune de sunete, care se

aseamănă cu o muzică suavă, asemănătoare cu cea emisă de nenumărate tuburi de cupru care vibrează și se ating în adierea vântului. Totodată, corpul eteric emite diferite mirosuri florale - de ghiocei, violete sau fân proaspăt cosit. Corpul eteric emite aceleași sunete și mirosuri ca și întreaga lume eterică.

La nivelul corpului eteric există numeroase elemente anatomice specific eterice, care nu există la nivelul trupului material. Astfel, corpul eteric este străbătut de numeroase canale prin care circulă energia, canale cunoscute încă din antichitate. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, datorită influenței concepției extrem-orientale, aceste canale au fost denumite prin termenul sanscrit de **nadis**. De asemenea, în afara acestor canale energetice principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale energetice secundare, de mai mică importanță. O parte dintre canalele energetice secundare au fost denumite prin termenul de **meridiane** - termen preluat din străvechea concepție chineză. Potrivit unei tradiții foarte vechi, la nivelul corpului eteric există nu mai puțin de trei sute șaiszeci de mii de canale energetice, dintre care trei principale. Eugen poate observa foarte bine cele trei canale energetice principale prin care circulă energia. Canalele secundare sunt destul de greu de urmărit datorită faptului că sunt foarte subțiri. Prin clarvederea eterică, Eugen poate observa modul în care, după principiul vaselor comunicante, energia circulă de-a lungul tuturor acestor canale.

În limbajul aflat astăzi în uz pe plan mondial cele **trei canale energetice principale** au primit următoarele denumiri: Sushumna, Pingala și Ida. Canalul situat de-a lungul coloanei vertebrale, care pornește din creștet și se termină la baza coloanei a fost denumit Sushumna. El se află

poziționat de-a lungul liniei divine. În partea stângă, respectiv în partea dreaptă a canalului Sushumna, încolăcindu-se ca doi șerpi, se află canalul Ida și canalul Pingala.

În afara canalelor energetice prin care circulă energia, există și alte elemente care fac posibilă funcționarea corpului eteric și a ființei umane în ansamblul său. Aceste elemente, care se manifestă ca niște vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** - de la sanscritul *chakra* -, care înseamnă roată, prin extensie vârtej. De-a lungul coloanei vertebrale - și implicit a canalului Sushumna - sunt situate **șapte chakre principale**. În afara celor șapte chakre există destul de multe chakre mai mici, cu diferite roluri și funcțiuni.

Chakrele principale se află la interfața corpului eteric, fiind situate cam la 5 centimetri în afara acestuia. La suprafață, chakrele sunt formate din mici vârtejuri conice, care pot fi denumite simbolic “petale”. În profunzime, chakrele eterice sunt legate de chakrele-atribut situate la nivelul corpului-duh, care au formă sferică și sunt situate pe linia divină. Chakrele eterice își au originea într-un nod luminos pe canalul Sushumna.

Chakrele eterice principale sunt următoarele: muladhara, care este situată la baza colanei vertebrale, svadistan, situată puțin mai jos de ombilic, manipura, situată în zona sternului, anahata, situată în mijlocul pieptului, vishuddi situată în zona gâtului, ajna, situată între sprâncene și sahasrara, care este situată în creștetul capului. Sahashrara este denumită oarecum impropriu chakră, aspectul ei fiind asemănător unei pâlnii complicate cu deschizătura în sus.

Spre deosebire de majoritatea cercetătorilor domeniului, care afirmă că omul are șapte chakre principale, pentru Eugen chakrele principale sunt în număr de opt. A

opta chakră importantă a sistemului auric uman nu este însă situată pe canalul Sushumna, ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este chakra inimii.

Chakra inimii, de culoarea aurie, apare doar la oamenii care și-au deschis inima și pot primi iubirea divină; această categorie de oameni îl pot percepe pe Iisus Hristos cu inima. Totuși, în ziua de astăzi, puțini oameni sunt capabili să se deschidă iubirii divine și să-l perceapă pe Iisus Hristos cu inima. În viitor, vor fi din ce în ce mai mulți oameni capabili să-și deschidă chakra inimii. Chakra inimii are însă și o chakră opusă: chakra situată în dreptul mamelonului drept. Aceasta este **chakra orgoliului**. Chakra orgoliului are culoarea maron. Ea este activată la oamenii egoiști și orgolioși, care sunt aserviți lui Lucifer - drept pentru care poate fi denumită chakra luciferică.

Toate chakrele situate la nivelul corpului eteric au rolul de a atrage informații din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia luminoasă este receptată de către chakre, iar apoi este prelucrată și metabolizată, ceea ce provoacă jerbe luminoase atât la suprafața chakrei, cât și în interior.

În scrierile apărute până în prezent, se vorbește despre “activarea” unei chakre sau despre sensul în care este metabolizată energia ce circulă la nivelul respectivei chakre. Scrierile respective afirmă că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise. Trebuie evitate totuși simplificările cu privire la modul de funcționare al chakrelor. După cum se prezintă oamenii astăzi, pentru clarvederea eterică a lui Eugen este o evidență faptul că chakrele sunt în stare de funcțiune - mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul - la toți oamenii, iar aceasta se datorează în primul rând experiențelor vieții.

La nivelul corpului eteric se manifestă o **energie de viață** - sau energie vitală -, care poate fi observată prin

clarvedere de Eugen ca un flux energetic luminos, ce își are sursa la nivelul chakrei muladhara, care este situată la baza coloanei vertebrale. Urcând din chakra muladhara, energia de viață se ramifică prin nadisuri, transformându-se neîncetat în forme de energie particulară. Fiecare dintre aceste energii particulare are propriul său rol și, în consecință, propria culoare, propriul miros și propriul sunet. Deși pornește dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, energia de viață nu trebuie identificată cu energia Kundalini menționată cu precădere în vechile scrieri indiene. De altfel, energia Kundalini este o energie care nu poate fi situată la nivelul auric descris anterior, ci la un nivel mult mai profund.

Următorul element al ființei umane este **corpul fizic**. Corpul fizic este mult prea bine cunoscut pentru a mai zăbovi asupra lui. Totuși, se impun câteva considerații preliminare ce pot servi la înțelegerea modului în care se prezintă trupul material atunci când este privit prin intermediul clarvederii de către Eugen. Privit prin clarvedere, corpul material se vede într-un mod diferit decât prin intermediul ochilor fizici. Prin intermediul clarvederii, tot ce poartă numele de materie se vede ca o aglomerare de bobite minuscule - miliarde și miliarde de bobite ce strălucesc diafan. Bobițele strălucitoare sunt ceea ce fizicienii denumesc atomi.

Prin clarvedere, trupul se vede așadar ca un conglomerat format din atomi strălucitori. Eugen poate vedea în interiorul corpului fizic, ca printr-un geam mat, toate organele interne ale omului. Sistemul circulator, sistemul nervos sau sistemul osos pot fi observate prin cea de-a doua vedere a lui Eugen la fel de bine ca printr-un tomograf. Prin clarvedere, sistemul osos se vede ca și cum ar fi format dintr-o substanță strălucitoare de culoare argintie, aproape fosforescentă; toate petele întunecate indică, la

nivelul trupesc, disfuncții majore. Sistemul muscular, care se suprapune peste cel osos, are culoarea roz, iar sistemul circulator are culoarea roșie cu diferite variații de nuanță și de intensitate. Sângele, uneori, este roșu deschis, alteori este roșu închis. Sistemul nervos are o strălucire aparte, foarte vie, și o coloratură diversă.

Sistemul digestiv se prezintă în culori mai închise, tipul de aliment digerat influențând culoarea unui organ la un anumit moment dat. Intestinele, de cele mai multe ori, au o coloratură albicioasă, iar când sunt obligate să digere alimente grele dobândesc o culoare întunecată. Creierul are, uneori, culoarea gri; alteori are culoarea bej sau maron. Inima pare să-și modifice adeseori culoarea; ea se poate colora, în anumite împrejurări, în cenușiu deschis, maron sau în verde.

Toate sistemele anatomice au o coloratură specifică, în funcție de starea momentană de sănătate a persoanei respectivă. Culorile diferă de la om la om, de la o perioadă a vieții la alta. Prin clarvedere, Eugen poate spune ce aliment face rău și este greu tolerat de organism. De asemenea, poate aprecia ce stare de spirit, ce influență aurică generată de prezența sau de contactul cu aura altei persoane provoacă dereglări ale organelor trupului fizic, ori ce preocupare este nefastă pentru organism. De altfel, corpul fizic este alcătuit într-un mod atât de rafinat, încât cu greu se poate afirma, împreună cu știința modernă, că a apărut doar ca urmare a combinării întâmplătoare a unor substanțe chimice sau, pur și simplu, că a apărut datorită legilor “oarbe” ale naturii.

Următoarea structură aurică ce compune ființa omenească este **corpul emoțional**. Corpul emoțional este situat imediat după corpul eteric. Totuși, corpul emoțional nu copiază structura corpului fizic, precum corpul eteric. Corpul emoțional - ceea ce unii cunoscători ai domeniului denumesc

prin formula “corp senzitiv-emoțional” sau “suflet al senzației” -, învăluie trupul material ca un halou colorat, format din formațiuni energetice de diferite culori, în funcție de starea emoțională. El exprimă emoțiile, senzațiile și sentimentele primare ale omului. Nivelul corpului emoțional este apropiat de cel al trupului fizic. Corpul emoțional depășește cu aproximativ șapte-zece centimetri limita trupului fizic. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri și mai subțire în partea inferioară a trupului. Practic, corpul emoțional învăluie omnidirecțional trupul fizic.

Energia corpului emoțional este alcătuită din formațiuni energetice de culoare roșie, galbenă și albastră ce nu se amestecă între ele. Aceste formațiuni energetice, ce apar ca niște norișori, emit sunete și parfumuri diferite. Fiecare stare sufletească are o configurație specifică. În funcție de starea emoțională a omului, norișorii colorați își schimbă rapid culoarea, vibrația și configurația, respectiv sunetul și mirosul. Atunci când un om are emoții sau trăiri intense, se produc modificări rapide ale configurației formelor, culorilor, sunetelor și mirosurilor norișorilor. Modificările se produc atât de rapid încât, în momentul în care clarvăzătorul dorește să o descrie, aceasta s-a și schimbat. Norișorii colorați se deplasează rapid în interiorul corpului emoțional, impregnând uneori corpul eteric. În momentul în care impregnează corpul eteric, norișorii devin mult mai fluizi și întrucâtva diferiți de modul în care se prezintă la nivelul corpului emoțional.

Astfel, la persoanele care, într-un moment oarecare, au senzații, dorințe și sentimente negative - de angoasă, spaimă, frică, teroare - norișorii de la nivelul corpului emoțional dobândesc culori întunecate, urâte, emițând în același timp sunete joase și dizarmonice, asemănătoare sirenei răgușite a

unui vapor care părăsește rada unui port. Mirosul corpului emoțional devine aproape pestilențial. În schimb, la persoanele bine dispuse, care percep lucruri plăcute sau se simt confortabil, corpul emoțional dobândește culori frumoase, vii, deschise, iar sunetul devine melodios, ca și cum ar fi emanat de mii de clopoței de argint, emițând în același timp un miros de flori de primăvară.

Corpul astral - numit uneori “corpul dorințelor” - exprimă trăirile legate de plăcere, neplăcere, simpatie, antipatie. Corpul astral este situat, spațial, imediat după corpul emoțional, fiind alcătuit din formațiuni de energie care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formațiunile energetice dobândesc culori închise, foarte urâte, emițând sunete foarte joase, aproape grotești, la fel ca în cazul corpului emoțional. Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubește sincer o altă persoană, corpul astral devine ca un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul său seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul devine foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: AAEEEEOOO. Această melodie se aude ca un fond de harpe și răsună simultan din mai multe locuri al corpului astral.

Corpul astral este asemănător unei membrane de difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind prin intermediul chakrelor impusurile din mediu, corpul astral vibrează și se colorează în funcție de natura impulsului primit. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente, aceasta înseamnă că fiecare norișor sau formațiune energetică reflectă sentimentele persoanei respective.

Privit prin clarvedere de la distanță de către Eugen, corpul astral pare să formeze o unitate cu corpul emoțional.

Cercetate îndeaproape, cele două corpuri se dovedesc a fi însă independente - atât ca structură, cât și ca paletă coloristică. Privit de la distanță, corpul astral pare să formeze o unitate și cu corpul mental inferior. La fel ca și în cazul corpului emoțional, corpul astral este independent de corpul mental inferior, dar interacționează cu el. De fapt, deși toate cele trei corpuri - corpul emoțional, corpul astral și corpul mental inferior - sunt independente, formează o unitate funcțională în actualul stadiu evolutiv al oamenilor.

Deasupra corpului astral se află încă două corpuri aurice, asemănătoare în privința compoziției energetice. Primul corp, care va fi denumit corp mental inferior sau intelect, reflectă doar gândurile legate de lumea materială și de existența cotidiană. Al doilea corp este corpul mental superior, care reflectă gândurile abstracte, nelegate de existența cotidiană: gânduri ce privesc frumosul sau binele, ca esențe atemporale și spațiale.

Primul dintre aceste corpuri, **corpul mental inferior** se prezintă clarvederii lui Eugen ca un halou, mai mare în regiunea superioară a corpului, în special a capului, de culoare galbenă, în funcție de nivelul de dezvoltare mentală al oamenilor. Rolul corpului mental inferior este acela de a reflecta gândurile legate de lumea fizică. Corpul mental inferior combină, separă, sintetizează, analizează, motiv pentru care poate fi desemnat prin termenul de intelect. Corpul mental inferior este oglinda gândurilor omului.

Energia fluidă a corpului mental inferior este foarte fină, precum fumul de țigară. Are un miros puternic de iod. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibrație, iar în energia fluidă a corpului mental inferior se formează nenumărate explozii luminoase, ca niște stropi colorați ce se aștern pe un parbriz. Locul corpului mental inferior este deasupra sau paralel cu corpul astral.

Datorită faptului că, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau despre gândire pură, corpul mental inferior formează, din punct de vedere funcțional, o unitate atât cu corpul emoțional, cât și cu corpul astral. Deși, inițial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al corpul mental inferior devine galben și se dilată, contopindu-se atât cu corpul astral, cât și cu corpul emoțional. Din reunirea celor trei corpuri, apar miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze la o anumită distanță de aură, în funcție de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos și au un miros greu, de frunze putrezite. Gândurile de dragoste fizică au o culoare portocalie și un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte și la nivelul fizic, persoanele "curate" sufletește și mental emit, în mod regulat, un miros de săpun, ca și cum s-ar fi spălat de curând.

La rândul său, **corpul mental superior** este situat deasupra corpului mental inferior, pe care-l învește precum o manta. Dimensiunile sale sunt în funcție de nivelul evolutiv al unui om. În general, oamenii din ziua de astăzi au corpul mental superior destul de mic.

Corpul mental superior are culoarea aurie și emite un miros de zambile. Sunetul emis de acest corp auric seamănă cu cel produs de o harpă; pare a veni din toate părțile, învăluitor, ca și cum s-ar asculta o melodie cu ajutorul unor căști stereo. Corpul mental superior exprimă dragostea necondiționată pentru toate ființele vii, dar și capacitatea oamenilor de a se ridica în lumea conceptelor, a rațiunii pure - într-un cuvânt, de a se ridica de la particular la general și de la concret la universal. Datorită faptului că reflectă și iubirea necondiționată față de toate ființele din cosmos, principala caracteristică a corpului mental este ceea ce în limbajul omenesc s-ar putea numi iubire-înțelepciune. Oamenii nu pot

accede cu gândirea pură, cu rațiunea pură la înțelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. Iubirea-înțelepciune este singura “cheie” prin intermediul căreia cosmosul, în sfârșit, începe să-și deschidă porțile pentru înțelegerea oamenilor. Iubirea-înțelepciune apare numai într-un anumit stadiu al evoluției oamenilor. Mai mult de șaptezeci la sută dintre oameni nu au încă format acest corp auric, el fiind dobândit pe măsură ce ura, mânia și răutatea sunt treptat eliminate.

Următorul corp auric este **corpul spiritual**, care învăluie ca un halou corpul mental superior. Corpul spiritual se prezintă clarvederii eterice a lui Eugen într-un mod asemănător efectului de coroană, care se manifestă în timpul unei eclipse de Soare - ca o bandă de culoare argintie, ce învăluie corpul mental superior.

Corpul spiritual este format din miliarde de atomi strălucitori ce obosesc privirea, precum zăpada proaspăt așternută în bătaia razelor solare. Emite un sunet asemănător unei trâmbițe și are un miros asemănător pâinii calde, abia făcută în vatră. Uneori, corpul spiritual emite un sunet ce seamănă cu un OOOO.. prelung, ca o exclamație de uimire sau ca susurul unui izvor de munte, care clipește vesel și jucăuș.

Corpul spiritual este în legătură directă cu corpul astral. Practic, corpul spiritual este o parte din corpul astral care a fost transformată de voința și de liberul arbitru al oamenilor. În decursul evoluției, prin maturizare, oamenii transformă o parte a corpului astral, iar această parte este chiar corpul spiritual. Mărimea corpului spiritual indică cu precizie cât din instinctele primare, din dorințele și din pasiunile explozive ale oamenilor au fost controlate și dominate în decursul procesului evolutiv. Corpul spiritual este legat intim de elementul iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în

lumea fizică, ci de acea iubire perenă care stă la temelia cosmosului și pe care, acum 2000 de ani, Iisus Hristos a sădit-o în inimile tuturor oamenilor, ca un dar de neprețuit pe care Fiul lui Dumnezeu l-a adus umanității.

Actualmente, foarte puțini oameni au un corp spiritual bine conturat. Unii oameni au corpul spiritual de câțiva centimetri, dar există și oameni care au un corp spiritual de aproximativ un metru. Corpul spiritual se formează îndeosebi la cei care practică rugăciunea creștină ori tehnici de autoîmbunătățire de tip creștin. Preoții creștini au un corp spiritual foarte mare, dublu sau triplu față de ceilalți oameni.

În afara structurilor aurice descrise anterior, prin clarvedere, Eugen percepe încă cinci structuri aurice, diferite atât ca structură, cât și din punctul de vedere al compoziției energetice. Cele cinci structuri aurice pot fi observate de Eugen doar prin clarvederea eterică. Aceste structuri aurice sunt, în ordine, următoarele: sistemul de protecție șablon, corpul eteric superior, inima aurică, banda de lumină din jurul capului și corpul haric al plaselor mesianice. Toate aceste structuri aurice par a transcende structura aurică a corpurilor interioare și a corpurilor derivate. Ele formează o categorie aparte, astfel că vor fi descrise separat.

Sistemul de protecție șablon nu este un corp propriuzis, ci un sistem de linii energetice, de formă globulară ce se suprapun într-o rețea de plase care încadrează întreaga aură. Această structură are o frumoasă culoare albastră-verzuie închisă. Sistemul de protecție șablon are forma unui glob alungit la ambele capete, fiind format din mii și mii de fire strălucitoare. El este susținut de linia divină. Sistemul de protecție șablon emite neîncetat un sunet asemănător celui produs de mii de chibrituri ce se aprind neconținut, unul după altul. Mirosul emis de această structură este asemănător oxigenului curat ce poate fi respirat pe vârfurile munților.

Sistemul de protecție șablon reflectă, ca un negativ al unei fotografii, toate formele organelor care există la nivelul trupului material. Rolul său este de a susține întreaga structură a ființei umane. Despre acest corp se poate spune că este alfa și omega, deoarece susține toate celelalte corpuri aurice. Dacă o celulă sau un grup de celule este distrus, dacă omul suferă un accident, o operație sau o deformare a unui organ sau a unui grup de organe, trupul se poate reface și își poate redobândi forma și structura inițială grație structurii de protecție șablon. Dacă o rană sau o operație se vindecă rapid, nu se datorează, cum se crede adesea, doar simplei “inteligențe a materiei”, ci faptului că există o structură matricială în care sunt imprimate toate informațiile referitoare la trupul fizic, pe baza cărora energia formatoare, forța pălăsmuitoare de viață, poate opera însăși înșănătoșirea.

Corpul eteric superior este o structură aurică de formă umanoidă asemănătoare până la un punct corpului eteric; corpul eteric superior transcende însă structura aurică a omului. Ca structură și compoziție, corpul eteric superior este totuși diferit de corpul eteric, precum și de celelalte structuri aurice descrise anterior. Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină.

Culoarea corpului eteric superior este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelelor, ce tind la un moment dat să se umfle și să se spargă ca niște balonașe de săpun, creează impresia unei culori ce nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu ceva din lumea materială. Sunetul emis de acest corp aduce cu un fel de melodie nepământească, un fel de muzică a îngerilor, ce pare a fi compusă de un Geniu cosmic, care însă nu are nici un corespondent cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete se repetă la infinit; sunete triste și parcă tânguitoare

alternează cu sunete voioase și zglobii. Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate, asemănătoare cu cele ale unor fructe sau flori care nu există în lumea terestră, dar care, posibil, vor apărea cândva, în viitor.

Corpul eteric superior nu este configurat complet la toți oamenii. La unii oameni este mai palid, la alții este mai luminos, dar nu pare a influența ori a fi influențat de celelalte structuri aurice. După câte se pare, corpul eteric superior este ceva nou în cosmos. El pare să fie temelia unei noi structuri aurice a ființei umane, care se va forma cândva, într-un viitor îndepărtat. În condițiile în care actualul corp eteric își va înceta activitatea, acest corp va deveni noul corp eteric al oamenilor. În acea perioadă de timp, oamenii nu va mai avea corpuri fizice, iar pământul material își va modifica coordonatele ontologice; atunci va apărea **“un pământ nou și un cer nou”**.

Inima aurică este un element despre care, cel puțin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic în scrierile ce tratează astfel de subiecte. Inima aurică ține de nivelul cuantic al corpului duh. În limbajul omenesc, termenul de inimă aurică este, desigur, impropriu, fiind folosit mai mult în sensul metaforic de inimă a ființei decât de inimă ca organ fizic. Termenul de inimă aurică este dat de Îngerii Veghetori din lumea eterică, dar termenul cel mai adecvat înțelegerii noastre pare să fie cel de “inimă a ființei”.

Să ne imaginăm așadar că, în jurul trupului, la o distanță de câțiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă care execută o mișcare de rotație continuă. Pentru clarvederea eterică a lui Eugen, așa și este: în jurul trupului fiecărui om se rotește neîncetat o bilă aurică strălucitoare. Această bilă aurică are diametrul de aproximativ 3-4 milimetri. Ce este interesant la bila strălucitoare pe care Îngerii Veghetori din lumea eterică o

denumesc “inimă aurică”, este faptul că, rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, emite un “bip” foarte scurt în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. În ansamblu, inima aurică arată ca un satelit minuscul care orbitează cu viteză în jurul trupului și care, la fiecare bătaie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii, pentru a emite un “bip” foarte scurt. De fapt, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună.

Totuși, rolul inimii aurice nu ține de buna funcționare a inimii fizice, ci de factorul conștienței. Practic, inima aurică pare să fie legată de funcționarea corpului conștienței. În momentul în care omul devine conștient de un lucru anume, inima aurică emite o mică explozie luminoasă ce generează fulgere energetice. Chiar prin intermediul acestei interacțiuni continue se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin acest proces continuu, după cum spun Îngerii Veghetori, “omul învață tainele lumii materiale”.

Firește, acest proces se desfășoară fulgerător, aproape instantaneu. Este un proces foarte subtil care are loc la nivelul microscopic al aurei și, fără explicațiile furnizate lui Eugen de către Îngerii Veghetori, ar fi fost destul de greu, dacă nu imposibil, de surprins.

Banda de lumină din jurul capului este, la fel ca și inima aurică, un element al structurii aurice despre care nu s-a spus nimic până în prezent în lucrările ce tratează aceste subiecte.

În jurul capului fiecărui om gravitează 11 (rar, la unii oameni, nu se știe de ce, 14) steluțe strălucitoare care țin de nivelul cuantic al corpului duh. Fiecare dintre cele 11 steluțe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet și propriul său miros. Cele 11 steluțe, a căror strălucire este mai pală decât a corpului duh, pulsează ritmic ca niște blițuri ce emit flashuri de lumini multicolore. Fiecare steluță

are diametrul de maximum 1 centimetru. Între cele 11 stelute se formează flashuri luminoase care, de la distanță, dau impresia unei benzi continue de lumină ce emite irizări multicolore. Aceasta este banda de lumină din jurul capului. Într-un fel, banda din jurul capului se aseamănă cu inelul planetei Saturn, care este format din miliarde de particule ce gravitează datorită forței de atracție a planetei. La copiii mici, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar o dată cu trecerea timpului se depărtează până ce, la bătrânețe, este mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 stelute este (printre altele) de a înregistra, ca niște camere de filmat, toate evenimentele vieții unui om, de la naștere până la moarte. Tot ceea ce face un om este înregistrat prin intermediul celor 11 stelute strălucitoare, viu colorate. Datorită activității acestor stelute, omul este capabil, imediat după pragul morții, să-și amintească evenimentele existenței sale, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca și cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului. Din acest punct de vedere, banda de lumină ce înconjoară fruntea omului pare a fi în relație directă cu corpul causal al spiritului, locul unde sunt stocate toate evenimentele vieții. Fiecare stelută are rolul ei specific, fiind “specializată” pe o anumită activitate.

Atunci când omul rostește un cuvânt, banda de lumină din jurul frunții vibrează. În cazul în care omul este vesel, râde sau glumește, stelutele emit culori plăcute, sunete cristaline și mirosuri parfumate. În momentul în care un om se enervează, o parte din stelute vibrează violent, emițând culori murdare, sunete joase și mirosuri neplăcute. În acest caz, emisiile steluțelor din jurul capului se transmit la distanță, reușind să spargă aura persoanelor din preajmă. În cazul în care omul se roagă în sens creștin, toate stelutele devin argintii, foarte luminoase, emanând în același timp

sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci și un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioși. În timpul rugăciunii, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu și emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

În afara structurilor aurice descrise anterior, mai există o ultimă structură aurică, ce apare doar în anumite momente. Ea nu este generată de sistemul aurei omului, ci este independentă. Această structură aurică este **corpul haric al plaselor mesianice**. Corpul haric al plaselor mesianice se manifestă doar în momentul în care omul rostește cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos**.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase mesianice: o plasă interioară, de culoarea metalului topit - culoarea Soarelui la răsărit - și o plasă exterioară, de culoare albă strălucitoare. Plasa interioară, de culoarea metalului topit, are o grosime cam de un lat de palmă, fiind alcătuită din formațiuni noroase. Plasa exterioară are cam aceeași grosime, fiind alcătuită din miliarde de biluțe - de genul atomilor materiali -, care se deplasează foarte repede și care se ciocnesc între ele. Aspectul plasei exterioare este de o claritate excepțională, fiind oarecum asemănătoare cu mii și mii de cristale foarte fine de gheață care se formează instantaneu la temperaturi joase. Plasa exterioară este legată de chakra inimii.

În momentul în care un om rostește cu voce tare numele **Iisus**, se formează plasa mesianică de culoarea metalului topit, iar în momentul în care rostește numele **Hristos** se formează plasa de culoare albă. Corpul haric al plaselor mesianice se menține pe durata rostirii numelui lui Iisus Hristos ori pe durata rugăciunii, dar numai în cazul în care omul se roagă prin intermediul vocii, indiferent de limba pe care o folosește. El nu se manifestă la cei care se

roagă în gând. La tipurile de rugăciune necreștine nu s-a remarcat formarea plaselor mesianice. După ce s-a încheiat rugăciunea, corpul haric al plaselor mesianice dispăre la fel cum a apărut: instantaneu și de nicăieri, ca și cum a fost împrumutat de Cel căruia îi este adresată rugăciunea: Iisus Hristos. Corpul haric al plaselor mesianice protejează aura umană, prea slabă, de influențele provenite din exterior.

Omul care își formează singur corpul plaselor mesianice prin rostirea numelui lui Iisus Hristos, devine un focar haric pentru cei din jurul său. Prin inducție, cei din jurul său își formează și ei corpul haric al plaselor mesianice.

În momentul în care doi sau mai mulți oameni se roagă în comun ori rostesc - chiar și într-o discuție - numele lui Iisus Hristos, se formează o cupolă harică comună.

❧ Școala vieții ❧

Prin clarvederea eterică, Eugen poate observa cum, de-a lungul existenței omului întrupat, din chakra muladhara, care este situată la baza coloanei vertebrale, pornește o energie de viață - energia vitală - care urcă progresiv pe canalul Sushumna, dar și pe celelalte nadisuri, punând în funcțiune toate chakrele.

Energia de viață se ridică de-a lungul canalului Sushumna precum mercurul unui termometru după un principiu care poate fi denumit **principiul termometrului**.

Pe măsură ce energia de viață urcă pe canalul Sushumna, chakrele intră pe rând în activitate, în funcție de experiențele omului. Întregul proces al urcării energiei de viață pe canalul Sushumna de-a lungul celor șapte chakre principale poate fi denumit **paradigma evoluției umane**.

Nivelul de ridicare a energiei de viață pe canalul Sushumna este diferit de la om la om. La unii oameni,

energia de viață se ridică mai sus - de exemplu, până la chakra anahata ori până la chakra vishuddi -, în timp ce la alții rămâne mai jos - de exemplu, până la chakra svadistan ori până la chakra manipura.

Din punctul de vedere al nivelului până la care urcă energia de viață de-a lungul canalului Sushumna se poate vorbi despre **șapte clase evolutive**. Fiecare clasă evolutivă este legată de intrarea în stare de funcțiune a uneia dintre cele șapte chakre situate pe Sushumna. Intrarea în stare de funcțiune a unei chakre se realizează în mod lent, în mai multe etape. Fiecare etapă este legată de intrarea în activitate a unei petale a chakrei respective.

Procesul urcării energiei de viață pe canalul Sushumna, simultan cu intrarea în stare de funcțiune a celor șapte chakre, poate fi comparat cu urmarea cursurilor unei școli - fiecare chakră poate fi comparată cu o clasă și fiecare petală cu un trimestru. Aceasta este cea mai importantă școală prin care trec oamenii: **școala vieții**.

Fiecărei chakre îi corespunde o anumită culoare. Astfel, chakrei muladhara, care poate fi considerată clasa întâi a școlii vieții, îi corespunde culoarea roșie. Chakrei svadistan, care poate fi considerată clasa a doua a școlii vieții, îi corespunde culoarea portocalie. Chakrei manipura, care poate fi considerată clasa a treia, îi corespunde culoarea galbenă. Chakrei anahata, care poate fi considerată clasa a patra a școlii vieții, îi corespunde culoarea aurie. Chakrei vishuddi, care poate fi considerată clasa a cincea, îi corespunde culoarea albastră. Chakrei ajna, care poate fi considerată clasa a șasea a școlii vieții, îi corespunde culoarea indigo. Chakrei sahasrara, ultima clasă a școlii vieții, îi corespunde culoarea argintie.

Fiecare dintre culorile de bază ale fiecărei chakre are mai multe nuanțe, în funcție de numărul petalelor. Fiecare

nuanță corespunde intrării în stare de funcțiune a câte unei petale, iar fiecare petală corespunde unui “trimestru” al unei “clase” din școala vieții. Astfel, chakra muladhara are patru nuanțe de roșu corespunzătoare intrării în stare de funcțiune ale celor patru petale; intrarea în funcțiune a unei petale poate fi considerată parcurgerea unui “trimestru” din clasa întâi. Chakra svadistan are șase nuanțe ce corespund celor șase petale; așadar, clasa a doua are șase “trimestre”. Chakra manipura are zece nuanțe ce corespund celor zece petale; clasa a treia are așadar zece “trimestre”. Chakra anahata are douăsprezece nuanțe ce corespund celor douăsprezece petale; clasa a patra are la rândul ei douăsprezece “trimestre”. Chakra vishudi are șaisprezece nuanțe ce corespund celor șaisprezece petale; clasa a cincea a școlii vieții are așadar șaisprezece “trimestre”. Chakra ajna are două nuanțe ce corespund celor două petale, care ar trebui, la rândul lor, să corespundă cele două “trimestre” ale clasei a șasea, dar această reprezentare este mai mult schematică. În clasa a șasea evolutivă oamenii parcurg un traseu foarte lung în care susțin mai multe “examene” existențiale. Chakra sahasrara are o mie de nuanțe corespunzătoare celor o mie de petale ce-i sunt atribuite. Oricum, ceea ce întâmplă dincolo de chakra vishuddi, este deocamdată un mister.

Petalele chakrelor intră foarte lent în stare de funcțiune de-a lungul existențelor desfășurate în lumea materială. Moartea nu întrerupe decât în mod aparent acest proces. Omul reia procesul evolutiv în fiecare existență întrupată de acolo de unde l-a lăsat în viața anterioară. În mod normal, doar experiențele vieții și, implicit, conștientizarea experiențelor pe care viața le pune în fața fiecărui om sunt cele care pun în stare de funcțiune petalele chakrelor.

Pentru a elucida în mod optim acest proces trebuie reiterat faptul că la baza manifestării oamenilor atât în lumea

materială, cât și în lumea de dincolo se află corpul duh - purtătorul spiritului. În timpul vieții întrupate, corpul duh nu poate fi observat cu claritate de către Eugen, fiind acoperit de corpurile aurice derivate - emoțional, astral, mental etc. Există o singură zonă, denumită “vizor de control”, care este situată în centrul pieptului, în apropierea chakrei anahata, prin care, doar prin clarvederea eterică, Eugen poate observa cu claritate culoarea corpului duh la un om întrupat.

Corpul duh are o culoare unică, care nu se modifică de-a lungul vieții. Celelalte structuri aurice - corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc - emit diferite culori în funcție de starea momentană a omului. De exemplu, dacă un om este supărat, culoarea corpului astral și a corpului emoțional se modifică, devenind întunecată, iar dacă se concentrează asupra unui lucrări, dacă rezolvă o problemă de matematică sau citește o carte, corpul mental devine mai mare și mai luminos. Astfel, corpurile aurice exterioare se modifică cu rapiditate, în funcție de stările emoționale sau afective pasagere, de activitatea sau de ocupația omului într-un anumit moment și, bineînțeles, de nivelul de sănătate reflectat la nivelul corpului eteric. Dar, indiferent ce stare emoțională, afectivă sau mentală are omul, culoarea corpului duh nu se modifică. Ea rămâne aceeași pe toată durata vieții.

Practic, o culoare nu este altceva decât expresia cromatică a unei energii modulate informațional. Orice energie modulată informațional are o anumită lungime de undă și o anumită frecvență. Din punctul de vedere al clarvederii eterice a lui Eugen, orice energie modulată informațional are o anumită luminozitate, o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros. Fiecărei culori îi corespunde un anumit sunet și un anumit miros. Prin simțul auzului ce însoțește clarvederea eterică - “clarauzul” -, Eugen poate percepe și nota muzicală sau sunetul ce

însoțește culoarea respectivă. De asemenea, Eugen poate percepe mirosul specific emis de o structură aurică. Există o corespondență perfectă între culori, sunete și mirosuri, întrucât sunt fațete diferite ale aceluiași fenomen.

Culorile structurilor aurice sunt, în mare, similare culorilor spectrului solar. De asemenea, sunetele emise de structurile aurice sunt similare gamei muzicale. Există totuși unele diferențe: culorile din lumea materială sunt întrucâtva diferite de cele ale structurilor aurei. Culorile aurei, deși formal sunt identice cu culorile spectrului solar, au nuanțe și străluciri diferite, astfel încât se poate spune că sunt nume sau denumiri ale culorilor folosite în lumea materială. Pentru ceea ce percepe Eugen prin clarvedere, nu există totdeauna un limbaj exact și o corespondență bine determinată cu ceea ce se observă în lumea fizică. Totuși, în linii mari, se poate spune că este vorba despre aceleași denumiri de culori.

Culoarea corpului duh reflectă nivelul evolutiv al unui om. Astfel, folosind ca reper culorile spectrului solar, precum și notele gamei muzicale - culorile cu toate subnuanțele posibile, iar notele muzicale cu octavele corespondente - oamenii pot fi clasificați în funcție de culoarea corpului duh. Datorită faptului că spectrul solar are șapte culori - roșu, portocaliu (oranj), galben, verde, albastru, indigo și violet -, se poate afirma că există șapte tipuri principale de corpuri duh. Ceea ce înseamnă, implicit, că, din punctul de vedere al culorilor corpurilor duh, există șapte tipuri principale de oameni.

Există, de asemenea, o corelație între culoarea corpului duh a unui om și nivelul până la care urcă energia de viață de-a lungul Sushumnei. Astfel, nivelul de urcare a energiei de-a lungul Sushumnei și intrarea în stare de funcțiune a câte unei chakre pot fi corelate cu culoarea specifică a corpului duh. Dacă, la un om, energia de viață urcă până la nivelul

chakrei svadistan care emite culoarea portocalie, atunci, în mod necesar, corpul duh al aceluși om are culoarea portocalie. Dacă energia de viață urcă până la nivelul chakrei manipura care emite culoarea galbenă, în mod necesar, și corpul duh trebuie să aibă culoarea galbenă.

Datorită faptului că fiecare om se află într-una din cele șapte clase, iar fiecărei clase îi corespunde o culoare a corpului duh, înseamnă că fiecare om poate fi caracterizat în funcție de culoarea acestuia. Astfel, există un tip de om “roșu”, un tip de om “portocaliu”, un tip de om “galben”, un tip de om “auriu”, etc. În fiecare dintre cele șapte clase, omul parcurge mai multe “trimestre”; fiecărui “trimestru” îi corespunde o petală a unei chakre; la rândul ei, fiecărei petale îi corespunde o nuanță specifică. Astfel, în prima clasă se poate vorbi despre patru nuanțe de roșu, în a doua clasă se poate vorbi despre șase nuanțe de portocaliu, în a treia clasă se poate vorbi despre zece nuanțe de galben și așa mai departe - în funcție de numărul de petale ale fiecărei chakre.

Aceste aspecte se aplică, în mod necesar, și tipurilor de corpuri duh. Clasificarea claselor evolutive trebuie să înceapă așadar cu omul roșu din clasa întâi a școlii vieții, care este omul senzațiilor și dorințelor brute. Energia sa de viață este situată la nivelul chakrei manipura sau, în orice caz, sub chakra svadistan. Acest tip de om pare să se afle la începutul evoluției. Prima clasă a școlii vieții are patru nuanțe de roșu, deci are patru “trimestre” corespunzătoare celor patru petale ale chakrei manipura. De-a lungul celor patru “trimestre”, corpul duh își modifică încet nuanța, urmând culorile corespondente ale celor patru petale, de la roșul închis la roșul deschis.

Omul portocaliu, din clasa a doua a școlii vieții, este omul senzațiilor, poftelor necenzurate și sexualității debordante. În clasa a doua, energia de viață este centrată în

chakra svadistan. Clasa a doua a școlii vieții presupune parcurgerea a șase “trimestre” corespunzătoare celor șase petale ale chakrei svadistan. În clasa a doua, omul are corpul duh de culoare portocalie, de la portocaliul intens la cel deschis. De-a lungul celor șase “trimestre”, corpul duh își modifică încet nuanța, urmând culorile corespundente petalelor chakrei svadistan.

În clasa a treia, omul are corpul duh de culoare galbenă. Omul galben, din a treia clasă a școlii vieții, este omul dorințelor și intelectului, amestec specific omului contemporan, inteligent, ambițios și tenace. În clasa a treia, energia de viață este centrată în chakra manipura. Chakra manipura are zece petale, ceea ce înseamnă că omul trebuie să parcurgă zece “trimestre”. De-a lungul celor zece “trimestre”, corpul duh își modifică încet nuanța, urmând culorile corespundente ale petalelor chakrei manipura, de la galbenul ce bate în portocaliu la galbenul deschis.

La omul din clasa a patra evolutivă, energia de viață se află la nivelul chakrei anahata, care are douăsprezece petale. La oamenii din clasa a patra începe să funcționeze corpul mental superior și, parțial, corpul spiritual. Prin tradiție, chakrei anahata îi corespunde culoarea verde a spectrului solar. În mod firesc, parcurgând treptat cele douăsprezece “trimestre”, omul ar trebui să aibă un corp duh de culoare verde. Totuși, corpul duh de culoare verde nu mai există în prezent. Corpuri duh de culoare verde au existat până acum 2000 de ani. Evenimentul care a modificat culoarea corpului duh al oamenilor din clasa a patra evolutivă a fost învierea lui Iisus Hristos. Modificarea culorii corpurilor duh din verde în auriu are ca fundament intrarea în activitate a chakrei inimii care emite culoarea aurie - culoare identică cu cea a Trupului de Slavă a lui Iisus Hristos. De aproape 2000 de ani, Iisus Hristos conduce procesul evolutiv al tuturor

oamenilor și, în primul rând, al celor botezați creștini. Toți oamenii care s-au întrupat în ultimii 2000 de ani au fost influențați auric de Iisus Hristos, iar acest fapt este vizibil la nivelul corpului duh. Culoarea aurie, culoarea Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos, este “împrumutată” prin inducție și de corpul duh al oamenilor din clasa a patra evolutivă. Culoarea aurie despre care este vorba aici nu este un galben strălucitor, ci o culoare ce se aseamănă mai mult cu flacăra unei lumânări. Astfel, datorită influenței lui Iisus Hristos, nu mai există culoarea verde a corpului duh, ci o culoare indusă prin chakra iubirii. De 2000 de ani, se poate vorbi despre un tip de om auriu. Oamenii din clasa a patra evolutivă, care nu au fost botezați în religia creștină, precum și oamenii care trăiesc în afara arealului spiritual creștin, oamenii care nu au suferit în nici un fel influența lui Iisus Hristos, au în continuare culoarea verde a corpului duh.

În clasa a cincea a școlii vieții, energia de viață este centrată în chakra vishuddi. Chakra vishuddi are șaisprezece petale, ceea ce înseamnă că omul trebuie să parcurgă șaisprezece “trimestre”. În clasa a cincea, omul are corpul duh de culoare albastră, de la albastrul închis la albastrul foarte deschis. De-a lungul celor șaisprezece “trimestre”, corpul duh își modifică încet nuanța, urmând culorile corespondente ale petalelor chakrei vishuddi. Culoarea albastră despre care este vorba aici se aseamănă cu acea porțiune ce bate spre albastru din flacăra unei lumânări. Flacăra unei lumânări are două culori: o parte este albastruie și o parte aurie. Omul albastru, din clasa a cincea, este omul la care, în afara corpului mental superior, s-a dezvoltat și corpul spiritual. Din clasa a cincea, oamenii încep cu adevărat să înțeleagă aspectul divin al lumii. Totuși, acest eveniment nu se realizează pe deplin decât în momentul în care energia de viață ajunge în apropierea chakrei ajna.

Despre clasele evolutive superioare - a șasea și a șaptea - ale școlii vieții, nu se pot spune prea multe lucruri. În momentul în care energia de viață atinge ajna chakra și corpul duh atinge culoarea indigo, oamenii înțeleg cu exactitate de ce s-au întrupat în lumea materială. Ei înțeleg de ce s-a încarnat Iisus Hristos în trup fizic acum 2000 de ani. Înțeleg, de asemenea, “mersul lumii” și dobândesc o cunoaștere amplă a cosmosului spiritual și a ființei umane. În general, oamenii care trec de nivelul albastru al corpului duh se izolează de ceilalți - unii se retrag în locuri izolate -, departe de zgomotele și pasiunile vieții cotidiene.

Totuși, în afara celor șapte clase evolutive mai există și altele. Astfel, oamenii aflați la primele încarnări au un corp duh de culoarea metalului topit (culoarea aramei încinse), ceea ce înseamnă că nu au încă toate cele patru petale ale muladharei în activitate. Există și oameni care au corpul duh de culoarea maron; ei au în activitate chakra orgoliului din partea dreapta, ceea ce înseamnă că au devenit unelte ale ființelor întunecate în lumea pământească.

Dacă s-ar încerca, statistic, cu o marjă de eroare destul de mare, o clasificare a oamenilor care trăiesc într-un oraș de 1.000.000 de locuitori, rezultatul ar fi următorul: oamenii roșii ar fi 8 %; oamenii portocalii ar fi 28 %; oamenii galbeni ar fi peste 50 %; oamenii aurii ar fi 6 %, restul fiind tipuri superioare. Oamenii maron n-ar depăși mai mult de 2-3 %.

În decursul unei încarnări, un om absolvă cam două “trimestre” dintr-o clasă, adică poate pune în activitate două petale ale unei chakre. Aceasta înseamnă că, în urma existenței în lumea materială, omul câștigă cam două nuanțe la culoarea corpului duh. Cele două nuanțe se adaugă culorii de bază a corpului duh abia după moarte, după ce experiențele stocate în suflet sunt transferate corpului duh. Culoarea corpului duh indică ceea ce era omul înaintea

încarnării, nu ceea ce este omul în prezenta existență. Informațiile referitoare la prezenta existență trebuie căutate în altă parte și anume la nivelul corpului sufletului - care reflectă personalitatea. La fel ca și corpul duh, corpul sufletului are propria sa paletă cromatică, după același principiu. Totuși, spre deosebire de corpul duh, culoarea corpului sufletului se modifică în mod constant de-a lungul existenței întrupate. Corpul sufletului, care reflectă evoluția în prezenta încarnare, dobândește o culoare specifică în funcție de comportamentul omului de-a lungul vieții. Dacă un om își modifică comportamentul de-a lungul vieții, se modifică și culoarea corpului sufletului.

Culorile corpului sufletului pot fi clasificate după același principiu ca și în cazul corpului duh. Astfel, și la nivelul corpului sufletului se poate vorbi despre o ierarhizare a oamenilor, în funcție de culoare. Există astfel suflete roșii, suflete portocalii, suflete galbene, suflete aurii și așa mai departe. Culoarea corpului sufletului se modifică foarte ușor. Orice eroare de atitudine ori de comportament, orice greșeală ori viciu provoacă modificarea culorii corpului sufletului.

Chiar dacă un om are culoarea galbenă ori aurie a corpului duh, erorile de comportament îi pot colora corpul sufletului în roșu ori în portocaliu. De aceea, de cele mai multe ori, culoarea corpului duh nu corespunde cu cea a corpului sufletului.

❧ Omul după pragul morții ❧

După cum a fost menționat, înainte de naștere, omul este format din următoarele elemente: spirit, corpul spiritului, corpul cauzal al spiritului și corpul duh.

Așadar, omul se prezintă la întrupare într-un corp luminos de formă umanoidă, corpul duh, care are în centru

spiritul de forma unei sfere cu dimensiunea unei mingi de ping pong. La două-trei săptămâni după momentul concepției, pe măsura dezvoltării embrionului, începe să se formeze corpul eteric, a cărui desăvârșire se încheie în momentul nașterii. Corpul eteric se formează în mod paralel cu embrionul uman.

În momentul nașterii fizice, se formează sufletul, care este reflectarea, pentru o singură existență, a corpului duh. Mai întâi se formează steaua sufletului și corpul causal al sufletului, apoi, în câteva secunde după naștere, ca un lichid ce se împrăștie pe o suprafață, se formează corpul sufletului.

Ulterior, pe măsura maturizării omului, se formează corpurile aurice derivate: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc. Pe durata vieții omului, fiecare corp auric derivat este legat de funcționarea și de activarea unei chakre. De fapt, fiecare corp auric se formează prin intermediul chakrei corespondente. Astfel, corpul eteric și corpul emoțional sunt legate de chakrele muladhara și svadistan. Corpul astral și corpul mental inferior sunt legate de chakra manipura. Corpul mental superior este legat de chakra anahata, iar corpul spiritual este legat de chakra vishuddi.

Totuși, modul în care funcționează structura aurică de-a lungul vieții trupești a omului, nu poate fi un punct de reper absolut. De aceea, informațiilor referitoare la modul în care se prezintă structura aurică în timpul existenței încarnate trebuie să li se adauge informații cu privire la modul în care se manifestă omul după moarte. Astfel, în momentul morții au loc mai multe fenomene aurice mare amploare.

Imediat după secunda morții, corpul eteric se desprinde de trup. Toate chakrele corpului eteric se sting. Întantaneu sau în câteva fracțiuni de secundă, toate corpurile aurei exterioare - corpul emoțiilor, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual - sunt

aspirate prin chakre în corpul sufletului. La rândul său, corpul sufletului transmite corpului duh toate informațiile acumulate în existența ce tocmai s-a încheiat. După acel moment, corpul sufletului, “golit” de informații, rămâne ca o fantomă care vorbește neinteligibil, păstrând o vagă amintire din personalitatea fizică. O perioadă variabilă de timp, fantoma corpului sufletului, care are doar aparență umanoidă - o forma vagă de ou, din care se văd doar ochii - continuă să se deplaseze ca o frunză purtată de vânt, înapoi și încolo.

În timp ce fantoma corpului sufletului continuă să rătăcească, plângând și vorbind fără noimă, reminiscența a personalității terestre a omului, corpul eteric rămâne lângă trupul pe cale de a se descompune, în preajma mormântului.

Treptat, la rândul său, corpul eteric se descompune în mediul eteric. Ceva mai târziu, în câteva săptămâni, se va descompune definitiv și fantoma corpului sufletului, ale cărei particule energetice vor fi integrate în mediu.

Firește, în tot acest răstimp, corpul duh - care este omul adevărat, individualitatea - își continuă existența post-mortem, potrivit nivelului său evolutiv, pe unul din nivelurile lumii duhurilor (astrale).

TERRA AURICA

Ortoexistența

Pentru o mai bună înțelegere a celor ce urmează, trebuie făcute încă de la început câteva precizări asupra unor termeni care vor fi folosiți în continuare.

În primul rând, va fi folosit termenul de **cosmos spiritual** sau **cosmos integral** pentru a desemna toate palierele care există în cosmos, din care palierul material pe care noi îl cunoaștem atâta timp cât trăim într-un trup fizic este doar o mică parte.

Considerat din punctul de vedere al unui om care trăiește în palierul fizic - singurul mod din care se poate face o apreciere - se poate spune, *grosso modo*, că cosmosul integral este format din două aspecte. Primul aspect este palierul fizic, adică ceea ce, de regulă, printr-un termen generic, a primit numele de continuumul spațio-temporal 3+1 - palierul în care noi, oamenii, trăim și ne ducem existența. Noi, oamenii, percepem acest palier prin intermediul organelor de simț, în stare de veghe, și îl putem analiza prin intermediul intelectului. Acesta este “**aspectul existențial al cosmosului**”.

Al doilea aspect al cosmosului integral, care pentru foarte mulți oameni este doar o ipoteză - și este foarte bine că se întâmplă așa ceva, pentru că fiecare informație trebuie

aflată sau experimentată la timpul ei - este format dintr-un nivel al realității care depășește spectrul perceptiv specific organelor fizice de simț și stării de conștiință specifică veghei. Pentru a-l desemna va fi utilizat termenul generic de **“aspect ortoexistențial”**. Din punct de vedere filozofic, **“ortoexistența”** este **“existența din afara universului material”**. În același timp, ortoexistența este sursa universului material. Nivelul ortoexistențial este așadar nivelul imediat superior nivelului existențial, adică al continuumului spațio-temporal pe care-l considerăm a fi lumea fizică sau lumea noastră. Aspectul ortoexistențial este alcătuit din mai multe paliere, lumi sau planuri.

Știința modernă - în special noile teorii care vorbesc despre cosmosul de tip hologramă, despre **“ordinea înfășurată”** și despre universul cu **“n”** dimensiuni - pare să admită existența mai multor paliere cosmice care, de cele mai multe ori, sunt interpretate ca fiind posibile **“universuri paralele”**. Totuși, termenul de **“univers paralel”** nu este întru totul corect, întrucât presupune ipoteza existenței unui alt Dumnezeu, care să conducă ori care a creat acel univers paralel, ceea ce nu este posibil din nici un punct de vedere, fie acela teologic, metafizic sau logic. Se poate însă vorbi despre existența mai multor paliere ale aceluiași univers, creație a Unicului Dumnezeu. Cu atât mai mult cu cât, indiferent de terminologia folosită de-a lungul timpurilor, ideea structurării universului pe mai multe paliere a fost împărtășită de toate concepțiile esoterice care au apărut până în prezent, începând de la concepțiile sumerienilor, egiptenilor, hindușilor, chinezilor până la teologia creștină.

Ființele din lumea eterică afirmă că cosmosul material, pe care noi oamenii îl considerăm a fi imens, este ca o picătură de ulei pe un ocean infinit. Oceanul infinit este cosmosul spiritual, iar lumea materială este doar o enclavă în

imensitatea acestuia. Ființele din lumea eterică afirmă, de asemenea, că sistemul nostru planetar are în total douăsprezece corpuri cerești, care orbitează în jurul Soarelui.

Dintre cele douăsprezece corpuri cerești, nouă sunt materiale (inclusiv Soarele), iar trei sunt eterice, așadar invizibile simțurilor fizice și, deci, nedetectabile. În limba ființelor din lumea eterică cele trei planete eterice sunt denumite astfel: Yuhton, Perfer și Axiah. În termenii folosiți astăzi, Yuhton a fost denumită Vulcan, Perfer a fost denumită Phaeton, iar Axiah a fost denumită Planeta X.

Dintre ele, doar planeta eterică Perfer a fost cândva locuită. Planeta eterică Perfer s-a aflat cândva în zona în care, în prezent există planetele fizice Marte și Jupiter. De fapt, Perfer-ul eteric este o planetă care a fost cândva incendiată. Ea arde și astăzi la nivelul palierului cuantic eteric. Rămășițele planetei Perfer încă există actualmente la nivelul palierului eteric.

Celelalte două planete eterice, Yuhton și Axiah, nu sunt deocamdată apte pentru a primi forme de viață eterică. Yuhton este prima planetă a sistemului solar, fiind situată între Soare și Mercur. Axiah este o planetă eterică situată la capătul sistemului soalar, undeva după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare. Planetele eterice Yuhton și Axiah nu sunt locuite. Deocamdată, Constructorii cerești lucrează pentru ca aceste planete să devină locuibile.

La fel ca și ființa omenească, Pământul este alcătuit dintr-un aspect existențial care este “trupul” - corpul geofizic -, și dintr-un aspect ortoexistențial. Precum omul are un trup fizic și un corp eteric, tot astfel și planeta pe care locuim are un corp fizic și un corp eteric etc. “Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus”, spune un vechi aforism. Ființele din lumea eterică contactate de Eugen, afirmă că planeta Pământ este înconjurată de o aură imensă ce se întinde până

la jumătatea distanței dintre satelitul nostru natural, Luna și planetă vecină - Marte. Globul fizic este așezat în mijlocul acestei aure, la fel cum trupul material al omului este așezat în mijlocul aurei sale. Acest sistem vast, format din globul fizic și din aura sa, formează **Terra aurica**. În acest context, se poate compara Terra aurica cu un imens balon, în mijlocul căruia este situat pământul fizic.

Chiar la extremitatea sa, Terra aurica are o membrană de protecție. Aura pământului, care este în esență o lume închisă, comunică cu exteriorul prin intermediul unor porți energetice. Porțile sunt dispuse chiar la interfața membranei de protecție ce învăluie Terra aurica.

Termenul de “poartă”, care va fi folosit în cele ce urmează, este mai degrabă un termen metafizic și are prea puțin în comun cu termenul obișnuit de poartă care se folosește în limbajul curent. O poartă, în sens metafizic, este un pasaj de trecere, prin care ființele dintr-o lume sau, mai corect spus, dintr-un anumit palier, pot trece în alt palier. Firește, termeni precum porți sau suprafață sunt improprii, deoarece la nivelul auric nu se poate vorbi despre spațiu în sensul terestru, la fel cum nu se poate vorbi despre timp. O altă caracteristică importantă este și aceea că elementele componente ale aurei terestre nu pot fi definite în termeni strict materiali, ci doar raportate la senzațiile care sunt provocate subiectului cunoscător: forme, culori, sunete, mirosuri, senzații etc.

La limita exterioară a Terrei aurica există două porți: o poartă de intrare și o poartă de ieșire. Cele două porți sunt situate la antipozii. Poarta de intrare poate fi denumită “alfa”, iar poarta de ieșire, “omega”. Ele sunt, dacă se poate spune astfel, începutul și sfârșitul sistemului auric terestru. Datorită faptului că, la marginile sale, Terra aurica are o membrană protectoare, nici o ființă provenită din afara acesteia nu poate

pătrunde înăuntru. În aura terestră se poate pătrunde printr-o singură intrare - pe care am convenit să o numim Poarta alfa. La polul opus se află Poarta omega, locul prin care se părăsește Terra aurica. Cele două porți se află în poziții opuse, iar prin poziție opusă nu se înțelege o poziție spațială, ci o poziție ontologică.

În interior, Terra aurica este structurată pe mai multe paliere cuantice, precum aura omului are mai multe straturi sau corpuri. De altfel, se poate vorbi despre o corespondență între palierele cuantice ale Terrei aurica și straturile/corpurile auri ale omului. Palierele principale ale Terrei aurica sunt, în ordine, următoarele: palierul fizic, care corespunde corpului material; palierul infraeteric, care corespunde corpurilor aurice derivate; palierul eteric, care corespunde corpului eteric; palierul astral sau “lumea duhurilor”, care corespunde corpului duh; palierul spiritual, care corespunde spiritului.

Palierul fizic este suficient de cunoscut pentru a mai fi descris în amănunt - știința modernă a furnizat numeroase informații, astfel încât aspectele materiale sunt arhicunoscute. Primul palier care-l transcende pe cel fizic este **palierul infraeteric**, în care sunt vizibile contrapărțile aurice ale tuturor obiectelor și ființelor care trăiesc în limitele lumii materiale. Dincolo de palierul infraeteric, chiar la granița planului fizic, există o zonă ortoexistențială complexă - o zonă intermediară -, despre care, deocamdată, Eugen nu cunoaște prea multe lucruri și, probabil, nici nu este bine să cunoască: **oceanul gândurilor reziduale**. Dincolo de oceanul gândurilor reziduale se află **palierul eteric**. La fel ca și palierul material, palierul eteric este o lume tridimensională, oarecum asemănătoare lumii materiale. Pentru a ajunge în palierul eteric, oamenii trebuie să treacă printr-un fel de **tunel**. Dincolo de palierul eteric, se află **lumea duhurilor** sau palierul astral - “lumea astrală”.

(După cum se poate remarca, în lipsa unor termeni mai buni dar și pentru a nu crea confuzii în rândul cititorilor, este folosită în continuare terminologia adoptată astăzi de majoritatea cercetătorilor acestui domeniu).

În lumea duhurilor (palierul astral) ajung sufletele decorate ale oamenilor după ce trec prin poarta morții. La interfața lumii duhurilor se află mai multe “zone de așteptare”, în care stau oamenii înainte de și, uneori, după încarnare. Aceste zone sunt situate la limita exterioară a lumii duhurilor; într-un fel, ele se aseamănă cu suburbiile unei mari metropole. De altfel, și în lumea eterică (palierul eteric) există “zone de așteptare” ceva mai mici în care, o perioadă oarecare de timp, din diferite motive, stau oamenii înainte sau după încarnare.

Palierul astral este diferit de cel fizic, dar și de cel eteric, datorită faptului că, la acest nivel, lipsește componenta timp, iar dimensiunile spațiale sunt diferite. Configurația spațio-temporală a palierului astral este diferită de cea a palierului fizic, asemănându-se oarecum cu caracteristicile spațio-temporale în care se desfășoară unele dintre visele noastre. Palierul astral are, la rândul său, mai multe subpalieri. După judecata individuală ce are loc imediat după moartea fizică, fiecare ființă omenească merge pe subpalierul astral corespunzător nivelului evolutiv atins în existența fizică.

Deasupra palierului astral - termeni precum “deasupra” sau “superior” trebuie luați doar în sens figurativ, limbajul omenesc, după cum a fost menționat anterior, este incapabil de a descrie în mod corect natura unor aspecte ale cosmosului ortoexistențial - se află palierul spiritual. Natura palierului spiritual este prea diferită chiar și de cea a palierului astral pentru a putea fi descrisă în termeni adaptați înțelegerii omenești. La fel ca și palierul astral, palierul

spiritual are mai multe niveluri. Dincolo de palierul spiritual se află lumea îngerilor și lumile de origine ale spiritelor naturii. Deasupra tuturor palierelor cuantice ale Terei aurica se află palierul unde își are sălașul Dumnezeu Tatăl.

În afara acestor paliere mai există și altele. După cum s-a spus, în Casa Tatălui Ceresc există multe “încăperi”. Printre ele trebuie menționate palierele cuantice ale ființelor luciferice (îngerii căzuți). De asemenea, la nivelurile inferioare ale Terei aurica, există o zonă a închisorilor și o zonă de ispășire - iadul.

În zonele de ispășire, oamenii conștientizează erorile grave pe care le-au făcut în timpul vieții sau, după formulările Îngerului Gabriel, **“fiii femeii suferă rodul necurăteniei darului primit, murdărindu-l cu mândria sufletului lor bolnav.”** Rănile sufletești - afirmă Îngerul Gabriel - sunt determinate de **“întoarcerea feței de la Făcătorul lor” - Dumnezeu.**

☞ **Contrapartea aurică a lumii materiale** ☜

Primul palier cuantic ce transcende lumea fizică este palierul infraeteric. Eugen afirmă că în palierul infraeteric sunt vizibile contrapărțile aurice ale tuturor obiectelor și ființelor care trăiesc în limitele lumii materiale.

Într-un fel, s-ar putea spune că palierul infraeteric face parte întrucâtva din palierul fizic, dar este diferit de aspectul mineral perceptibil prin intermediul organelor de simț.

Contrapărțile aurice ale obiectelor și ființelor din lumea materială pot fi observate diferit de Eugen, în funcție de tipul de clarvedere folosit: clarvederea infraeterică sau clarvederea eterică. Astfel, dacă este privit de Eugen prin clarvederea infraeterică, pământul luat în palmă are culoarea roșie-cărămizie, iar mirosul său este asemănător laptelui fiert

proaspăt. Pământul emite continuu un sunet anumit - un AAAA... prelung. Apa are o culoare albă mată și un miros ce aduce cu cel al smochinelor. În preajma unei ape curgătoare, cerul reflectă culoarea apei. Mineralele au diferite luminozități. Toate rocile de pe suprafața pământului au aceeași vechime, dar această vechime nu este chiar atât de mare precum afirmă geologia modernă; aceasta înseamnă că pământul material este mult mai recent decât afirmă geologia. Majoritatea rocilor emit o luminozitate verzuie. Gresia emite o luminozitate verzuie, marmura emite o luminozitate neagră, iar diamantul emite o luminozitate argintie. Cerul, privit prin clarvederea infraeterică, are culoarea galbenă, iar soarele are întotdeauna culoarea verde. Soarele pare un glob verde strălucitor. Prin clarvederea infraeterică, nu se vede însă focul. Flăcările focului nu se văd deloc.

Cu totul alta se prezintă situația când Eugen percepe mediul material prin clarvederea eterică. Atunci când percepe prin clarvederea eterică, Eugen poate remarca că pietrele și rocile au în interior mai multe învelișuri luminoase - ca niște cămăși de lumină - identice, ca funcționalitate, cu corpurile aurice ale omului. Învelișurile aurice interioare ale rocilor emit luminozități diferite. În interior, rocile au o structură formată din linii de lumină. Adesea, structura liniilor de lumină este foarte complicată, aseamănându-se cu configurația fagurilor.

Privit de Eugen prin clarvederea eterică, pământul are înfățișarea unui jeleu multicolor, oarecum transparent și foarte parfumat. Solul - pământul, ca element material - are o aură de până la un metru înălțime. Când un om pășește pe sol, aura pământului se tulbură, ca și cum ar călca într-o baltă. Imediat după trecerea sa, aura pământului revine la starea inițială.

Prin clarvederea eterică, Eugen vede apa că apa emite o luminozitate multicoloră. Dacă se pune într-un recipient apă și pământ, de exemplu într-o glastră, din punct de vedere auric se formează un amestec nou, cu alte proprietăți. Dacă cele două elemente rămân amestecate, se formează un soi de magmă, din care apare un alt element important: focul. Este vorba însă despre un foc eteric, diferit de cel material. Modul în care se combină aceste elemente pare să indice faptul că, atât pământul, cât și apa, s-au format cândva din foc. Dacă se separă iarăși cele două elemente, fiecare dintre ele își recapătă proprietățile inițiale, iar focul dispare la fel de rapid precum a apărut. Acest element ce pare a se situa la obârșia elementelor naturii este denumit **Hazim** de ființele din lumea eterică, iar traducerea exactă a termenului este “respirația / arderea care aduce viața”. Focul denumit Hazim nu trebuie confundat cu focul material. Dintre elementele naturii, focul pare să fie cel mai vechi element. Urmează aerul, apa și pământul.

Ca o paranteză se poate constata că filozofii antichității erau destul de bine informați din moment ce au detectat în mod corect caracteristicile elementelor naturii - focul, pământul, aerul și apa. În schimb, noi, oamenii moderni, suntem atât de defecitari în ceea ce privește înțelegerea lumii, încât nu mai suntem capabili nici măcar să remarcăm că filozofii antichității - de exemplu, filozofii greci Thales sau Heraclit - nu se refereau la elementele materiale, ci la cele transfizice atunci când afirmau că la “originea lumii” se află elemente precum “focul” sau “apa”. Dacă lucrările de filozofie modernă afirmă că Thales sau Heraclit erau “materialiști”, cum să ne mai mire faptul că Noul Testament este atât de batjocorit, încât este comentat în termenii filmelor SF de calitate îndoielnică, iar Iisus Hristos sau Îngerul Gabriel sunt considerați “extratereștri”.

Și vegetalele se prezintă diferit, atunci când sunt cercetate de către Eugen prin cele două tipuri de clarvedere. Prin clarvederea infraeterică, Eugen a observat că vegetalele au corpuri aurice de culori diferite. Astfel, cercetat prin clarvederea infraeterică, un arțar are o aură maronie, plantele de apartament au corpuri aurice de culoare gri-crem, iar pomii fructiferi au corpuri aurice galbene sau roșii-galbene. Observați tot prin clarvederea infraeterică de către Eugen, unii arbori mai bătrâni - de exemplu, teii, nucii, dafinii, salciile, salcâmi - au mai multe straturi aurice suprapuse. Unele dintre aceste straturi aurice imită, într-un fel, straturile aurice ale oamenilor.

Dacă sunt privite prin clarvederea eterică, aspectul vegetalelor se modifică substanțial. Toate vegetalele au în interior mai multe învelișuri luminoase. Mai mult decât atât: vegetalele au, fiecare, suflet. Sufletul unei vegetale are forma unei steluțe strălucitoare. De regulă, sufletul unei plante este situat în locul unde se termină tulpina și începe prima ramificație.

Unii copaci mai bătrâni au chiar și o linie divină, care pare să coboare undeva de sus până în centrul pământului. Linia divină a copacilor are aceeași culoare, același sunet și același parfum ca și trupul de lumină al unor ființe îngerești elevate. Între rădăcină și prima ramificație a crengilor, copacii foarte bătrâni au niște globuri luminoase. Aceste globuri pot fi numite sufletele copacilor, a căror funcționalitate, cu limitările de rigoare, se aseamănă cu steluța sufletului de la oameni. Globurile luminoase - sufletele copacilor - emit ceva ce s-ar putea traduce prin dragoste și prietenie pentru animale și oameni. Copacii sunt străbătuți de nenumărate fire luminoase ce pulsează neîncetat. Firele pornesc de la globurile luminoase și se termină la extremitățile crengilor.

Animalele au o aură oarecum apropiată de cea umană. În marea lor majoritate, animalele au suflet; sămânța sufletului la animale are aspectul unei bile strălucitoare, dar nu atât de strălucitoare precum cea a oamenilor. În afara sufletului, animalele au încă trei sau patru corpuri aurice, în funcție de specie. Majoritatea au corp eteric, corp emoțional și corp astral - de fapt, echivalentele structurilor aurice corespondente ale oamenilor. Spre deosebire de oameni, corpul astral și sufletul sunt contopite la animale. La fel ca și oamenii, în afara instinctelor, animalele au dorințe și emoții, ceea ce înseamnă că au un corp emoțional destul de bine structurat. Culoarea predominantă a corpului emoțional la animale este roșul. Într-un fel, animalele au aceeași culoare a corpului emoțional ca și copiii mici. De asemenea, animalele au aceeași rezonanță aurică - aceeași culoare, sunet și miros - ca și acei oameni a căror caracteristică principală este ascultarea oarbă și încrederea totală în ceva sau cineva. Așa cum copiii mici au o încredere oarbă în mamele lor, tot astfel au și unele animale domestice - de exemplu, oile, porcii, caprele, vacile, câinii - în oameni. În momentul în care oamenii nu se comportă corespunzător cu ele și, mai ales, în momentele în care sunt sacrificate pe altarul consumului cotidian, animalele domestice par a fi la fel de stupefiate ca și copiii mici care sunt "trădați" de mamele lor.

Prin intermediul simțurilor adiacente clarvederii eterice - vederea, auzul, mirosul și simțul vechimii - Eugen a constatat că animalele nu se trag unele din altele ca specie, așa cum consideră știința modernă. De asemenea, Eugen a mai constatat că structurile aurice ale animalelor au o vechime ceva mai mare decât cea emisă de trupurile fizice actuale ale oamenilor. Cu alte cuvinte, structurile aurice ale animalelor au apărut în lumea materială înaintea apariției oamenilor încarnați.

Toate elementele ecosistemului terestru sunt interconectate la nivelul auric. Există legături aurice între toate ființele care trăiesc pe pământ: între oameni și animale, între oameni și plante, între animale și plante. Animalele fac parte din planul lui Dumnezeu de evoluție. Ideea biblică a punerii numelui animalelor de către Adam pare a avea alt sens decât cel acordat în mod clasic. În momentul în care Adam a dat nume viețuitoarelor în Grădina Edenului, umanității i s-a dat în primire lumea plantelor și a animalelor și, în consecință, este responsabilă față de toate ființele. Animalele, la fel ca și plantele, încă respectă contractul încheiat la început, dar oamenii nu-l mai respectă.

În afara structurilor aurice menționate, animalele mai au un corp auric care ar putea fi comparat cu corpul mental superior al oamenilor evoluți; oamenii de acest fel n-ar ucide pentru nimic în lume un animal. Astfel de oameni au drept caracteristică definitorie sacrificiul în folosul umanității, precum și înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru toate ființele. În cazul animalelor, caracteristica principală a unui astfel de corp auric este grija pentru umanitate. De când se nasc și până când mor, animalele domestice au mereu grijă de oameni. De când se nasc și până când, la finalul unei îndelungate hăituieli, sunt sacrificate pentru consum, animalele domestice sunt mânate de grija pentru oameni.

Animalele, chiar și cele mai inofensive, pot face oricând rău oamenilor - de fapt, animalele sunt inofensive doar în mintea noastră. Într-un fel, sunt destul de edificatoare în acest sens - și mai reale decât suntem înclinați să credem - acele filme "horror" în care animalele, plantele sau insectele pe care oamenii le consideră inofensive și inferioare doar pentru că nu sunt atât de deștepțe sau de agresive ca și ei, devin violente datorită unui motiv sau altul.

Ce s-ar întâmpla bunăoară dacă o furnică, o albină, un purceluș de lapte, o vacă bleagă, o găină proastă sau o căprioară cu ochii umezi ar manifesta dintr-o dată capacități agresive datorită unor factori exogeni: otrăvirea mediului sau orice fel de poluare. Probabil că savanții ar vorbi imediat despre modificări genetice, iar brațul înarmat al umanității ar pune la cale exterminarea masivă a tuturor fapturilor de acest fel.

Stupefiant este mai ales faptul că aura animalelor emană culori, mirosuri și sunete identice cu cele ale unor înalte ființe îngerestești, iar caracteristica lor este una singură: sacrificiul în folosul oamenilor. Adevărul este că oamenii nu sunt integrați ordinii naturale a lumii, pe când animalele sunt. Abia acei semeni ai noștri care și-au format deja un corp mental superior și, mai ales, un corp spiritual sunt integrați Ordinii cosmice. Acestea este motivul pentru care, alături de acești oameni, animalele se simt în siguranță. Pe acești oameni, câinii nu-i latră și nu-i mușcă, iar noi spunem că au sufletul bun.

Din păcate, în ziua de astăzi, mulți oameni au decăzut, iar sentimentul superiorității, al orgoliului și al egoismului exacerbate constituie factorii principali ai unei scufundări sigure în ceea ce poate fi mai rău: boala, nefericirea, moartea și, în final, iadul. De regulă, oamenii cred că moartea este cel mai grav lucru, dar s-ar putea să se înșele.

Un alt aspect surprinzător este însă dialogul permanent al animalelor cu ființele îngerestești. Animalele percep în mod natural ființele îngerestești din jurul lor și înțeleg instinctiv ceea ce le spun acestea. În preajma abatoarelor vin multe ființe îngerestești care încearcă să domolească senzațiile de spaimă cumplită ce emană de la animalele sacrificate. În jurul locurilor de sacrificare a animalelor apar nori groși de emoții generate de spaima morții. Iar dincolo de norii groși ai fricii

de moarte pe care o manifestă toate ființele create de Dumnezeu, dar sacrificate pentru consum, stă dragostea și grija permanentă față de oameni.

Între animale, plante - mai ales unele legume - și oameni se formează conexiuni energetice profunde - cu aspectul unor linii laser - care asigură stabilitatea ecosistemului terestru. Dacă animale dintr-o specie sunt ucise pe scară largă - ce să mai vorbim despre dispariția unor specii de animale -, dispar și plantele corespunzătoare lanțului. În acest sens, au doza lor de adevăr acele superstiții străvechi, auzite din bătrâni, care afirmă că oamenii sunt legți de unele animale sau de unele vegetale. În vechime se spunea că fiecare om este legat, neștiut, de un vegetal sau de un animal - poate de un câine, poate de alt animal. În Munții Carpați, încă se păstrează o tradiție populară, care afirmă că fiecare om are hărăzit de Dumnezeu un brad, care este numai al său. Când omul moare, cea mai apropiată rudă merge în munți și găsește intuitiv bradul “frate” al defunctului, pe care-l taie, iar din el cioplește o cruce sau o coloană a cerului.

În epoca modernă, se pot forma legături aurice profunde între oameni și animalele domestice - în special, pisici și câini. Simpatia oamenilor față de animale, în special față de câini și pisici, plimbarea de dimineață cu câinele în lesă, pot avea și alte explicații decât cele ce se dau în mod obișnuit. Un câine aflat în preajma unui om, preia de la stăpânul său, în virtutea aceleiași deschideri aurice a animalelor, o parte din noxele sale aurice. Inconștient, omul se descarcă prin intermediul animalelor de noxele aurice acumulate prin intoleranță, agresivitate, orgoliu, goana după înavuțire, sexualitate exacerbată etc.

Unele animale au ceea ce ființele din lumea eterică desemnează prin termenul de **sigle**; siglele sunt un fel de

amprente aurice primite de animale de la ființele îngerești. Siglele sunt mici pete energetice, care apar uneori pe aura unor animale. Vibrația energetică a siglelor este diferită de cea a aurei propriu-zise, semn că aparțin unor alte ființe; o siglă este amprența unei ființe îngerești. Siglele sunt puse în condițiile în care animalele respective sunt incluse în evenimente cu grad ridicat de dificultate. Aceste animale sunt antrenate să salveze oameni. Unii câini polițiști, câinii antrenati în căutarea supraviețuitorilor unor cutremure sau avalanșe fac parte din această categorie.

Locuințele, clădirile și, în sens larg, construcțiile ridicate de oameni reprezintă un alt “punct de atracție” pentru un clarvăzător. Privite prin clarvederea infraeterică de Eugen, construcțiile par a fi învăluite într-un fel de pâclă vâscoasă, de culoare gri, cu o grosime de până la cinci metri, în funcție de numărul de oameni care-și desfășoară existența acolo. În dreptul ferestrelor și ușilor, se adună o mulțime de puncte negre, încărcate cu energie negativă, care atrag fulgere eterice din mediu. Aceste puncte sunt, de fapt, noxele aurice emise de oameni. Atunci când sunt privite de Eugen prin clarvederea eterică, punctele întunecate de la ferestre și de la uși se prezintă ca niște norișori de culori închise, care emit sunete groase, asemănătoare unor hurețuri și mirosuri pestilențiale. Observate de aproape, punctișoarele au forme diverse, dar destul de puțin plăcute: chipuri miniaturale grotești, cu un aspect sinistru, care se strâmbă și scot fel de fel de onomatopee demne de filmele horror.

Există însă și ferestre sau uși ale unor locuințe care emit culori plăcute, frumoase și sunete melodioase. La aceste ferestre vin o grămadă de păsărele. Unele păsărele bat cu ciocul în geam și cer de mâncare, simțind că acolo pot fi îngrijite și ocrotite. Păsărelele se refac energetic alături de ferestrele luminoase aurice.

În general, oamenii care se roagă sau practică tehnici de autoîmbunătățire sunt capabili să facă curățenie aurică în locuințele lor sau la locurile de muncă, iar în cazul în care oamenii se roagă în comun, întreaga clădire beneficiază de protecție aurică.

Gemurile de la ferestre sau de la uși nu sunt vizibile prin nici o formă de clarvedere - eterică sau infraeterică. Este ca și cum geamurile n-ar exista, iar în acele locuri se află un spațiu gol. Același lucru este valabil și pentru oglinzi.

❧ Oceanul gândurilor reziduale ❧

Dincolo de palierul cuantic infraeteric, acolo unde se află contrapartea aurică a lumii materiale, chiar la granița lumii materiale, există o zonă ortoexistențială complexă, despre care, deocamdată, Eugen nu cunoaște prea multe lucruri și, probabil, nici nu este bine să cunoască: este vorba despre **oceanul gândurilor reziduale**.

Oceanul gândurilor reziduale este o zonă tampon între contrapartea aurică a lumii materiale și lumea materială. Oceanul gândurilor reziduale este un *nobodyland*, un “ținut al nimănui”, format din gândurile reziduale ale oamenilor. Acest *nobodyland* este aidoma unui înveliș energetic în care s-au adunat, de-a lungul timpului, formele-gânduri nefolositoare sau dăunătoare emise de oameni.

Oceanul gândurilor reziduale, care nu face parte nici din palierul eteric, nici din palierul astral, trebuie evitat cu desăvârșire, întrucât formele-gânduri existente acolo - gândurile emise de oameni de-a lungul existenței planetei - au căpătat o existență autonomă și nu sunt deloc folositoare. Dimpotrivă, ele au un efect nociv asupra celui care, în diferite împrejurări, pătrunde acolo. Se pare că cei care consumă droguri ori au anumite stări onirice paradoxale

pătrund în acest palier ce trebuie evitat. Cei care o iau razna - se cred Napoleon, Stalin etc - se conectează mental în acel loc al himerelor. Dacă se acceptă ideea, destul de răspândită în ultimul timp, că lumea în care trăim este structurată la fel ca un calculator - universul este adesea comparat cu un megacalculator -, atunci trebuie să existe un constructor, trebuie să existe un *hard*, trebuie să existe un *programator*, trebuie să existe un *soft*. În acest context, se poate spune că oceanul gândurilor reziduale este "recycle bin", coșul de gunoi al gândurilor nefolositoare emise de oameni de-a lungul veacurilor.

Dincolo de oceanul gândurilor reziduale se află lumea eterică (palierul eteric). Dar, pentru a ajunge în palierul eteric, oamenii trebuie să treacă printr-un fel de tunel.

❧ Tunelul ❧

În prima fază a activării capacităților sale, Eugen poate percepe contrapartea aurică a ceea ce există în lumea materială, apoi conștiința sa străbate ca o rachetă oceanul gândurilor reziduale. În final, conștiința sa străbate un fel de peșteră de forma unui tunel. Abia la căpătul peșterii-tunel, Eugen poate percepe lumea eterică (palierul cuantic eteric).

Este deja cunoscută descrierea multor contemporani care, în cazul unei morți clinice, come sau leșin, afirmă că părăsesc trupul material trecând printr-un fel de tunel sau horn îngust. Ceea ce contează este însă modul în care oamenii care au astfel de experiențe devin conștienți de fenomenele ce se petrec în acele momente, extrem de scurte, în care are loc trecerea dintr-un palier în altul al cosmosului. Trecerea se produce, în general, foarte repede, astfel încât numai cei care sunt atenți la ceea ce se petrece își pot aminti fenomenele.

Aceste constatări sunt la fel de corecte și pentru un clarvăzător care percepe lumea eterică. Pentru Eugen este vorba nu despre unul, ci despre două tuneluri diferite: un tunel “microcosmic” și un “tunel macrocosmic”. Primul tunel este situat la nivelul structurii aurice; primul tunel este, de fapt, canalul Sushumna. Al doilea tunel este situat la nivelul macrocosmic, la nivelul Terrei aurice.

Ambele tuneluri pot fi percepute de conștiința unui om care părăsește, în duh, lumea materială și tot ce implică ea. În momentul părăsirii acestei lumi - prin părăsire se subînțelege schimbarea registrului perceptiv - ființa omului se condensează și se centreează într-un singur punct. La părăsirea trupului, conștiința și conștiența omului se centreează instantaneu pe canalul Sushumna, de-a lungul căruia zboară cu o viteză amețitoare pentru a ieși printr-un punct oarecare. Canalul Sushumna este așadar primul tunel prin care un om părăsește trupul, indiferent dacă e vorba de moarte clinică, comă sau leșin. Atunci când străbate acest tunel, omul nu se vede pe sine înveșmântat într-un corp, ci este doar un punct de conștiință și de conștiență. În interior, Sushumna se aseamănă cu o peșteră-tunel gigantică, extrem de lungă, prin care omul, centrat într-un singur punct de conștiință și conștiență, se deplasează cu mare rapiditate.

Părăsind primul tunel - care este Sushumna -, omul pătrunde automat în cel de-al doilea tunel, care este însă situat la nivelul macrocosmic al Terrei aurice. De obicei, oamenii nu realizează întotdeauna că este vorba despre două tuneluri și vorbesc doar despre unul singur. Există însă o diferență importantă, observată probabil de către toți cei care au reușit să aibă, în mod repetat, o asemenea experiență.

Doar o persoană care a trecut de multe ori prin asemenea experiențe - cum este cazul lui Eugen -, poate să își dea seama că există o diferență esențială, o diferență de

palier cuantic între ele. Diferența este esențială: în primul tunel, omul este condensat ca într-un punct de energie; în schimb, în cel de-al doilea tunel, omul se vede pe sine ca având un corp. Este, desigur, vorba despre un corp de lumină (un corp duh).

Peștera-tunel macrocosmică, care este situată la nivelul Terrei aurice, pare a avea mii și mii de kilometri lungime și mii și mii de kilometri adâncime. Omul se simte pierdut, iar senzația de imensitate îl copleșește. Ea pare a fi formată din miliarde și miliarde de pietre strălucitoare. Din pereți urcă și coboară mii de stalactite și stalagmite gigantice, ce par a măsura zeci de kilometri. Jocurile de lumini multicolore și jerbele de străluciri creează o imagine neîntâlnită în lumea materială. Culorile ce emană din stalactite și stalagmite sunt însoțite de nenumărate melodii, a căror perfecțiune și frumusețe este copleșitoare.

Peștera-tunel macrocosmică pare să fie vie și înzestrată cu inteligență și conștiință. Orice om care trece prin ea simte iubirea profundă ce emană de peste tot și are senzația că peștera este ca o mamă iubitoare care îl protejează și îl încurajează, fără a cere nimic în schimb. Din loc în loc, luminile strălucitoare par a fi absorbite în vârtejuri gigantice. Din acele vârtejuri se aud mii și mii de voci. Din unele vârtejuri se aud voci plăcute, voioase, larmă și voie bună. De multe ori, se aud cântece îngerești, de-o frumusețe fără seamăn. Aceste vârtejuri emit culori, străluciri și parfumuri foarte plăcute. Îngerii Veghetori spun că în acele vârtejuri se află Porțile ce dau spre “Lăcașul Luminii - locul unde Dumnezeu fabrică ploaia, zăpada, vânturile și fulgerele”.

În peștera-tunel există însă și vârtejuri care emit culori întunecate, din care se aud blesteme, strigăte de mânie, de ajutor, vaiete disperate, plânsete. Acestea din urmă se deschid doar pentru scurt timp. Ele apar mereu în alte locuri.

Pentru fiecare om, trecerea din peștera-tunel microcosmică, Sushumna, în cea macrocosmică, se realizează instantaneu. La întrebarea **“cum este posibilă trecerea instantanee din microcosmos în macrocosmos”**, Îngerii Veghetori contactați de Eugen au răspuns în felul următor: **“Fiecare lume are înaintea ei o altă lume mai mare decât ea, (lume) în care se duce, și în spatele ei o altă lume, mai mică, din care s-au născut amândouă (toate)”**.

Călătoria prin cele două peșteri-tunel nu durează mai mult de 30 de secunde după timpul material, dar cel care le străbate are senzația că trec ore după ore sau chiar zile. De fiecare dată când străbate această peșteră imensă, orice om este fascinat de inteligența, înțelepciunea, frumusețea și iubirea imensă ce emană din ea. Și, deși pare paradoxal, fiecare om știe că “el este în peșteră și că peștera este în el”.

Peștera-tunel are mai multe ieșiri, iar una din aceste ieșiri duce, după câte se pare, în palierul cuantic astral - lumea duhurilor -, dar prin această ieșire nu trec decât cei care nu se mai întorc în lumea materială. O altă ieșire duce în palierul cuantic eteric.

❧ La capătul tunelului ❧

Una din ieșirile peșterii-tunel micro-macrocosmice duce, pentru Eugen, în palierul cuantic eteric. Lumea eterică este doar unul dintre palierele paralele ale Terrei aurice.

Eugen doar percepe lumea eterică, nu poate pătrunde corporal în ea. Eugen este doar un clarvăzător care, prin capacitățile de care dispune, poate percepe lumea eterică. Eugen nu se “dedublează” în lumea eterică, în sensul că nu poate pătrunde corporal acolo, prin intermediul corpului eteric - așa ceva nu este posibil în actualul stadiu de evoluție

și nu va fi posibil mult timp de acum înainte. Eugen nu poate atinge vreo ființă din lumea eterică. Eugen doar vede lumea eterică. Dacă încearcă să atingă ceva din lumea eterică este ca și cum ar încerca să prindă vântul; este ca și cum ar încerca să prindă cu mâna imaginile emise de un televizor 3D. De fapt, felul în care un privitor dotat cu ochelari speciali percepe imaginile emise de un televizor care folosește sistemul 3D reflectă într-un mod destul de fidel modul în care Eugen percepe lumea eterică.

Palierul cuantic eteric este diferit de palierul material. Palierul eteric nu este în nici un caz “dublura” lumii fizice, ci este o lume autonomă, care are propriile caracteristici, proprietăți și legi de funcționare. Peisajele din lumea eterică nu corespund cu peisajele din lumea materială. Lumea eterică are un decor propriu: forme de relief asemănătoare până la un punct celor materiale, vegetație și diverse construcții fără corespondent în lumea fizică. Lumea eterică nu are început sau sfârșit, deși - paradoxal - nu este rotundă precum globul terestru, ci dreaptă. Pe cerul lumii eterice nu se văd nici Soarele, nici Luna sau stelele. Cerul eteric are o culoare verde-albăstruie care nu se modifică niciodată. În lumea eterică nu există alternanța noapte/zi. Există însă o luminozitate difuză, de aceeași nuanță ca și a cerului, foarte plăcută, care permite o bună vizibilitate în orice moment.

Solul lumii eterice se prezintă sub forma unui spectru larg de culori. Cel mai adesea, scoarța lumii eterice are o culoare asemănătoare argilei. Solul palierului eteric emite, ca un diapazon uriaș, o notă muzicală ce pare diferită de notele perceptibile în lumea materială. Această notă muzicală pare a fi asemănătoare notei “fa” din gama muzicală. Mirosul specific al solului lumii eterice este asemănător fânului proaspăt cosit. Solul lumii eterice este plin de diferite forme de vegetație: mii și mii de specii de vegetale, de flori de toate

culorile și de toate formele, care emană parfumuri amețitoare. Florile și arbuștii emană luminozități diferite, în funcție de specie. Arbuștii și pomii fructiferi au forme și mărimi diverse. Pomii fructiferi sunt plini de rod bogat. Fructele, care atârnă pe crengile pomilor fructiferi, sunt asemănătoare merelor, perelor, cireșelor și altor fructe care există astăzi în lumea materială. Totuși, aceste fructe sunt diferite de cele actuale. Fructele din lumea eterică seamănă cu cele care existau în lumea materială cu mult timp înainte ca poluarea și acțiunea oamenilor să le fi modificat structura. De fapt, este posibil ca arborii și pomii fructiferi de acest fel să fi existat cândva pe suprafața pământului. Ei sunt, dacă se poate spune așa, strămoșii îndepărtați ai celor ce există în epoca actuală. Modul în care arată mediul vegetal al lumii eterice pare să corespundă modului în care arăta lumea terestră în perioada în care umanitatea era în faza copilăriei.

În momentul în care o ființă din lumea eterică rupe un fruct, acesta crește la loc foarte repede. Atunci când o ființă din lumea eterică rupe un fruct dintr-un copac, din acel loc iese un fel de pastă verde, care se mărește, se usucă și crapă, pentru ca, în final, să se desprindă de ramură și să cadă pe sol. În locul ei apare însă un nou mugure, care se transformă rapid în fruct. Acesta pare a fi un proces accelerat de creștere a unei plante. Pentru Eugen nu este, desigur, posibil să interacționeze cu lumea eterică, pe care doar o vede, astfel că nu poate atinge nici măcar un fir de iarbă.

În lumea eterică există și păduri presărate din loc în loc cu luminișuri. Multe soiuri de copaci din aceste păduri au dimensiuni imense, amintind de copacii gigantiști din erele geologice timpurii ale pământului. Undeva, în depărtare, dincolo de pădurile imense, există munți înalți, cu creste golașe, roșiatice, ca și cum ar fi acoperiți de marmură roșie. De multe ori, munții din lumea eterică par a fi acoperiți de

vegetație abundentă, care are o frumoasă culoare verde deschis. Pe munții lumii eterice pot fi observate, din loc în loc, cetățui cu ziduri crenelate, construite din același material de culoare roșie, din care par să fie făcute crestele și versanții golași ce se pierd în zare. Printre versanții munților șerpuiesc agale pârâuri și râuri. Apa din lumea eterică, de culoarea smaraldului, este mult mai densă decât cea care există în lumea terestră. Pe fundul apelor curgătoare se văd pietre roșii, de diferite mărimi.

Modul în care este alcătuită lumea eterică, atât de strâns legată de contrapartea eterică a lumii materiale, dar și de lumea materială, indică faptul că aici rezidă patternurile energetico-informaționale ale naturii din lumea materială. Senzația cea mai pregnantă pe care o resimte cel care observă această lume prin clarvedere este că se află în paradis. Biosistemul vegetal al lumii eterice este asemănător cu paradisul descris în Biblie. De altfel, nu scrie nicăieri în Vechiul Testament că paradisul a fost o realitate strict materială. Biblia spune numai că, după ce Adam și Eva au fost izgoniți din paradis, acesta a devenit un teritoriu interzis.

În lumea eterică se produce adesea un fenomen ciudat, ce pare mai mult de domeniul basmului sau al fantasticului. În anumite perioade, din cerul lumii eterice cade ceva ca o ninsoare, formată din fulgi mari, roz, foarte parfumați ca miros și dulci la gust. Căderea acestei ninsori ciudate poate fi comparată cu expunerea din Vechiul Testament, care descrie ieșirea din Egipt a tribului lui Israel condus de Moise. În Exodul, cap 16, este descrisă hrănirea cu ajutorul manei a tribului condus de Moise în deșert. **“Și când vorbea Aaron întregii adunări a lui Israel, s-a uitat înspre pustie, și iată că Slava Domnului s-a arătat într-un nor. ... dimineața s-a așezat un strat gros de rouă în jurul taberei. Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiei era ceva mărunț ca niște**

grăunțe, mărunt ca bobیțele de gheață albă". Moise le-a explicat că aceasta este **"pâinea pe care v-o dă Dumnezeu ca hrană"**. (Exodul 16.10)

Constant, la nivelul lumii eterice se manifestă două tipuri principale de energii: de-o parte energiile ce provin de sus, din cer, iar de cealaltă parte energiile ce provin din solul eteric. Energiile provenite din cer sunt pozitive, spre deosebire de energiile emise de solul eteric, care sunt încărcate negativ. Firește, în acest caz, termenii precum pozitiv și negativ nu trebuie luați în sensul absolut, ci doar ca sistem general de referință. Termenul negativ nu trebuie luat în sensul de rău, precum termenul pozitiv nu trebuie luat în sensul de bine. Energiile nu trebuie interpretate în sensuri morale. Polul pozitiv al unui magnet nu este mai "bun" decât polul negativ al aceluiași magnet. De altfel, nici termenul de energie gravitațională nu are vreo semnificație morală.

Energiile provenite din solul eteric transcend palierele cuantice pentru a se manifesta și în lumea materială, unde asigură vitalitatea organismelor. În lumea eterică, ele sunt vizibile ca niște panglici de lumină. Aceste energii vitalizează rădăcinile plantelor din lumea materială. La oameni, unele dintre aceste energii acționează asupra chakrelor din partea inferioară a corpului. În schimb, energiile provenite din cerul eteric vitalizează partea superioară a aerei oamenilor. Energiile provenite din cerul lumii eterice sunt complementare energiilor emise de sol, acționând în special asupra chakrelor din partea superioară a aerei.

Cerul emite în mod continuu un sunet asemănător bâzâitului unui transformator prin care trece un curent electric. Mirosul degajat de cer seamănă cu mirosul de "aer curat" - identic cu cel perceput probabil de un scafandru ori de un astronaut conectat la un tub de oxigen.

Cea mai importantă energie care se manifestă în lumea eterică este cea a Sfântului Duh. Are o culoare roșie extrem de strălucitoare și emite un miros de trandafiri. Când acționează asupra aurei unui om, energia Sfântului Duh pătrunde prin sahasrara, chakra din creștetul capului, precum o limbă de foc. În lumea eterică mai există și un alt tip de energie, care are o culoare neagră, un miros de putrefacție și o influență distructivă asupra aurei. În momentul în care un om desfășoară o activitate contrară Legilor Divine, energia de culoare neagră se declanșează automat, repercutându-se asupra sănătății fizice și sufletești a omului printr-o fulgerare de scurtă durată.

În lumea eterică nu există animale, așa cum există în lumea terestră. În schimb, se manifestă trei mari categorii de ființe: ființele îngerești, spiritele naturii și oamenii.

❧ Ființele îngerești ❧

La debutul experiențelor sale în lumea eterică, Eugen a întrebat ființele de acolo ce lume este aceea pe care o vede. Răspunsul ființelor din lumea eterică a fost prompt: este o lume care “coboară”.

Prima dată, Eugen a înțeles că este vorba despre o lume care “moare”. După un timp, în care a meditat la faptul că acea lume este pe cale de a muri, Eugen și-a luat inima în dinți și a întrebat din nou: “de ce această lume este pe cale de a muri ?” Ființa căreia i s-a pus întrebarea a rămas stupefiată: “cum adică să moară ?” a întrebat ea, continuând: “în cosmos nimic nu moare; ce te face să crezi că această lume va muri?” Imediat după aceea, Eugen și-a dat seama că înțelesese în mod greșit un termen folosit de ființele lumii eterice și că, într-adevăr, în cosmosul acesta vast nu moare nimic. Nu era o lume care “moare”, ci o lume care

“coboară”. De fapt, după cum și-a dat seama mai târziu, chiar și termenul “coboară” este impropriu pentru înțelegerea omenească. Fără nici o îndoială, nu poate fi vorba nici despre o lume care “moare”, nici despre o lume care “coboară”, ci despre un palier autonom, care are la bază, la fel ca și lumea fizică, anumite legi de funcționare.

A “coboară”, în acest caz, are semnificații aparte. Lumea eterică este un palier al cosmosului spiritual în care ființele îngerești și spiritele naturii se pot manifesta cu scopul de a-și îndeplini atribuțiile funcționale. Locul de reședință al ființelor îngerești și al spiritelor naturii nu este în lumea eterică, ci în palierele superioare ale cosmosului. Datorită înțeleptei alcătuirii a lumii, aceste ființe sunt nevoite să “coboare” din înaltele lor paliere de reședință, pentru a-și îndeplini misiunile. Iar misiunile acestor ființe sunt legate de oameni și de modul în care aceștia se manifestă în lumea fizică. Pentru că nu se pot manifesta direct în lumea materială, ființele îngerești se manifestă într-o lume intermediară - în lumea cea mai apropiată de palierul fizic. Iar aceasta este lumea eterică. De aceea, lumea eterică este denumită **“lumea care coboară”** (nu ar fi greșită nici expresia “lumea în care se coboară”).

Ființele îngerești și spiritele naturii care se manifestă în lumea eterică, datorită atribuțiilor de a veghea la bunul mers al cosmosului, sunt obligate să coboare într-un palier inferior palierului lor de origine și, implicit, să se înveșmânteze temporar într-un corp adecvat acestei lumi. Și, întrucât forma de manifestare standard în Terra aurica este forma umanoidă, ființele îngerești care participă la marea operă de perpetuare a creației nu se pot manifesta decât într-o astfel de formă.

Fiecare dintre ființele îngerești și dintre spiritele naturii care participă la bunul mers al lumii are o înfățișare anumită, prin care se poate manifesta în lumea eterică și, implicit, prin

care poate fi cunoscută de oameni. Ființele îngerești și spiritele naturii păstrează aceeași înfățișare de-a lungul mileniilor - de fapt, mileniile sunt pentru ele precum sunt zilele pentru oameni - astfel încât, precum au fost descrise de exemplu acum două mii de ani, tot astfel se manifestă și în zilele noastre și se vor manifesta mereu.

Firește, se poate pune următoarea întrebare: prin ce se deosebește o ființă îngerească de un om decorporat sau cum poate fi făcută distincția dintre ei. Pentru un clarvăzător, cât de cât familiarizat cu ceea ce se petrece la nivelul lumii eterice - așa cum este cazul lui Eugen - răspunsul este următorul: trupurile de lumină (duhurile) ale ființelor îngerești sunt diferite calitativ de cele ale oamenilor decorporați. Au alte culori, alte străluciri, alte sunete, alte mirosuri. Nici o ființă umană nu are și nu poate avea strălucirea aurică pe care o prezintă trupul de formă umanoidă al acestor ființe.

Ființele îngerești sunt situate pe un nivel evolutiv superior oamenilor. Ființele îngerești sunt spirite pure, care, pentru a se putea manifesta și pentru a-și îndeplini atribuțiile, se manifestă în formă umanoidă. La ele "acasă", pe palierele superioare ale cosmosului, ființele îngerești au înfățișări destul de înfricoșătoare pentru un om, fapt remarcat de mulți cercetători ai domeniului încă din cele mai vechi timpuri. Descrierile unor Îngeri, Arhangheli, Heruvimi sau Serafimi care țin săbii de flăcări în mâini sunt frecvente în Biblie și în alte scrieri sacre, astfel că nu trebuie interpretate doar ca simple figuri de stil. În palierele lor de reședință, ființele îngerești par a avea trupuri de foc, iar din ochii lor emană efluvii de lumină.

Mulți oamenii obișnuiți au ocazia de a vedea, chiar fără a fi clarvăzători, în anumite momente ale vieții - momente, uneori dramatice - ființe îngerești care se manifestată doar cu

scopul de a fi văzute. Acești oameni n-au nevoie de explicații suplimentare: au instantaneu un sentiment atât de copleșitor, încât știu interior, într-o fracțiune de secundă, cu cine au de-a face. Ei știu în mod sigur - deși nu-i crede nimeni, căci sentimentul interior provine din ceva foarte adânc, pe care nu pot să-l transmită altora - că nu au în față o proiecție a propriului subconștient, un fenomen de tip poltergeist, o himeră sau un fenomen de tip fata morgana. Tot astfel, cei care au fericirea de a-l vedea pe Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de Slavă, nu au nevoie de explicații și nici de teorii materialiste sofisticate. Dacă un om - clarvăzător ori nu - are posibilitatea de a-l vedea o singură dată pe Iisus Hristos în Trupul de Slavă, știe dintr-o privire pe cine vede, înțelege instantaneu cu cine are de-a face, fără a avea nevoie de explicații suplimentare și simte cum i se înmoaie picioarele, fascinat de cea mai înaltă ființă a Terrei aurice, Om și Dumnezeu în același timp, Alfa și Omega. Iar în cazul în care are norocul, într-adevăr unic, de a-L vedea de aproape pe Iisus Hristos și a-I privi ochii, atunci nu le mai uită șapte vieți.

Pentru Eugen este la fel; este suficient să vadă o ființă îngerească în splendoarea aurică în care se manifestă, și nu mai are nevoie de explicații. Mai mult decât atât, rămâne mut de uimire, i se lasă genunchii și are neapărată nevoie de a fi susținut. La începutul cercetărilor sale, lui Eugen i se înmuiau genunchii la contactul auric cu astfel de ființe - atunci când vorbea cu ele, se sprijinea de vreun copac.

Pe de altă parte, trebuie precizat că în celelalte paliere ale cosmosului spiritual nu există ipocrizia din lumea materială, tipică oamenilor încarnați, de a se ascunde în spatele cuvintelor, în spatele hainelor sau în spatele laudelor. Nici o ființă din cosmos nu pretinde că este altceva decât este și nu se preface pentru a induce pe cineva în eroare. La

începutul unui dialog cu un om, orice ființă îngerească se prezintă cu cea mai mare seriozitate. Mai trebuie menționat faptul că ființele îngerești se prezintă doar o singură dată, chiar atunci când un om le întâlnește pentru prima oară; ulterior, consideră că nu mai este cazul să se prezinte, astfel că intră direct în subiect. Trebuie de asemenea menționat și faptul că numele prin care se prezintă o ființă îngerească nu este numele adevărat - așa ceva nu se spune niciodată -, ci numele unui atribut specific.

Noi, oamenii, denumim ființele îngerești prin numele intrate în conștiința comună de mii de ani: Arhanghelul Gabriel, Arhanghelul Mihail etc., dar acestea sunt doar denumirile cunoscute în lumea oamenilor. Toate ființele îngerești se prezintă sub o denumire care exprimă funcția sau atributul funcțional specific. Astfel, Îngerul Gabriel se prezintă prin formularea poetică: **“Eu, Același, Cel care ține Cheile Puterii”** sau prin denumirea generică **“Primul Veghetor”**. Numele real al Îngerului Gabriel nu-l cunoaște nimeni, tot astfel nu se poate cunoaște numele real al vreunei alte ființe îngerești. Dacă ar cunoaște cineva numele unei ființe îngerești ar putea să o invoce oricând dorește. Tot astfel se prezintă lucrurile și în cazul oamenilor. Atunci când Eugen a dorit să obțină informații cu privire la oameni defuncți, a fost întrebat imediat care este numele lor de corp duh, căci numele din lumea materială nu înseamnă nimic.

La întrebarea pusă de Eugen, referitoare la forma originară de manifestare a ființelor îngerești pe propriile lor paliere existențiale, una din respectivele ființe a răspuns următoarele: **“Dacă fiul femeii ar urca pe cel mai înalt munte care există în lumea lui și ar cerceta cu privirea orizontul, nu ar putea înțelege că ceea ce el poate vedea nu se compară nici cu o mică părticică din forma originară a unei ființe îngerești”**.

NU SUNTEM SINGURI

☞ Extraterestrii printre noi ? ☞

În epoca modernă a început să se vorbească din ce în ce mai mult despre existența unor ființe care provin de pe planete mai îndepărtate sau mai apropiate și care sunt considerate extraterestre.

În acest context, se afirmă că pământul a fost și este vizitat de ființe extraterestre, care se deplasează cu ajutorul unor aparate de zbor denumite “obiecte zburătoare neidentificate” - misterioasele OZN-uri. Extraterestrii ne vizitează planeta în “care de foc”, nave silențioase, pentru a intra în contact de gradul unu, doi, trei sau patru cu umanitatea: acesta este mesajul tuturor concepțiilor reunite sub denumirea, destul de improprie, de *paleoastronautică*.

Data fiind cazuistica absolut impresionantă pe care cercetătorii din întreaga lume au adunat-o în ultimul timp, nu este totuși chiar atât de extraordinară afirmația că există ființe îmbarcate în aparate de zbor silențioase și foarte rapide, denumite de oameni OZN-uri. Ceea ce este însă în măsură să ne pună într-un mod serios pe gânduri este un alt fapt, considerat astăzi de la sine înțeles, dar care ridică multe semne de întrebare cu privire la adevăratele intenții ale celor care le promovează. Există o întreagă literatură apărută mai ales în ultimii cincizeci de ani, care a lansat ipoteza că, încă

din preistorie, umanitatea “a evoluat” datorită intervenției ființelor extraterestre. Această concepție pornește de la premisa că toate realizările umanității, din cele mai vechi timpuri și până în prezent, se datorează aportului extraterestrilor. Mai mult decât atât, această concepție afirmă că apariția vieții sau a omului pe pământ se datorează tot activității extraterestrilor.

Cu timpul, pe măsură ce studiul cazuisticii cu privire la apariția OZN-urilor s-a extins și pe măsură ce documentele arheologice și vechile scrieri au fost reinterpretate în acest sens, a fost lansată ipoteza că prezența extraterestrilor a fost consemnată încă din cele mai vechi timpuri. Extraterestrii nu sunt altceva, afirmă această concepție, decât cei pe care vechile cărți îi denumeau îngerii, arhangheli sau zei.

Plecând de la această premisă, într-un răstimp extrem de scurt, au fost creionate principalele teze paleoastronautice care, cel puțin la prima vedere, par solid ancorate în documentele străvechi păstrate până în epoca actuală. Concepția paleoastronautică atribuie activității presupușilor extraterestri toate realizările de marcă ale antichității. Concepția paleoastronautică afirmă, printre altele, că extraterestrii au construit marea piramidă de la Giza sau templele de la Tiahuanaco; că extraterestrii au construit arca lui Noe; că extraterestrii l-au ridicat pe Enoch la cer; că extraterestrii au construit nenumărate temple gigantice - de la templul de pe terasa de la Baalbek până la templul de la Karnak -, că extraterestrii au confecționat în antichitate pile electrice și becuri, că extraterestrii au adus cele șapte plăgi asupra Egiptului, iar apoi i-au condus pe evrei prin deșert. Totodată, această concepție afirmă că mai toate personajele menționate în vechile scrieri ale umanității, precum Moise, Iezechiel, Enoch, Ilie, Zarathustra, au fost “persoane de contact” cu extraterestrii și cu navele lor spațiale.

Mintea limitată a oamenilor - afirmă concepția paleoastronautică - care abia depășiseră nivelul sălbăticiei, văzând capacitățile tehnologizate ale extraterestrilor, precum capacitatea de a se deplasa prin aer cu ajutorul unor aparate individuale de zbor sau capacitatea de distrugere nelimitată prin intermediul unor arme cu nimic mai prejos decât armele moderne, le-a acordat extraterestrilor numele de zei, îngeri sau arhangheli, considerând că vin din “ceruri”.

Concepția paleoastronautică mai afirmă că Iisus Hristos nu are o natură divină, ci că a fost doar un simplu om care a fost ridicat “la cer” cu ajutorul unui aparat de zbor extraterestru. De asemenea, concepția paleoastronautică consideră că Dumnezeu este o ființă extraterestră, care se află la bordul unei imense nave spațiale, undeva prin Constelația Andromeda, iar ceea ce Biblia denumeste “Slava lui Dumnezeu” a fost considerat de aceeași concepție ca fiind de fapt o ... navă spațială.

Nu stă însă în intenția acestei cărți de a pune sub lupă întreaga concepție paleoastronautică, ci doar de a atrage atenția asupra unor erori de fond. Aceste erori sunt în număr de trei.

În primul rând, trebuie remarcat faptul că paleoastronautica și autorii care o promovează fac confuzia dintre universul fizic și cosmosul spiritual. Concepția paleoastronautică nu ia în considerare faptul că universul este format din mai multe paliere cuantice - din mai multe lumi, considerate a fi “paralele”. La fel ca materialismul dialectic, pe care adesea îl critică în termeni duri - și pe bună dreptate -, concepția paleoastronautică nu ia în considerare decât o fațetă a cosmosului, considerând că lumea materială este singura posibilă. Astfel, concepția paleoastronautică își limitează singură aria cercetărilor, stabilind ca obiect de studiu doar ceea ce există în lumea materială.

Din păcate, concepția paleoastronautică își îndreaptă atenția mult prea departe în spațiul cosmic - chiar dacă se bazează pe calcule sofisticate, precum este acea ecuație celebră de la Green Bank, prin care se estimează numărul presupuselor planete locuibile din universul material -, uitând, o dată în plus, că universul are și o structură ortoexistențială complexă.

În acest sens, este mai mult decât uimitor faptul că paleoastronautica se servește atât de informațiile conținute în vechile cărți sacre, cât și de cercetările unor cercetători moderni, fără a înțelege faptul, destul de simplu, că acestea se referă la cu totul altceva. Atât vechile cărți sacre, cât și cercetările multor cercetători moderni pornesc, invariabil, de la premisa că universul este mai mult decât o simplă aglomerare de corpuri cerești situate la nivelul material; atât cărțile sacre, cât și unii dintre cercetătorii moderni afirmă că dincolo de aspectul material al universului se află un alt aspect - aspectul ortoexistențial (spiritual). Universul, ca structură ortoexistențială, este mult mai complex decât ceea ce relevă simțurile ori aparatura tehnologizată care funcționează după chipul și asemănarea oamenilor.

A doua eroare a concepției paleoastronautice are la bază confuzia dintre extratereștri și ființele îngerești sau alte ființe decorate. Precum nu a făcut distincția cuvenită între aspectul material și cel ortoexistențial al cosmosului, concepția paleoastronautică nu a luat în considerare nici existența ființelor care se manifestă la nivelul ortoexistențial al cosmosului - în palierele cuantice transfizice - fie acestea ființe îngerești, spirite ale naturii sau ființe omenești decorate.

De altfel, concepția paleoastronautică s-a poticnit în fața întrebării fundamentale: ce este moartea ? Ce se întâmplă cu ființele omenești după moarte ? La această

întrebare, concepția paleoastronautică a dat cam același răspuns ca și concepția materialistă (pe care o critică și o acuză de obtuzitate): după moarte nu există nimic. Omul este doar țărână. Omul provine din țărână, în țărână se întoarce, acesta este motto-ul concepției paleoastronautice.

În acest context, nu trebuie să mire pe nimeni că credința în Dumnezeu este considerată pierdere de timp din perspectiva concepției paleoastronautice. Pentru concepția paleoastronautică totul este doar o “afacere cu extrateresetri”; cei ce promovează o astfel de concepție uită mult prea lesne că, în cazurile de forță majoră, niciunui om nu-i trece prin cap să se roage la “extrateresetrii” care se presupune că au “clonat” umanitatea.

Datorită faptului că a ocolit toate aceste probleme fundamentale, concepția paleoastronautică nu s-a întrebat niciodată cărei categorii de ființe i-ar putea aparține prezumtivii extrateresetri a căror existență o susține cu atâta ardoare. De altfel, pentru concepția paleoastronautică este de la sine înțeles că în cosmos nu există decât o singură categorie de ființe conștiente: oamenii.

Concepția paleoastronautică nu a remarcat nici faptul că un prezumtiv extraterestru nu poate fi decât un locuitor al unei planete, precum omul este un locuitor al planetei Pământ. Cu alte cuvinte, un prezumtiv extraterestru nu poate fi situat decât la nivelul ontologic al oamenilor. Din această perspectivă, nu are relevanță nivelul mental, intelectual, tehnologic sau cultural al extrateresetrilor. Nu contează nici faptul că extrateresetrii sunt (sau pot fi considerați) mai evoluți mental, spiritual ori tehnologic decât oamenii de pe Pământ. De asemenea, nu contează nici forma în care se manifestă extrateresetrii - omuleți verzi, violeți sau roșii, cu formă umanoidă sau neumanoidă. Ceea ce contează este doar faptul că, pe planeta lor de origine, extrateresetrii sunt

echivalenți oamenilor din lumea materială; la ei acasă, în lumea lor, extraterestrii sunt echivalenți oamenilor, astfel că orice identificare cu îngerii este nulă și neavenită. În consecință, identificarea forțată a îngerilor (sau a zeilor) menționați în vechile cărți sacre cu prezumtivii extraterestri este o eroare, iar pe deasupra este un artificiu naiv. Nu există nici o sursă de informații antică sau modernă care să specifice un astfel de fapt. De altfel, vechile surse de informații au precizat în mod clar că îngerii sau zeii sunt altceva decât oamenii. Ce să mai vorbim despre Iisus Hristos sau despre Dumnezeu Tatăl ! Cum se poate compara Slava lui Dumnezeu cu un aparat de zbor? Doar pentru faptul că un aparat de zbor emite un jet de foc ? În fond, și aparatul de sudură emite un jet de scânteii și nimeni nu-l confundă cu un aparat de zbor mai mic.

În al treilea rând, concepția paleoastronautică confundă vederea fizică cu clarvederea sau cu “vederea în duh”. “Vederea în duh”, termen folosit în antichitate, nu este altceva decât ceea ce astăzi poartă numele de “percepție extrasenzorială extinsă”, “clarvedere” sau “a doua vedere”. Orice om lipsit de prejudecăți poate înțelege că vechile cărți sacre nu sunt reportaje naive ale unor oameni “primitivi” care în timp ce pășteau oile sau caprele căpătaseră și mania de a nota pe o scoarță de copac sau pe un papirus tot ce vedeau. Cărțile sacre au fost scrise de inițiați, nu de oameni primitivi, iar acești inițiați erau “văzători cu duhul”. Cercetarea vechilor inițiați nu era focalizată asupra lumii materiale, ci asupra palierelor cuantice transfizice - asupra palierului eteric, asupra palierului astral sau spiritual. De fapt, vechii inițiați pot fi considerați precursorii ziariștilor din epoca modernă, cu singura diferență că atenția lor era focalizată cu precădere asupra ființelor transfizice care populau palierele cuantice paralele ale cosmosului. Cele

descrise - de exemplu - în Cartea lui Enoch sau în vedeniile lui Iezechiel nu sunt evenimente care s-au petrecut sau care se pot petrece în lumea materială. De fapt, chiar la începutul respectivelor cărți, invariabil, autorii anunță cititorii că au “fost răpiți în duh” și, în consecință, că evenimentele descrise nu se petrec în lumea materială.

Toate aceste constatări nu contestă, firește, existența unor ființe care se deplasează cu ajutorul unor aparate de zbor - mai mult sau mai puțin neidentificate: OZN-urile. Ființele care se deplasează cu ajutorul OZN-urilor există chiar și fără ca cineva să recurgă la sofisme gratuite. Mai mult decât atât: în această carte există suficiente informații care dezvăluie faptul că există ființe care se deplasează cu ajutorul unor aparate de zbor - mai mult sau mai puțin neidentificate: OZN-urile. Dar aceasta nu are nimic de-a face cu tentativa - până la un punct comică - de a identifica îngerii cu ființele care se deplasează cu ajutorul OZN-urilor. Este vorba despre categorii diferite de ființe.

Poate că materialismul epocii actuale este prea accentuat și atacă sistemul nervos central atunci când este sorbit cu înghițituri prea mari, din moment ce unii dintre contemporanii noștri elimină dintr-o simplă trăsătură de condei pe Dumnezeu, pe Iisus Hristos, pe Îngerul Gabriel și pe celelalte ființe îngerești, pentru a pune în loc omuleți verzi. Mergând pe același drum, în câțiva ani, contemporanii îndrăgostiți de extraterestri vor dori probabil să dărâme bisericile existente și să construiască altele, sub formă de OZN-uri, în care să aducă ofrande unor omuleți verzi. Sau poate că - și această problemă a devenit din ce în ce mai actuală - concepția paleoastronautică ce coboară îngerii la rangul de extraterestri și ridică extraterestrii la rangul de îngeri -, chiar acest fapt îl țintesc. Atunci, întrebarea ce s-ar putea pune ar fi una tranșantă: quid prodest?

☞ Semenii întru rațiune ☜

Toate aceste aspecte sunt foarte importante pentru orice om care, în diferite împrejurări, aruncă o privire “dincolo” de aspectul material al cosmosului. Mai cu seamă că, în ultima perioadă de timp, în urma unor împrejurări adeseori dramatice - de exemplu, accidente sau morți clinice - tot mai mulți oameni au reușit să arunce o privire “dincolo” de aspectul material al cosmosului.

Evident, și Eugen face parte din această categorie. Primul element important pe care Eugen a trebuit să-l elucideze l-a constituit activitatea ființelor din lumea eterică. Deși a început să se familiarizeze cu ele curând după accident, abia după un răstimp destul de lung, în care a făcut o serie de cercetări, a început să înțeleagă cu cine are de-a face. Și, după cum a înțeles la momentul potrivit, ființele pe care le-a văzut și cu care a discutat în lumea eterică nu sunt nici oameni defuncți, nici extraterestri, ci îngeri.

Astfel, pentru un clarvăzător, problema se pune într-un mod diferit decât încearcă să o pună majoritatea concepțiilor actuale, iar concluzia poate fi sintetizată în felul următor. Nu suntem singuri în cosmos. Cosmosul, creație și manifestare a Unicului Dumnezeu - este alcătuit din mai multe paliere paralele, iar palierul material este doar unul dintre ele. Pământul, la fel ca și cosmosul în ansamblul său, nu este format doar din aspectul material. Pământul fizic este doar un sâmbure material învelit în mai multe sfere aurice concentrice, pe care le putem considera a fi paliere “paralele”. Tot acest ansamblu de paliere formează “Terra aurica”.

În Terra aurica, oamenii nu sunt singuri și n-ar putea supraviețui nici măcar o clipă singuri. Tot ce există în Terra aurica - de la firul de iarbă la planeta materială, de la

existența întrupată a ființei umane la civilizația în ansamblul ei - n-ar putea exista nici măcar o secundă fără aportul lui Dumnezeu și al ajutoarelor Sale, ființele îngerești. Pentru a-i ajuta pe oameni și pentru a împlini Voia lui Dumnezeu, ființele îngerești se manifestă în lumea eterică, palierul cel mai apropiat de palierul material, într-o formă umanoidă. Tot la nivelul lumii eterice (dar nu numai acolo) se manifestă Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care de aproape 2000 de ani veghează asupra umanității, împlinind astfel cele ce le-a spus: **“Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor”**.

Așadar, nu suntem singuri în cosmos; cu toate acestea, lucrurile nu se prezintă așa cum sunt înfățișate de concepția materialistă sau de concepția paleoastronautică, care caută viață inteligentă și prietenia unor “semeni” mult prea departe, pe vreo planetă situată pe întinderea vastă a cosmosul material, unde cu greu se poate ajunge prin intermediul aparatelor de zbor realizate de mâinile omenești.

Poate că noi, oamenii, ne-am obișnuit să căutăm prea departe ceea ce este chiar lângă noi. Ne-am obișnuit să căutăm îngeri dincolo de viața noastră, când de fapt ei sunt o parte din viața noastră; ne-am obișnuit să-l căutăm pe Iisus Hristos dincolo de nori, când, de fapt, El este alături de noi în toate momentele vieții noastre; ne-am obișnuit să-l căutăm pe Dumnezeu dincolo de sistemul nostru solar, undeva într-un loc ipotetic în care se presupune că a avut loc Bing-Bang-ul, când, de fapt, Dumnezeu este mai aproape de noi înșine decât este propriul nostru trup pe care-l privim în oglindă.

Mai mult decât atât: ne-am obișnuit să ne căutăm fericirea cât mai departe - în spațiu și timp -, când, de fapt, este alături de fiecare dintre noi, în fiecare clipă din viața noastră ce se scurge inexorabil cu fiecare pas pe care-l facem.

☞ Cele trei categorii de ființe ☞

Cadrul de manifestare al ființelor în Terra aurica este, așadar, mult mai complex decât se prezintă la o simplă analiză. Nu există doar o singură categorie de ființe - oamenii -, așa cum s-a spus din perspectiva concepției materialiste.

De asemenea, nu există o opoziție între oamenii terestrați și cei (presupuși) extraterestrați. Opoziția extraterestru-terestru este falsă, artificială, pusă greșit și nu poate ajuta la înțelegerea problemelor complexe ale cosmosului spiritual.

În Terra aurica există trei mari categorii de ființe: **oamenii, îngerii și spiritele naturii**. Fiecare categorie are propriile caracteristici aurice și propriile îndatoriri. Oamenii se manifestă atât în lumea fizică, atunci când sunt întrupați în corp material, cât și - după pragul morții - pe palierele transfizice ale Terrei aurice, în lumea eterică, astrală sau spirituală. La rândul lor, ființele îngerești se manifestă doar pe palierele transfizice ale cosmosului. Spiritele naturii se manifestă cu precădere în lumea eterică. Rolul principal al spiritelor naturii este de a avea grijă de tot ceea ce noi numim natură. Nici una din cele trei categorii de ființe - oameni, îngeri sau spirite ale naturii - nu poate fi considerată "extraterestră", în sensul că nu provine de pe alte planete, sisteme solare sau galaxii. Cele trei categorii de ființe sunt la fel de terestre ca și oamenii. Ele pot fi considerate locuitori ai Terrei aurice. Cele trei categorii de ființe sunt creații ale Unicului Dumnezeu.

Se poate spune că, în actualul stadiu evolutiv, ființele îngerești pot fi asemuite cu profesorii, în timp ce oamenii pot fi asemuiți cu elevii dintr-o școală. De fapt, Terra aurica este o imensă școală, cu miliarde de profesori și de elevi. Terra aurica este, de fapt, **școala vieții**. La rândul lor, spiritele

naturii pot fi asemuite cu personalul administrativ care se îngrijește de lăcașul școlii. Oamenii au fost trimiși, ca niște elevi, în circuitul evolutiv, la școala vieții.

Școala vieții, care se desfășoară în Terra aurica, presupune, pentru oameni, un circuit obligatoriu. Acest circuit evolutiv a fost denumit **palingenezie** (de la grecescul **palingenesia**: renașterea perpetuă, ciclică, a tuturor ființelor). Oamenii-elevi îmbracă, pe parcursul palingeneziei, “uniforma” școlii. “Uniforma” școlii este, evident, ansamblul energetic-informațional căruia i-am dat numele de corp duh și de aură. În lumea de “dincolo”, oamenii au ca “uniformă” corpul duh - care este purtător al spiritului -, iar în momentul în care se întrupează, “îmbracă” un corp material. După ce parcurg traseul evolutiv în lumea fizică, oamenii dezbracă trupul material și rămân în învelișul care le-a fost dat în momentul în care au venit în Terra aurica: corpul duh. Apoi își continuă existența în lumea duhurilor, după care revin la o nouă întrupare în lumea materială. Acest circuit denumit palingenezie se desfășoară în mod ciclic.

De-a lungul circuitului naștere-moarte-renaștere, oamenii sunt asistați, supravegheați și îndrumați de profesori - spirite ale naturii și ființe îngerești. Astfel, valuri după valuri, oamenii sunt luați în primire și îndrumați corespunzător de cei care, prin porunca lui Dumnezeu, sunt îndrituiți să aibă grijă de umanitate.

Evident, în momentul în care un om atinge capătul procesului evolutiv în aura Terrei, poate deveni profesorul, asistentul ori veghetorul unui semen de-al său, care încă se află într-una din clasele inferioare ale școlii vieții.

Eugen a avut surpriza cea mai mare atunci când a descoperit că nu toate ființele îngerești ori spiritele naturii care se manifestă în lumea eterică sunt la fel. Apropiindu-se foarte mult de ele, atunci când deja s-a obișnuit să privească

îndeaproape strălucirea aurei lor, a descoperit faptul, de neconceput pentru el până atunci, că există o mare diferență între ele. Privindu-le de aproape și cercetându-le fizionomia, Eugen a constatat că unele ființe îngeresti au ochii normali, precum cei omenești, iar altele au ochii complet negri, lipsiți de iris. Astfel, ca o consecință, a apărut necesitatea de a le diferenția și le-a clasificat în două categorii. Treptat, după ce a meditat asupra acestui aspect, Eugen a înțeles că trebuie să folosească un anumit sistem de referință. Primul gând a fost acela de a adopta, ca punct de sprijin, principalele elemente ale teologiei creștine. Acest fapt s-a impus aproape de la sine, întrucât, în esența lui, cosmosul spiritual este așa cum a fost prezentat în vechile cărți sacre creștine. Astfel, Eugen a ajuns la concluzia că nu există doar o singură categorie de ființe îngeresti - implicit, de spirite ale naturii -, ci două.

Dacă ar exista o singură categorie de ființe îngeresti care să vegheze și să îndrume umanitatea, ar fi foarte simplu. Dacă lucrurile ar sta doar în acest mod, totul ar fi neted și fără probleme: fiecare om ar fi capabil să atingă capătul procesului evolutiv doar în câteva existențe întrupate. Din nefericire, lucrurile sunt departe de a fi simple. Ființele îngeresti și spiritele naturii pot fi clasificate în funcție de modul în care respectă Poruncile lui Dumnezeu - legile cosmice. Totalitatea legilor cosmice, ca expresie a Voinței lui Dumnezeu, formează Firea Lucrurilor sau Ordinea cosmică. Firește, și oamenii, la rândul lor, pot fi clasificați după același criteriu de referință, dar în cele ce urmează se va face referire doar la ființele îngeresti și la spiritele naturii. Oamenii vor fi analizați separat, într-un capitol special.

Așadar, ființele îngeresti și spiritele naturii pot fi împărțite în două mari categorii. De-o parte, pot fi situate cele care respectă Poruncile lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte cele care se opun. Ființele îngeresti care respectă

Poruncile lui Dumnezeu sunt denumite Fii ai Luminii sau Fii ai Flăcării, iar cele care se opun sunt denumite Fii ai întunericului. Ambele categorii de ființe îngerești se manifestă în duhuri de formă umanoidă.

Ca aspect și ca formă de manifestare în lumea eterică, între Fiii Luminii și Fiii întunericului nu există decât o singură deosebire: Fiii Luminii au ochii normali, iar Fiii întunericului au ochii negri, lipsiți de iris. Se poate spune că ochii Fiilor întunericului absorb, ca niște devoratori, orice formă de energie și lumină. Ochii lor au aceleași caracteristici pe care, în cosmos, le au găurile negre. Trebuie făcută însă precizarea că există unele ființe îngerești - cele mai înalte - din categoria Fiilor Luminii, care au ochii lipsiți de iris. Din ochii lor emană însă lumini intense de diferite culori, cu excepția culorii negre. Doar Fiii întunericului au ochii lipsiți de iris, de culoare neagră.

Așadar, în cosmos nu există doar binele; nu există doar o singură categorie de ființe îngerești, Fiii Luminii, care se îngrijesc de buna funcționare a tot ce există. Fiilor Luminii li se opun forțe redutabile: Fiii întunericului.

La rândul lor, Fiii întunericului pot fi împărțiți în două categorii. Prima categorie este alcătuită din îngerii răzvrățiți din subordinea lui Lucifer. A doua categorie este chiar esența absolută a răului, denumită Shaitan - "Adversarul".

Shaitan este ființa absolută a răului - cel care vrea să distrugă cosmosul. El este dușmanul a tot ce are formă din cosmos. Ființele din lumea eterică îl denumesc *h a a l l s h i t h a n*. *Haall* înseamnă "purtător", iar *shaitan* înseamnă "împotrivire". *Haallshithan* înseamnă "acesta, purtător de împotrivire". *Haallshithan* este "Cel care este de veacuri împotiva a toate ce se văd și ce nu se văd." Eugen a fost sfătuit să fugă de această forță a răului. "**Respinge pe acesta** - l-a sfătuit încă de la început Îngerul Gabriel - **dar ai grijă**

să nu fi singur atunci”. “Acesta este mulți unul în altul - a mai spus Îngerul Gabriel - și nici chiar Fiii Flăcării cei mai mari în putere și tărie nu-l pot cuprinde și nici înțelege”.

Haallshithan, “Cel care este de veacuri împotiva a toate ce se văd și ce nu se văd”, nu se manifestă întotdeauna într-o formă umanoidă. Haallshithan își are sălașul în afara Terrei aurice și nu se manifestă decât în momentul în care reușește să facă o breșă în membrana de protecție a aerei terestre. Cei care îl ajută să facă aceste breșe sunt acei oameni care au teribila și aberanta ambiție de a-l invoca în ritualurile magiei negre. Când este invocat de oameni, Haallshithan se poate manifesta printr-o formă nonumană. Uneori, dar foarte rar, se poate manifesta printr-o formă umanoidă.

Modul de manifestare al lui Haallshithan este atipic față de cel al celorlalți Fii ai întunericului și este bine ca oamenii să nu aibă de-a face cu el: este suficient să știe că există, că se poate manifesta și să-și dea silința să îl evite. Doar cei care practică magia neagră și anumite forme aberante de magie ceremonială îl cunosc mai bine. Sau, probabil, nici ei nu îl cunosc prea bine, căci dacă i-ar cunoaște esența nu le-ar trece prin cap să îl invoce. Probabil că cei care practică ritualuri ale magiei negre îl cunosc numai prin formele mai edulcorate prin care se manifestă.

Hallshithan nu trebuie confundat cu Lucifer. Este vorba despre două ființe diferite. Activitățile lor sunt diferite. Nici măcar ființele luciferice nu vor să aibă de-a face cu Hallshithan, pe care nu-l înțeleg și îl evită cu desăvârșire.

❧ Porțile ❧

Din lumea eterică se poate pătrunde în alte paliere ale cosmosului spiritual prin intermediul unor porți. În lumea eterică există doar două tipuri de porți: Poarta 1 și Poarta 2.

Prin Poarta 1 se poate pătrunde în lumea duhurilor (astrală), locul unde merg oamenii defuncți - și de acolo în palierele superioare ale cosmosului spiritual. Prin Poarta 2 se poate pătrunde în palierul cuantic al ființelor luciferice.

Prin fiecare din cele două tipuri de porți pot pătrunde ființe care sunt în rezonanță cu natura energetică a porții. Din acest punct de vedere, se poate spune că porțile au și un rol profilactic: ele nu permit ființelor neavenite, provenite din alte paliere ale cosmosului spiritual, să pătrundă în lumile în care nu au ce căuta, nefiind în rezonanță vibratorie cu ele. Unele ființe doresc să pătrundă prin porțile cu care nu sunt în rezonanță vibratorie, dar sunt oprite de structura energetică a porții ca de o barieră.

Porțile sunt deschideri naturale ale lumii eterice. Porțile se formează instantaneu, din elementele naturii eterice. Ele se prezintă ca un fel de perdele multicolore, ce emană un parfum aparte. Poarta 1 se prezintă ca o supapă ori ca vârtejul unui ciclon; ea se formează instantaneu din natura lumii eterice. În momentul formării și pe toată durata manifestării porții se aude nota “mi”, ca și cum cineva ar sufla printr-un flaut. Înălțimea Porții 1 este de aproximativ 4 metri. Procesul de formare se produce de jos în sus, pornind de la elementul pământ, în special de la elementul mineral. Se pare că la procesul de formare a unei porți iau parte spirite ale naturii care țin de elementul pământ.

Atunci când se formează Poarta 1, energia fluidică ce provine din sol, deci din elementul pământ, se amestecă cu elementul mineral (rocă), formând limbi roșiatice, foarte intense. Concomitent, se aud voci și zgomote stranii, ca și cum s-ar juca niște copii zgomotoși. De regulă, se aud voci feminine. Este ca și cum esența elementului pământ se amestecă cu esența elementului rocă și cu esența vegetalelor pentru a forma o poartă. Energia fluidică ce provine din

pământ se unește în final cu elementul aer, adică cu esența cerului, ceea ce înseamnă că la această acțiune participă și spiritele naturii de aer. Toate acestea formează o poartă ce seamănă cu un abur viu colorat. Prin Poarta 1 pătrund doar ființele îngerești din ierarhia Fiilor Lumunii, precum și oamenii care vin și pleacă în și de la o încarnare în lumea terestră.

Poarta 2 este identică cu prima, dar procesul de formare este invers. Poarta 2 este deschiderea (ca o supapă) care face legătura dintre lumea eterică și palierul ființelor luciferice - Fiii întunericului. Palierul ființelor luciferice nu este situat în lumea eterică, ci într-o lume diferită, prin care se poate pătrunde prin Poarta 2.

Palierul cuantic al ființelor luciferice se întinde, spațial, pe o distanță imensă. Mediul acestui palier pare să fie asemănător cu palierul eteric. Ierarhia ființelor luciferice este identică cu cea a Fiilor Lumunii, dar de semn negativ. Conducătorul suprem al ființelor luciferice este Lucifer, îngerul răzvrătit care s-a opus Poruncilor lui Dumnezeu.

❧ Limba lumii eterice ❧

Ființele de pe fiecare palier cosmic vorbesc în propria lor limbă. Limba folosită de ființele care se manifestă în lumea eterică - îngeri, oameni și spirite ale naturii - se numește **akhatakha**.

Akhatakha se folosește doar în lumea eterică. După câte se pare, akhatakha a fost folosită cândva și de oamenii din lumea materială. De altfel, chiar și Vechiul Testament menționează faptul că înainte de “împărțirea limbilor”, oamenii de pe suprafața pământului vorbeau aceeași limbă; aceasta a fost “limba primordială”. Limba akhatakha presupune folosirea unor sunete modulate informațional ce

corespund unor vocale sau consoane fără corespondență în limbile omenești. De fapt, aceste sunete nu pot fi pronunțate de oameni, care nu au corzile vocale adaptate pentru ele. Pentru a se înțelege cu oamenii, ființele din lumea eterică folosesc un amestec de cuvinte din limba akhatakha și de cuvinte din limba maternă a omului care percepe această lume. Astfel, dacă au de-a face cu un român, aceste ființe folosesc cuvinte românești.

Este și mai interesant faptul că, în momentul în care vorbesc cu un om, ființele îngerești țin cont de bagajul de cunoștințe și de vocabularul folosit de acesta. La fel se întâmplă și în lumea oamenilor, unde un academician, dialogând cu un copil, folosește doar cuvinte și expresii cunoscute de copil și nu preluate din limbajul de specialitate.

Dar ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul că ființele îngerești din lumea eterică folosesc cuvinte românești arhaice, cuvinte ieșite de mult din uz, care pot fi înțelese cu greu în ziua de astăzi. Această limbă română arhaică, era vorbită cândva de strămoșii noștri.

La întrebarea pusă de Eugen - de ce folosesc cuvinte arhaice, deși înțeleg perfect limba pe care o vorbesc oamenii actuali ? -, Îngerii Veghetori au răspuns că cuvintele limbii arhaice, deși au ieșit de mult din uz în lumea oamenilor, exprimă cel mai bine ceea ce doresc ei să spună, limba arhaică păstrând acea sacralitate străveche care a dispărut din limbajul omenesc actual.

Se pare că toți oamenii cunosc instinctiv limba arhaică a poporului din care fac parte, la fel cum cunosc limba akhatakha, ambele limbi fiind imprimate în straturile adânci ale ființei lor interioare. Oamenii pot astfel înțelege nu doar cu intelectul, ci și cu toată ființa lor cuvintele ființelor lumii eterice, fără a mai avea nevoie de explicații suplimentare, chiar dacă nu le pot reda corect în limbajul omenesc.

În cele ce urmează, vor fi folosite cuvinte ale limbii akhatakha mai mult pentru exemplificare, dar trebuie avut în vedere faptul că sensurile propuse sunt doar aproximative. Ele reflectă mai mult sensul general traductibil într-o limbă omenească și mai puțin traducerea exactă. Datorită diferenței dintre specificul limbii folosite de ființele lumii eterice și limba vorbită actualmente de oameni, frazele și paragrafele vor fi redate așa cum sunt, fără interpretare. Tot astfel, numele proprii vor fi redate exact așa cum se aud.

Există chiar și o scriere a limbii akhatakha, scriere care folosește semne grafice foarte simple - simboluri, cum spunem noi -, care, deși par simple în lumea eterică, nu pot fi comunicate în limbile oamenilor.

ÎMPĂRATUL ÎMPĂRĂȚIILOR ASCUNSE

☞ Dumnezeu, Creatorul ☜

Ființele din lumea eterică afirmă că Dumnezeu este creatorul cerurilor (palierelor cuantice) și al pământului. Dumnezeu este creatorul tuturor ființelor din cosmos.

Ființele din lumea eterică afirmă că există două forme de manifestare sau ipostaze ale lui Dumnezeu. Cele două forme de manifestare sau ipostaze sunt numite, în limba akhatakha, IȘȘ și HAUTI. Prima ipostază, denumită IȘȘ de ființele din lumea eterică, se referă la Dumnezeu nemanifestat. Aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu nu poate fi perceput de către oameni și nici de către îngeri. IȘȘ nu are formă umanoidă și nimeni - nici chiar îngerii - nu l-a cunoscut până în prezent. IȘȘ - Creatorul a tot ce există, a tot ce se vede și a tot ce nu se vede - este “dincolo de formă” sau, după formularea folosită de ființele din lumea eterică, este “dincolo de dincolo”. Dumnezeu nemanifestat - IȘȘ - locuiește în “Lumea fără formă”, care este dincolo de energie, dincolo de substanță, dincolo de orice caracteristici care, pentru noi, oamenii, pot desemna ceva.

Dacă pentru concepțiile actuale, Dumnezeu este, în cel mai bun caz, doar o “energie”, pentru ființele din lumea eterică, Dumnezeu - IȘȘ - este Temelia eternă, fără de care

nu ar putea exista nimic. Dumnezeu este Viața de la Temelia cosmosului, iar ceea ce observă oamenii încarnați prin telescoape și prin radiotelescoape nu este decât interfața Vieții de la Temelia cosmosului. Ceea ce oamenii pot observa prin intermediul instrumentelor din lumea materială este expresia Voinței lui Dumnezeu nemanifestat - IȘȘ - pe cel mai de jos palier al cosmosului - palierul material. Acolo unde, în spațiul cosmic, oamenii nu observă decât corpuri materiale, de fapt, manifestarea lui Dumnezeu, prin intermediul unor înalte ființe spirituale.

Ființele din lumea eterică afirmă că, în Terra aurica, IȘȘ - care este dincolo de formă și de tot ce își poate imagina orice minte omenească ori îngerească - se manifestă ca Dumnezeu Tatăl, numit HAUTI. Ființele din lumea eterică afirmă că HAUTI este manifestarea lui IȘȘ, Dumnezeu nemanifestat. Așadar, Dumnezeu nemanifestat se manifestă ca Dumnezeu Tatăl, fără a înceta să fie ceea ce este.

HAUTI, Dumnezeu Tatăl se manifestă într-o formă umanoidă. Dumnezeu Tatăl are cea mai minunată formă umanoidă din cosmos. Omul însuși a fost creat după Chipul și Asemănarea Sa. Dumnezeu Tatăl, HAUTI, are o înfățișare concretă, astfel încât nu este, precum afirmă concepția materialistă, un concept abstract sau o “energie”. Dumnezeu Tatăl are înfățișarea unui Bătrân venerabil, cu o față foarte tânără, încadrată de o barbă albă ca neaua și de un păr bogat, la fel de alb, ce-i cade pe umeri. Înfățișarea sub care poate fi perceput Dumnezeu de către oameni nu s-a modificat de-a lungul timpului și nici nu are de ce să se modifice. Precum l-au perceput strămoșii, tot astfel poate fi observat astăzi de orice ființă omenească care se poate ridica în duh până la Scaunul Său de Domnie.

Deși este Unul în Ființă, Dumnezeu este întreit ca Persoană. La nivelul Terrei aurica, Ființa lui Dumnezeu se

manifestă ca Sfânta Treime, prin trei Persoane nedespărțibile care acționează prin împreună-lucrare: Dumnezeu Tatăl (care este HAUTI însuși), Dumnezeu Fiul (Iisus Hristos) și Dumnezeu Sfântul Duh. Cele trei Persoane sunt una și aceeași.

Cele trei Persoane au structuri aurice și chiar înfățișări întrucâtva asemănătoare. Prima Persoană, Dumnezeu Tatăl - HAUTI - sălășuiește în Cerul Cerurilor. Dumnezeu Tatăl este Creatorul cosmosului. A doua Persoană, Dumnezeu Fiul care este Iubirea Nesfârșită, s-a întrupat în lumea materială acum 2000 de ani, iar oamenii o cunosc sub numele Iisus Hristos. Ființele din lumea eterică o numesc SHONAH. A treia Persoană este Dumnezeu-Lumina sau Sfântul Duh, pe care ființele din lumea eterică o numesc IEHHINAH. Deși - precum Tatăl și Fiul - este o Persoană, Sfântul Duh nu se manifestă prea des într-o formă umanoidă. Rezultatul acțiunii neîncetate a Sfântului Duh este cosmosul.

Dumnezeu este singura ființă din cosmos care are Lumină și Viață - și, implicit, care emite Lumina și Viața. Întregul cosmos și toate ființele recepționează Lumina și Viața de la Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care ființele din lumea eterică îl denumesc adesea pe Dumnezeu prin expresia "Izvorul de Lumină". Dumnezeu este singura Ființă din care izvorăște Lumina și Viața. Toate celelalte ființe din cosmos există datorită infuziei de Viață și de Lumină. **Cosmosul există datorită faptului că este susținut, moment de moment, prin Puterea și Tăria lui Dumnezeu Tatăl, prin Iubirea lui Dumnezeu Fiul și prin infuzia de energie a lui Dumnezeu-Lumină, care este Duhul Sfânt.**

Pentru menținerea cosmosului în stare de funcționare, fiecare dintre cele trei Persoane emite câte o energie specifică. Cele trei energii au culori, sunete și mirosuri

diferite. Din Dumnezeu Tatăl - HAUTI - emană o minunată energie de culoare argintie. Din Dumnezeu Fiul - numit în lumea eterică SHONAH, iar în lumea oamenilor Iisus Hristos - emană o minunată energie aurie. Din Dumnezeu-Lumina, care este Sfântul Duh, emană o minunată energie roșie intensă; de fapt, pentru înțelegerea noastră, această energie roșie ce se manifestă aidoma unei limbi roșiatice de foc este chiar Sfântul Duh.

Întreaga Terra aurica este susținută de cele trei energii fundamentale. Rezultatul activității neîncetate a lui Dumnezeu - care este Unul în Ființă, dar format din Trei Persoane: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh - este cosmosul, cu toate palierele cuantice și cu toate ființele ce-l populează.

❧ Transmiterea Luminii ❧

Ființele din lumea eterică afirmă că **Dumnezeu Tatăl, HAUTI**, este **“Creatorul Terrei aurica celei noi, a ceea ce se vede și nu se vede și care va fi să apară, Domnul Domnilor, Împăratul împărățiilor ascunse și a celor viitoare, care se văd și nu se văd, dar care vor fi să apară”**.

Creatorul cerului și al pământului, HAUTI, Dumnezeu Tatăl se manifestă în formă umanoidă, ca Persoană, doar pe nivelul al nouălea, în “Cerul cerurilor”. Dumnezeu Tatăl, HAUTI, se manifestă într-un impresionant Trup de Lumină.

Ființa infinită a lui Dumnezeu - infinitul pare a se condensa într-o formă umanoidă de lumină - emană o aureolă fantastică, formată din miliarde și miliarde de sclipiri, ca un foc imens din care ies efluvii de lumină. Ca Persoană, Dumnezeu are înfățișarea unui Bătrân Venerabil. Dumnezeu Tatăl, HAUTI locuiește permanent în “Cerul cerurilor”, într-o minunată “Locuință”.

Locuința lui Dumnezeu Tatăl, care este cu neputință de descris, este alcătuită din toate elementele naturii: din stele, din vânturi și din lumini. Ea pare să-și modifice neîncetat forma, aspectul și dimensiunile, după cum își modifică neîncetat luminozitatea, culoarea, sunetul și mirosul. Când este observată din față, Locuința lui Dumnezeu Tatăl se prezintă ca o piramidă, când este observată din spate se prezintă ca o sferă, când este observată din lateral se prezintă ca un triunghi, iar în momentul în care un om se află în lăuntru ei, are senzația că stă într-un cub imens. În interiorul Locuinței Sale, Dumnezeu Tatăl stă pe un Tron de Domnie.

Dumnezeu este unica ființă din cosmos care emite Lumina; celelalte ființe - oameni, îngeri, spirite ale naturii - doar primesc Lumina. Lumina care izvorăște din Ființa lui Dumnezeu, ca dintr-un izvor nesecat, se răspândește la toate ființele din jurul Său. Acesta este un proces tainic, de mare anvergură cosmică; el este temeiul manifestării a tot ce există - fie văzut, fie nevăzut. Acest proces are ca fundament **“principiul transmiterii luminii”**.

În prima etapă, Lumina emisă de Dumnezeu Tatăl este reflectată în ființele îngerești aflate în jurul Tronului Său de Domnie. Fiii Luminii cei mai înalți în putere și tărie preiau Lumina lui Dumnezeu Tatăl și o transmit, pe scară ierarhică, celor aflați pe treptele imediat inferioare. Astfel Lumina lui Dumnezeu Tatăl ajunge până la ultimul înger al ierarhiei Fiilor Luminii. Ființele îngerești ce stau permanent în preajma Tronului Său de Domnie - care văd Fața lui Dumnezeu - primesc Lumina, o “metabolizează” și o sintetizează prin propria lor ființă (de altfel, propria lor ființă îngerească este creată în vederea acestui scop) pentru a o transmite mai departe, fiecare pe filiera specifică compartimentului pe care îl are în păstorire.

Coborând din palier cuantic în palier cuantic, Lumina emisă de Dumnezeu Tatăl ajunge până în lumea materială. Astfel, cosmosul este susținut moment de moment de Lumina lui Dumnezeu Tatăl, care este metabolizată și transmisă mai departe prin activitatea Fiilor Luminii. Omul, lumea materială, cosmosul în ansamblul său, există numai datorită faptului că sunt susținute permanent de Lumina, Puterea, Tăria și Voința lui Dumnezeu Tatăl și de activitatea specializată a ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

Fiii Luminii desfășoară neîncetat o activitate intensă pentru a exista omul, pentru a exista fiecare strat auric, pentru a exista umanitatea în ansamblul ei, pentru a exista planeta materială Pământ și pentru a exista cosmosul. Ființele din lumea eterică afirmă că **“dacă un înger și-ar întrerupe lucrul chiar și pentru o clipire, omul, așa cum îl vedem noi, s-ar disipa în mii de sclipiri asemănătoare apei ce dispare în puterea soarelui”**.

Întrebat despre acest tainic proces de Eugen, Îngerul Gabriel a spus următoarele: **“Îți voi spune doar începutul și sfârșitul. Fiul femeii este alcătuirea a tot ce se vede și a tot ce vezi tu, iar omul este alcătuirea a tot ce vezi tu și (Lumina lui) HAUTI, adică cele trei energii pe care le-ai învățat tu, după vechime, miros, sunet, tărie și putere”**.

❧ Organigrama Fiilor Luminii ❧

Ființele îngerești pot fi clasificate în funcție de poziția - rezultată în urma unei alegeri, prin exercitarea liberului arbitru - față de Dumnezeu și față de Planul Său de evoluție a lumii. De o parte sunt ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, iar de cealaltă parte sunt Fiii întunericului.

Fiii Luminii sau Fiii Flăcării sunt ființele îngerești care respectă și îndeplinesc Poruncile lui Dumnezeu și care-i

ajută pe oameni în toate împrejurările. Fiii Luminii, sau după cum se numesc ei înșiși, **Hemin Hem**, adică **Cei dreپți (Cei Sfinți)**, sunt integrați într-o ierarhie foarte riguroasă.

Eugen l-a întrebat pe Îngerul Gabriel, Călăuza sa în “turul de informare”, care este numărul total al Fiilor Luminii care se manifestă în Terra aurica. Folosind limbajul specific lumii eterice, Eugen a întrebat “câți sunt cei care-l iubesc pe Dumnezeu și Îl urmează”. Pentru a-l face pe Eugen să înțeleagă, Îngerul Gabriel a scris una sau două cifre cu un fel de baston pe nisipul solului lumii eterice. După ce Îngerul Gabriel a terminat de scris, Eugen a văzut cum acele cifre se multiplică singure, devenind din ce în ce mai multe. Aproape imediat s-a format un șir nesfârșit de cifre, care s-a întins la infinit precum o panglică. Cât privea cu ochii, se întindeau cifre imposibil de definit prin intermediul corzilor vocale și imposibil de estimat prin intermediul sistemului matematic omenesc. La un moment dat, Eugen a ajuns la un fel de blocaj mental. Probabil că așa pățește orice om care încearcă să înțeleagă cu mintea omenească misterele ascunse ale universului și lucrările tainice ale lui Dumnezeu.

Structura organigramei ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii este destul de complicată și nu pare să concorde cu ceea ce s-a scris până în prezent referitor la acest subiect.

Gradul ierarhic al unei ființe angelice și chiar al unei ființe umane poate fi estimat în funcție de doi parametri: **puterea și tăria**. Cu cât puterea și tăria unei ființe îngerești sunt mai mari, cu atât strălucirea duhului de formă umanoidă este mai intensă. Ființele îngerești sunt ierarhizate după puterea și tăria lor, la fel cum oamenii sunt ierarhizați în funcție de puterea și tăria corpului lor duh. În funcție de putere și tărie, ființele îngerești îndeplinesc anumite activități, fără de care cosmosul n-ar putea funcționa. În

consecință, toate ființele îngerești sunt incluse într-o organigramă cosmică denumită Ierarhie, care este structurată pe funcții și pe grade, după putere și tărie.

Cu cât o ființă îngerească este mai înaltă pe scara ierarhică, cu atât muncește mai mult și desfășoară activități mai complexe. Astfel, există ființe îngerești care se ocupă de un singur om - de exemplu, Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori. Deasupra lor există ființe îngerești care se ocupă de un grup mai mare de oameni, de o așezare, de un popor sau de o națiune. Deasupra acestora există alte ființe îngerești, care se ocupă de o categorie specifică de oameni - de exemplu, de acei oameni care au corpul duh de o anumită culoare. În fine, deasupra tuturor se află ființele îngerești care se ocupă de diferite segmente ale cosmosului sau de diferite elemente ale naturii.

În cosmosul spiritual nu există însă acea clasificare ierarhică strictă, pe funcții și pe grade, cum există - de exemplu - într-o mare instituție, întreprindere sau într-o armată din lumea materială. Afirmatia că o ființă îngerească are o anumită funcție ierarhică, este doar un mod de exprimare, util doar în lumea oamenilor. De fapt, fiecare ființă îngerească are un anumit domeniu de care răspunde sau pe care-l supraveghează, astfel încât nu este vorba despre o structurare strictă pe verticală. Este vorba, mai degrabă, despre o structurare pe orizontală a funcțiilor, în care nimeni nu este mai presus de celălalt. Fiecare duce la îndeplinire misiunea primită de la Dumnezeu.

Structurarea pe verticală din lumea oamenilor are la bază principiul concurenței, care nu există în cosmosul spiritual. Fiecare ființă - fie îngerească, fie omenească - este unică și este situată pe propriul său nivel evolutiv, iar nu în concurență cu alta. Toate ființele din cosmos sunt frați, iar între frați nu există concurență. Dumnezeu a creat o

asemenea abundență în cosmos, încât nimeni nu are de ce să ia ceva de la altul. Dacă o ființă dorește să ia ceva de la altă ființă în afară de ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, înseamnă că a descoperit gustul lăcomiei - calitate luciferică prin excelență.

În acest caz, își întoarce fața de la Dumnezeu și de la semenii săi, alegând o cale care duce inevitabil spre o fundătură.

☞ Sfânta Adunare a lui Dumnezeu ☞

Terra aurica are nouă paliere cuantice, lumi sau “cercuri” concentrice. Cel mai înalt palier este “Sfera lui Dumnezeu” (“Cerul cerurilor”), care poate fi considerat al nouălea palier al Terrei aurica.

Al nouălea palier al Terrei aurica este un spațiu destul de greu de definit prin termenii fizicii actuale. Pe al nouălea palier al Terrei aurica se manifestă Dumnezeu Tatăl - HAUTI. Dumnezeu-Tatăl se manifestă într-un trup impresionant de lumină. În palierul Său de reședință, Dumnezeu Tatăl stă așezat pe un magnific Scaun de Domnie. În jurul Scaunului Său de Domnie se manifestă nenumărate ființe îngerești - unele dintre ele au formă umanoidă, altele nu au formă umanoidă. Acestea din urmă se prezintă în forma lor originală, de sfere. Ele nu au o formă umanoidă, probabil pentru că nu au nevoie să se manifeste pe palierele inferioare ale cosmosului - în lumea astrală sau în cea eterică. Ele arată exact așa cum le-au descris marii mistici și profeți: fie ca niște flăcări, fie ca niște sfere înaripate care vorbesc pe mii de voci.

Cele mai elevate ființe îngerești lipsite de formă umanoidă sunt **Duhurile Bune Străjuitoare**, care sunt în număr de 21. Ființele din lumea eterică le denumesc **Shah-Minem** - în traducere din limba akhatakha: “**Îngeri**

Nepătați, Puri și Perfecti". Ființele din lumea eterică mai afirmă că la temelia Terrei aurice se află corpurile spirituale lipsite de formă umanoidă ale celor 21 de Duhuri Bune Străjuitoare. Îngerul Gabriel afirmă că cele 21 de Duhuri Bune Străjuitoare **“se bucură de mărirea Domnului HAUTI”**. **“Ei - afirmă Îngerul Gabriel - sunt cămara din care pornește văzul, iar văzul naște realitatea”**. Prin ele, **“fiii femeii (adică oamenii) și orișice Lumină (ființă îngerească) pot căpăta forma umanoidă”**, mai spune Îngerul Gabriel, referindu-se la aceste înalte ființe îngerești. **“Ei sunt cei mai înalți frați ai fiilor femeii, frații noștri”**. **“Privește-i - i-a spus Îngerul Gabriel lui Eugen în cadrul “turului de informare” -, și uită-te atent, căci la orice perioadă, de mii de timpuri, câte șapte din acești Îngeri vin și se așază înaintea Domnului Țăriilor ca să fie mângâiați pentru lucrul lor”**. “Timpurile” și “perioadele” sunt unitățile îngerești pentru măsurarea timpului.

Cele șapte înalte ființe îngerești (care fac parte din cei 21 de Îngeri Puri) care stau la picioarele lui Domnului HAUTI au înfățișarea unor flăcări; acestea sunt cele șapte Flăcări sublime ce înconjoară Scaunul de Domnie al Domnului HAUTI - Dumnezeu Tatăl. Cele șapte Duhuri Bune Străjuitoare (din cele 21) prezente înaintea Scaunului de Domnie al Domnului HAUTI emit lumini, sunete și mirosuri sublime. Fiecare dintre ele vorbește pe multe voci. Fiecare voce este atât de dulce și de duioasă încât farmecă orice muritor. În limba akhatakha, cele șapte Duhuri Bune Străjuitoare prezente înaintea Tronului de Domnie al lui Dumnezeu Tatăl sunt numite astfel: **“Inth, Idon, Avath, Sebeth, Ahn, Vhait, Esh”**.

Tot pe cel de-al nouălea nivel al Terrei aurice, la picioarele Tronului de Domnie al lui Dumnezeu Tatăl, stă o altă înaltă ființă îngerească, numită **Saathi**. Spre deosebire

de cele 21 de Duhuri Bune Străjuitoare, care au înfățișarea unor flăcări, Îngerul Saathi se manifestă într-un trup luminos de formă umanoidă. Această ființă îngerească este ceea ce noi, în limbajul omenesc, putem numi “**Îngerul Feței**”.

În ierarhia îngerilor, **Saathi** este considerat “**al doilea ca Putere și Tărie după EL**” - după cum spune Îngerul Gabriel. “**Acolo unde merge HAUTI, în fața LUI merge Saathi** “. Îngerul Feței, **Saathi** merge întotdeauna înaintea Domnului HAUTI. Când **Saathi** pășește, clarvăzătorul are senzația copleșitoare că vine un foc teribil, apoi un cutremur cumplit, apoi o furtună înspăimântătoare - un vuiet de ape înfuriate. În cele din urmă, se aude un susur blând ca o apă lină, dulce și înmiresmată: este Dumnezeu Tatăl. **Saathi** are chipul unui bărbat de 20-25 de ani; are 2,50 metri înălțime, fața ovală, albă ca zăpada. Are ochii mari, de aceeași culoare ca și fața, fără iris, părul lung, castaniu și creț. Este foarte frumos și inspiră măreție. Este înveșmântat într-o togă de culoare verde ce scânteiază ca mii și mii de smaralde.

O altă înaltă ființă îngerească prezentă în apropierea lui Dumnezeu Tatăl, este Îngerul **Uth** - “**Domnul tuturor distrugerilor și al minunilor vieții văzute și nevăzute, știute și neștiute**”, după cum spune Îngerul Gabriel. “**Uth este mult-mult în putere și tărie**” - mai spune Îngerul Gabriel. Intensitatea aurei îngerului Uth este extraordinar de mare și nu poate fi aproximată în cuvinte, căci Uth este ceea ce în limbajul oamenilor s-ar numi “**Îngerul distrugerii**”. Uth are două ajutoare de încredere: **Athon** și **Ezhon**, care sunt comandanții celor două armate de îngeri distrugători.

O altă categorie de ființe îngerești este formată din **Tării**. Tăriile sunt ființe îngerești extrem de puternice, atât de puternice încât mintea omenească nu le poate concepe. “**Ele nu au nume** - spune Îngerul Gabriel despre Tării - **căci din ele se nasc numele**”. Uimitor este faptul că Tăriile se

manifestă sub înfățișarea inocentă a unor fete. Țările au înfățișarea unor fete de până la nouă ani, cu codițe, înveșmântate în rochițe colorate, formate din lumină, care se comportă, folosind termenii corespondenți din lumea materială, foarte gingaș și inocent. În prezența lor, clarvăzătorul parcă simte infinitul comprimat într-o ființă de aproape un metru înălțime. Pe nivelul al nouălea al Terrei aurice, înfățișarea Țărilor este diferită: ele par a avea trupul format din flăcări, iar în jurul lor apar mii și mii de descărcări electrice.

Sub nivelul Țărilor se află alte ființe îngerești, care au tot înfățișarea unor inocente fete. Îngerul Gabriel a denumit aceste ființe îngerești prin termenul de **Puteri**. Numele Puterilor sunt formate doar din vocale: A; E; O; IO; AEO. Puterile sunt înalte ființe îngerești care conduc subpalierele lumii astrale. Subpalierele lumii astrale sunt situate dincolo de Poarta 1. Lumea astrală este formată din șapte subpalieri, astfel încât există șapte Puteri. De exemplu, primul subpalier astral este condus de o Putere, al doilea de o alta și așa mai departe.

Fiecare dintre cele șapte subpalieri ale lumii astrale are o culoare de bază, care se reflectă atât în culoarea corpului duh al oamenilor, cât și în înfățișarea Puterilor. După cum a fost menționat, există șapte tipuri principale de corpuri duh, fiecare tip având drept caracteristică principală o anumită culoare - adică o energie de o anumită frecvență care emite o anumită culoare. Astfel, în funcție de culoarea specifică a corpului duh, fiecare ființă omenească merge, după moarte, în subpalierul corespunzător al lumii astrale. Oamenii cu un corp duh roșu merg pe primul subpalier al lumii astrale, oamenii care au un corp duh portocaliu merg pe al doilea subpalier și așa mai departe. Înfățișarea Puterilor, care se manifestă ca niște fete inocente, părul, ochii fără iris și

rochițe pline de fireturi și flori au aceeași culoare ca și cea a subpalierului astral pe care îl au în stăpânire. Astfel, Puterea-Fetiță care conduce primul subpalier al lumii astrale are vestimentația, părul și ochii de culoare roșie, Puterea-Fetiță care conduce cel de-al doilea subpalier are vestimentația, părul și ochii de culoare portocalie, Puterea-Fetiță care conduce cel de-al treilea subpalier are vestimentația, părul și ochii de culoare galbenă și așa mai departe. Puterile se îngrijesc de toți oamenii cu corpul duh corespondent - atât de cei încarnați în trup material, cât și cei decorporați, care deja locuiesc în subpalierul respectiv.

În momentul în care se prezintă în fața lor un om (fie om decorporat, fie clarvăzător), Puterile își pronunță numele. Numele unei Puteri nu poate fi pronunțat de nici o făptură umană încarnată, întrucât nu există sunete sinonime în lumea terestră, cum probabil nu există nici corzi vocale capabile să le pronunțe. De altfel, întors în lumea materială, un om încarnat nu poate să-și amintească numele acestor ființe îngerești sau sunetele pe care le pronunță. Numele Puterilor-Fetițe cuprind o succesiune de vocale, fără corespondență în lumea fizică. Puterile pronunță sunetul care corespunde unei chakre și unui tip de corp duh. Dacă omul nu are acea chakră în activitate, deci dacă nu are corpul duh de culoarea corespondentă, el nu poate pătrunde pe acel subpalier al lumii astrale.

În afara celor două categorii de ființe îngerești care se manifestă sub înfățișarea unor fetețe, mai există și o a treia, denumită **Forțe** de Îngerul Gabriel. Rolul acestor ființe îngerești este de a menține balanța dintre energiile negative și pozitive existente la nivelul Terrei aurice.

După Tării, Puteri și Forțe, în ierarhia Fiilor Luminii urmează **Îngerul Metatron**. După cum afirmă ființele din lumea eterică, ca înfățișare, Îngerul Metatron întrece în

frumusețe orice alt înger. Îngerul Metatron are 2, 5 metri, părul blond, ochii verzi-albaștri lipsiți de iris, iar părul lung și drept este prins într-o cunună strălucitoare ce pare de foc. Are o voce profundă, învăluitoare, aproape feminină. Pe hainele sale ce par formate din zăpadă sunt înscrise o mulțime de însemne strălucitoare. Îngerul Metatron are în mână cea mai minunată spadă care există în Terra aurica.

Tot pe cel de-al nouălea palier al Terrei aurica, în jurul Tronului de Domnie al lui HAUTI, în ordinea Puterii și Tăriei, stau Serafimii și Heruvimii.

Serafimii sunt îngeri de formă umanoidă. Din Serafimi emană lumina, iubirea și dreptatea. Serafimii nu au ceea ce în lumea noastră se numește “liberul arbitru”. Voia lor este Voia lui HAUTI - Dumnezeu Tatăl. Înfățișarea Serafimilor este grandioasă. Fața, ochii, gura și părul Serafimilor par a fi făcute din flăcări mistuitoare, iar hainele lor par a fi formate din metal topit. Cu adevărat impresionant este faptul că înfățișarea Serafimilor, la fel ca și înfățișarea unora dintre Heruvimi, se modifică neîncetat. Dacă se prezintă din față, un Serafim are o anumită fizionomie, o anumită strălucire aurică, un anumit miros și un anumit sunet. Dacă întoarce capul spre dreapta are altă înfățișare, alt chip, altă strălucire aurică, alt miros și alt sunet. Dacă întoarce capul spre stânga înfățișarea se schimbă, fiind diferită de cele anterioare. La fel se întâmplă și dacă întoarce capul înapoi.

Dacă am încerca să definim în termeni omenești ceea ce este un Serafim, atunci ar trebui folosită formularea “realizarea imposibilului prin voință, putere și tărie”. Nimic nu este imposibil pentru voința unui Serafim. În momentul în care ating rangul de Serafim, ființele îngerești devin “realizate”, iar “realizarea” serafimică înseamnă conștientizarea interioară a rolului și a activității lui Dumnezeu în cosmos.

Dacă Serafimii au înfățișări umane, nu același lucru se poate spune despre **Heruvimi**, care nu se prezintă totdeauna în formă umanoidă. Heruvimii sunt conducătorii spiritelor naturii. Atunci cînd se manifestă într-o formă umanoidă, Heruvimii au o înfățișare feerică. Au o înălțime de până la 2,5 metri, iar fizionomiile lor - fața, nasul, gura și ochii - par feminine. Astfel, de exemplu, chipul Heruvimului (denumit în limba akhatakha) **Solat** este foarte frumos; are ochii mari și gene prelungi, nasul mic și buzele pline. Dinții săi au albul curat al zăpezii proaspăt puse. Părul, foarte bogat și lung, este prins într-o coadă cu mai multe panglici. Negrul părului contrastează cu albul imaculat al pielii. De foarte multe ori, Heruvimii par a-și schimba luminozitatea din interior: uneori par făcuți din flăcări, alteori din apă. Există și mulți Heruvimi lipsiți de formă umanoidă; ei se prezintă ca o îmbinare bizară de forme umanoide și animaliere.

Imediat sub treapta Heruvimilor se află **Domniile** și **Stăpînirile** care se manifestă sub înfățișarea unor Bătrâni venerabili. Domniile și Stăpînirile stau așezate pe jilțuri asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor.

Domniile - sau după cum sunt denumite de ființele din lumea eterică, "**Înțelepciunile Domnești**" -, au înfățișarea unor Bătrâni venerabili. Înțelepciunile Domnești sunt ceva mai înalte decât celelalte ființe îngerești, unele dintre ele ajungând până la înălțimea apreciabilă de 3 metri. Par să nu aibă, ca înfățișare și fizionomie, mai mult de 30 de ani, deși au părul și bărbile albe ca zăpada. Ochii lor, cu iris normal, au o splendidă culoare azurie. Hainele Înțelepciunilor Domnești sunt formate din lumini albe. Zeci de însemne, sigilii, peceți și ceva ce, în lumea noastră, s-ar putea numi pietre prețioase, de culori diferite - roșii, albastre, verzi, aurii, argintii - ce strălucesc feeric, completează ținuta hieratică a acestor sublime ființe angelice. Pe cap poartă

coroane asemănătoare celor regale, ce strălucesc orbitor. Uneori, coroanele par a fi făcute din foc, alteori par a fi făcute din apă strălucitoare. Înțelepciunile Domnești cunosc soluțiile la toate problemelor oamenilor. Înțelepciunile Domnești sunt în număr de 11 sau 12. Ele stau permanent în jurul Scaunului de Domnie al Domnului HAUTI.

Următoarele ființe îngeresti din ierarhia Fiilor Luminii sunt **Stăpânirile** - sau, după cum sunt denumite de ființele din lumea eterică, “**Înțelepciunile stăpânitoare**”. Și aceste ființe îngeresti se manifestă sub înfățișarea unor Bătrâni venerabili ce stau pe jilțuri. Dacă locul Înțelepciunilor Domnești este pe cel de-al nouălea palier al Terrei aurice, locul de reședință al Înțelepciunilor Stăpânitoare este în lumea astrală, acolo unde se desfășoară judecata individuală a oamenilor după moarte.

Înțelepciunile Stăpânitoare sunt acele ființe îngeresti care împlinesc judecata fiecărei ființe omenești imediat după momentul morții. În locul în care se desfășoară judecata oamenilor după momentul morții se află 11 jilțuri. Ele sunt ocupate de Înțelepciunile Stăpânitoare, în funcție de nivelul evolutiv al omului care se prezintă la judecată. La unii oameni sunt ocupate două jilțuri, la alții trei, la alții patru, în funcție de calitatea corpului duh și de clasa evolutivă.

Jilțurile pe care stau așezați Înțelepciunile Stăpânitoare au forme și mărimi greu acceptabile prin intermediul rațiunii. De la fundația de formă paralelipipedică a jilțurilor urcă nenumărate trepte piramidale, imposibil de numărat. Fiecare treaptă are mirosuri, luminozități, culori și sunete diferite. Din interiorul treptelor se aud mii și mii de voci omenești care laudă, plâng ori scrâșnesc. Pe trepte sunt așezate ființe îngeresti subordonate. În fine, în vârful piramidei se află jilțurile maiestuoase și impunătoare pe care stau Înțelepciunile Stăpânitoare. Este cu adevărat uluitor faptul că

fiecare jilț pare a fi viu. Fiecare jilț are culoarea, luminozitatea, sunetul și mirosul corespunzător principalelor categorii de corpuri duh ale oamenilor. Spătarul unui jilț pare a avea cel puțin treizeci de metri înălțime; are forma unor aripi întinse, iar rezemătoarele de mâini au forma membrilor unor Heruvimi. Pe fiecare dintre înaltele spătare în formă de aripi deschise se află un desen complicat și numele fiecărei Întelepciuni Stăpânitoare. Întelepciunile Stăpânitoare au în subordinea lor nenumărate ființe îngerești subordonate, care pot fi denumite - tradus în limbaj omenesc - “Maestri de jocuri karmice”, “Mesageri karmici” etc.

În afara ființelor îngerești menționate, undeva pe cel de-al nouălea nivel al Terrei aurice, se află și un Om. Numele său, în limba akhatakha, este **Merrah**, adică “**Cel preaiubit**”. Îngerul Gabriel povestește istoria acestui om care are permisiunea de vedea permanent Fața lui Dumnezeu Tatăl: “**În vremurile acelea depărtate mult de veacul tău și de generația aceasta, HAUTI mă încununase cu Glorie și Slavă. EL s-a uitat peste locuințele fiilor femeii și a văzut că inima omului este de la zi la zi tot mai rea. Totuși, a găsit pe unul pe placul inimii Sale și l-a chemat pe nume. El este Preaiubit - Merrah - și vede Fața Domnului său și locuiește în Odihna Sa. La urmă, vaietul răutății oamenilor era atât de mare, încât a ajuns până la El. Și Îngerul distrugerii și-a luat tainul său**”.

Spiritele naturii spun că, de câte ori îl vede pe acest om așezat la picioarele Tronului Său de Domnie, HAUTI, Dumnezeu Tatăl își amintește de oameni și de un legământ foarte vechi...

Toate ființele îngerești descrise anterior formează ceea ce în limba akhatakha se numește **Ahinath**, adică “Sfânta Adunare a lui Dumnezeu”.

❧ **Principatele Ocrotitoare** ❧

O altă categorie de ființe îngeresti, implicată în activități legate nemijlocit de oamenii încarnați, este formată din **Principatele Ocrotitoare**. Principatele Ocrotitoare sunt conduse de Principi Ocrotitori.

Au titulatura de Principe Ocrotitor următoarele ființe îngeresti: Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții. Fiecare dintre Principii Ocrotitori se ocupă de buna funcționare a unui anumit segment al cosmosului, având în subordine un mare număr de alte ființe îngeresti.

Tuturor acestor ființe îngeresti, tradiția creștină le-a atribuit gradul de Arhanghel, dar ființele din lumea eterică au precizat că sunt mult mai înalte în ierarhia îngerescă. După cum se poate remarca, există diferențe de denumiri și de titulaturi între modul în care se prezintă ființele îngeresti în lumea eterică și denumirile folosite în lumea oamenilor, astfel încât este foarte greu de a cunoaște cu exactitate semnificația funcțiilor, a titlaturilor și a denumirilor. Pentru a evita confuziile, ființele îngeresti din Terra aurica vor fi desemnate în continuare prin termenul generic de “înger”, care desemnează o categorie de ființe, nu o funcție sau un grad ierarhic.

Astfel, Principiele Ocrotitor cunoscut de oameni sub numele de Arhanghelul Gabriel supraveghează activitățile îngeresti legate direct de existența cotidiană a oamenilor întrupați. **Îngerul Gabriel** este “**Întâiul Înger Veghetor**”, “**Cel ce deține Cheile Puterii**” sau “**Cel ce are grijă în mod nemijlocit de fiii femeii**”. Una din denumirile din lumea eterică ale Îngerului Gabriel este **Tenth-Than**, adică “**Purtător al Cheilor Puterii**”. Îngerul Gabriel este - pentru a folosi un termen eminent lumesc - **Întâiul Înger**

Veghetor care se îngrijește în mod nemijlocit de oamenii întrupați. Pentru noi, oamenii, în virtutea unei tradiții străvechi, gradul ierarhic al Îngerului Gabriel este cel de Arhanghel, dar, după afirmațiile ființelor din lumea eterică, gradul ierarhic al Îngerului Gabriel este cel de **“Seraf”**.

Alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Rafael**. Ființele din lumea eterică afirmă că Îngerul Rafael este “Cel care fură, clipă de clipă, pe cei deja pierduți”. Îngerul Rafael este Vindecătorul. Îngerul Rafael are în subordine o întreagă ierarhie de îngeri mângâietori-vindecători, care sunt prezenți mai ales în preajma spitalelor, azilelor de bătrâni sau a locurilor în care se fac vindecări etc. Îngerul Rafael și îngerii pe care îi are în subordine acționează clipă de clipă **“pentru fiecare om, în toate zilele lui, acum și în veac”** - după cum afirmă însuși Îngerul Rafael.

Îngerul Mihail, un alt Principe Ocrotitor, este Comandantul Suprem al Oștirii Cerești. El are în subordinea sa miliarde și miliarde de îngeri luptători. Adversarii Îngerului Mihail sunt ființele luciferice și shaitanice care vor să fure sufletele oamenilor imediat după deces. Îngerul Mihail este atotprezent în marile confruntări militare, după cum este atotprezent în apărarea oamenilor năpăstuiți, mai ales în cazurile în care este încălcat, prin forță, liberului arbitru al oamenilor: lupte de stradă, bătăi între vecini, violări ale integrității fizice ale persoanelor mai slabe din punctul de vedere al forței brute, în cazurile de viol, de înșelătorie etc.

De fiecare dată când Slava lui Dumnezeu (fiecare om poartă în sine o părticică din Slava lui Dumnezeu) este înjosită prin lăcomie, orgoliu, mândrie sau neștiință, Îngerul Mihail este prezent în apărarea oamenilor. În existența cotidiană se întâmplă deseori ca “buturuga mică”, de regulă un om slab ca potențial fizic, să fie lovită de o “buturuga

mare” și să reacționeze cu o forță însutită asupra agresorului, mirându-se ulterior de unde a avut atâta putere fizică pentru a face K.O. un adeversar atât de puternic. De asemenea, se întâmplă deseori ca o femeie firavă, care este atacată de un golan de stradă, să reacționeze uimitor și să-l biruie pe agresor cu o forță de neexplicat în acele momente. În toate aceste cazuri, se poate presupune că la cei slabi s-au trezit instinctele ancestrale sau că s-a vărsat adrenalina în sânge datorită spaimei, astfel încât a fost posibil ca “buturuga mică” să învingă “buturuga mare”, dar acesta este doar aspectul exterior al problemei. Întotdeauna, în acele momente, Îngerul Mihail este prezent în trupul său de lumină, la nivelul lumii eterice, alături de cei slabi și oprimați, pentru a proteja Slava lui Dumnezeu închisă într-un trup uman, de furia oarbă a celor care și-au pierdut omenia.

Un rol aparte, printre Principii Ocrotitori îl ocupă și cel denumit **Îngerul Morții**. Departe de a fi identificat cu acel stupid însemn pământesc al “Domnei cu coasa”, Îngerul Morții este un înger foarte frumos, de 2,5 metri înălțime, cu părul negru ca pana corbului, ochii căprui, foarte frumoși și foarte expresivi, fața albă și buzele pline. Răspândește un parfum într-adevăr deosebit, iar rezonanța sa aurică este foarte înaltă. Sub comanda Îngerului Morții se află miliarde și miliarde de ființe îngerești cu diferite funcții: Îngeri întrupători sau destrupători (un fel de îngeri-paramadici), Îngeri Veghetori de diferite categorii. În funcție de nivelul evolutiv al omului care se destrupează sau se întrupează se alege și Îngerii întrupători sau destrupători, precum și Îngerii Veghetori.

Un alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Uriel**, a cărui activitate se desfășoară cu precădere la nivelul cosmic. Îngerul Uriel se ocupă de dinamica corpurilor cerești.

Oamenii pot trăi pe Pământul fizic datorită faptului că Îngerul Uriel supraveghează mecanica corpurilor cerești. Orice derogare de la mecanica cerească înseamnă stingerea Pământului ca planetă fizică. Fără activitatea Îngerului Uriel, Pământul ar fi bombardat zilnic de asteroizi și de meteoriți. Aparent, activitatea Îngerului Uriel este depărtată de activitatea oamenilor întrupați, dar fără aportul său decisiv pământul material ar fi devenit sterp și gol de mult timp.

În Terra aurica, Principii Ocrotitori - Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții - sunt omniprezenți. În funcție de misiunile lor de anvergură cosmică primite de la Dumnezeu, Principii Ocrotitori participă la toate evenimentele importante ce au loc în Terra aurica. Ei vor continua să aibă grijă de toți oamenii până când evoluția umanității în Terra aurica se va fi încheiat.

Datorită caracteristicilor lor ființiale, Principii Ocrotitori pot fi simultan în foarte multe locuri ale Terrei aurica. Chiar dacă, într-o fracțiune de secundă din timpul omenesc, se pot petrece sute de mii de evenimente pe tot cuprinsul Terrei aurica, aceste înalte ființe îngerești sunt prezente la toate evenimentele și supraveghează atent tot ce se petrece. Principii Ocrotitori lucrează neîncetat în folosul oamenilor, iar atribuțiile lor funcționale sunt atât de multe și de complexe, încât o minte omenească nu le poate cuprinde. Pentru mintea unui om este într-adevăr de neconceput cum o înaltă ființă îngerească poate să muncească neîncetat de la începutul evoluției omului pe pământ și până în prezent.

Locurile de reședință ale Principilor Ocrotitori se află pe nivelul al nouălea al Terrei aurica, acolo unde există cinci mari palate. Fiecare dintre aceste palate, de o neasemuită frumusețe, se modifică în funcție de urcarea locatarilor lor în “iubire, putere și tărie”.

❧ Prințul Poporului ❧

În afara ființelor îngerești cu atribuțiuni la nivelul întregii Terre aurice, există și ființe care au ca atribuțiuni bunul mers al lucrurilor în teritoriile locuite de oameni.

Printre aceste înalte ființe îngerești se numără și Îngerul Veghetor al Poporului sau, după cum este numit în lumea eterică, Prințul Poporului. În cele ce urmează va fi vorba despre Prințul Poporului Român.

Prințul Poporului Român este o înaltă ființă îngerească, care nu are formă umanoidă. Într-un fel, se poate spune că “trupul” său spiritual - ființa sa aurică - ocupă spațiul fizic ocupat de Poporul Român. Uneori, în anumite momente, Prințul Poporului Român se poate manifesta prin forma non-umană a unui ciclon de 2 metri diametru și de aproape 20 de metri înălțime, ce pare a se forma instantaneu din toate elementele naturii. Când vorbește, vocea Prințului poporului este foarte liniștitoare, calmă, ca o șoaptă. Pare că vocea sa provine de la toate elementele din jur. Uneori, la marile evenimente, vocea Prințului poporului bubuie ca un tunet și face să vibreze toate particulele elementelor din jur (atât în lumea eterică, cât și în lumea infraeterică). Prințul Poporului Român stăpânește auric întregul teritoriu ocupat de Poporul Român, cu precizarea că granițele spirituale depășesc granițele politice actuale ale României. Toți Românii trăiesc în aura Prințului Poporului precum peștii trăiesc în spațiul ocupat de pereții de sticlă ai unui acvariu.

Prințul Poporului Român este numit **Ișshion** în limba akhatakha, cuvânt care este format din două cuvinte: **IȘȘ** este numele lui Dumnezeu, **H-ION** înseamnă “Cel dintâi”. Numele din lumea eterică al Prințul Poporului Român are următoarea semnificație: “**Primul așezat de către Dumnezeu, de când s-au orânduit obcinele**”. (Este doar o

opinie personală că particula **Ion** poate fi regăsită și în acel enigmatic IO, care se punea înaintea numelui de domnie al Voievozilor și Domnitorilor Români. Folosirea particulei IO situat înaintea numelui unui Domnitor sau Voievod Român păstrează sensul original al cuvântului: “Cel Dintâi” sau “Stăpânul”. Nu este exclusă nici echivalarea cuvântului “Io” cu “Eu”; când folosesc persoana I singular, oamenii din mediul rural spun și astăzi “Io”).

Datorită faptului că nu se manifestă, precum celelalte ființe îngerești, într-un trup de lumină de formă umanoidă în lumea eterică, Ișșhion, Prințul Poporului Român este reprezentat de un om. Reprezentantul Prințului Ișșhion este un om decorporat care s-a întrupat cândva, în decursul istoriei, în teritoriul - obcina - guvernat de Prințul Poporului Român. Reprezentantul Prințului Poporului Român este așadar un om care, prin ungere, a primit această înaltă funcție și o îndeplinește pe parcursul unei perioade îndelungate de timp.

Reprezentantul uman al Prințului Poporului Român, Ișșhion, are un nume format din trei sunete. Noi o să-l numim **Ioh**. Ioh are o statură impresionantă, puțin peste 2 metri, umerii lași, păr bogat, alb cu sclipiri albastre, prins uneori în coadă cu trei panglici de lumini - roșu, galben și albastru, culorile drapelului național al României -, ochii mari, precum azurul minunat al cerului de primăvară. Uneori își așază pe cap o cunună sau mai degrabă o coroană ce pare din foc, extrem de strălucitoare. Poartă o haină lungă, albă ca zăpada și un brâu lat de lumină galbenă. Ioh este prezent la nivelul lumii eterice când în lumea materială se desfășoară activități ce privesc interesele naționale ale Poporului Român: la festivități oficiale în care se arborează drapelul de stat, la jurămintele militare sau la jurămintele persoanelor cu funcții în stat ori la alte evenimente.

Despre reprezentantul său uman, Ișșhion, Prințul Poporului Român spune următoarele: **“Privește Pusul meu și hotărât demult, ca Domn al Domniilor pământești în Obcina Mea. Pus și hotărât din vremi peste grai, porturi și hotare. Și lui i-am spus atunci: apără ce Ți-am dat”**. În contextul dat, “Pusul” are semnificația: “Cel pe care l-am pus eu”. Prin “obcină” se înțelege arealul geografic circumscris de Prințul Poporului.

Prințul Poporului Român transmite prin intermediul reprezentantului său, Ioh, oamenilor de vază (a se citi oamenii cu funcții publice și politice din România) următoarele cuvinte: **“Spune la domnii voștri așa: trăiește în pace cu vecinii tăi, dar apără ce-i al tău, căci nu-i preț și nici lege, nici în ceruri, nici pe pământ, nici sub pământ dacă faci cum îți zic. Și înlăuntrul obcinei tale, nu pune gard să zici aici e al meu, aici e al tău. Căci gol vii și gol pleci. Și, domnule, de mine pus și hotărât, (să) ai grijă ca să nu se aștearnă negura și să rămâie burți goale. Căci Eu, care te cinstesc, voi lua cununa cinstei de la tine și o voi pune la altul. Iar tu vei cade ca un om de rând, vei sfârși ca un om obișnuit”**.

❧ Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori ❧

În afara ființelor îngerești care veghează asupra unor mari mase de oameni, există și ființe îngerești care ocrotesc un singur om. Ele însoțesc omul pe toată durata existenței sale terestre. Cele mai importante ființe îngerești care ocrotesc un singur om sunt Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori. Fiecare om are trei Îngeri Păzitori și trei Îngeri Veghetori.

Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori nu trebuie confundați între ei, întrucât sunt diferiți ca rang și ca

misiune. Prințul tuturor Îngerilor Păzitori este Îngerul Rafael. În schimb, Îngerii Veghetori sunt subordonați ierarhic Îngerului Morții. Îngerul Morții și ființele îngerești subordonate nu se ocupă doar de procesul morții și de trecerea omului cât mai lin prin Poarta ce separă lumea aceasta de lumea cealaltă, ci și de buna funcționare a sistemului auric.

Îngerii Veghetori personali ai unui om se ocupă de buna funcționare a structurilor aurice. Primul dintre Îngerii Veghetori se ocupă de buna funcționare a sufletului (a corpului sufletului), precum un medic generalist din lumea materială se ocupă de buna funcționare a trupului fizic. Al doilea Înger Veghetor se ocupă de buna funcționare a corpului duh, iar al treilea se ocupă de buna funcționare a spiritului. Doar doi dintre Îngerii Veghetori se manifestă la nivelul lumii eterice: Îngerul Veghetor care se ocupă de buna funcționare a sufletului și Îngerul Veghetor care se ocupă de buna funcționare a corpului duh. Al treilea Înger Veghetor, care este responsabil de buna funcționare a spiritului, nu se manifestă aproape deloc la nivelul lumii eterice; probabil activitatea sa se desfășoară pe un palier mult mai înalt al cosmosului, astfel că nu are nevoie să coboare la nivelul lumii eterice. Îngerii Veghetori care se manifestă la nivelul lumii eterice sunt mult mai înalți decât oamenii, iar trupurile lor de lumină sunt strălucitoare.

Îngerii Păzitori nu se manifestă în lumea eterică. Îngerii Păzitori **“sunt cei mai mari în Putere și Tărie dintre îngerii ce ocrotesc pe fiul femeii dinăuntrul lui”** - după cum afirmă Îngerul Rafael, care este Prințul Îngerilor Păzitori. De regulă, Îngerii Păzitori sunt percepuți de oameni doar ca voci interioare - acele voci interioare, care, uneori, în momentele complicate ale existenței, îi sfătuiesc din interior. Vocile lor nu trebuie confundate cu vocea conștiinței.

Trebuie menționat că nici Îngerii Păzitori, nici alte ființe îngerești nu dictează oamenilor ce să facă, ci doar îi sfătuiesc. Oamenii, având liberul arbitru, sunt suverani și decid singuri ce să facă. Desigur, sfatul unui Înger Păzitor contează foarte mult, așa cum știm cu toții în profunzimile ființei noastre.

❧ Spiritele naturii ❧

Misiunea principală a spiritelor naturii este de a avea grijă de tot ceea ce noi numim natură. Fiecare pădure, luminiș, baltă, pârâu, râu sau fluviu din lumea materială este supravegheată de câte un spirit al naturii. De fapt, termenul a supraveghea este impropriu: spiritele naturii **sunt** acele luminișuri, păduri, râuri sau fluvii. Ele par a se materializa efectiv din mediul natural de care răspund.

Imediat după ceremonia de investire, Îngerul Gabriel i-a permis lui Eugen să intre în contact cu spiritele naturii - care au acceptat acest contact cu multă plăcere, considerându-l de atunci pe Eugen ca pe unul “de-al casei”. Totodată, Îngerul Gabriel l-a povățuit pe Eugen să le întrebe **“care este rostul lor în învățătura fiului femeii, care este și a lor”**. De altfel, spiritele naturii sunt foarte prietenoase și vesele. Ele au o înțelepciune străveche.

Spiritelor naturii le plac foarte mult copiii care, se pare, îi pot vedea până la o anumită vârstă; mulți copii se joacă adesea, fie în curtea casei, fie în mediul natural, la țară sau în parcuri cu prieteni de joacă invizibili - spirite ale naturii. Spiritelor naturii le plac și oamenii adulți, cu condiția ca aceștia să mirose frumos (aici nu este vorba despre mirosul emant de deodorant, after shave sau parfum), să fie buni la suflet, să nu taie copacii și să nu aducă sticăciuni naturii de care răspund în fața Creatorului. Cum, de regulă, adulții

miros urât datorită faptului că sunt consumatori de carne “moartă”, de alcool sau de tutun și au aura alterată de pasiuni, preferă să stea departe de ei.

Șeful principal al spiritelor naturii este Spiritul Pământului. Spiritul Pământului este o ființă foarte puternică, care se manifestă în lumea eterică printr-o înfățișare feminină de dimensiuni impresionante: are aproximativ 30-40 de metri înălțime - cam cât un bloc turn. Atunci când se manifestă în lumea eterică, înfățișarea Spiritului pământului se formează instantaneu din elementele mediului. Mii de steluțe multicolore se adună din pământ, aer, apă și vegetație, pentru a forma splendida înfățișare feminină a Spiritului pământului. Este demn de remarcat și faptul că Spiritul Pământului apare mereu cu o altă înfățișare și cu un alt veșmânt. Spiritul pământului este mama tuturor creaturilor și a formelor de viață care trăiesc pe pământ. În ultimul timp, Spiritul pământului pare să fie din ce în ce mai îndurerat, probabil datorită modului în care oamenii distrug mediul. Orice distrugere a ecosistemului natural terestru înseamnă o mare suferință pentru Mama tuturor, Spiritul Pământului.

Totuși, Spiritul Pământului este șeful spiritelor naturii doar din punct de vedere al rolului pe care-l au de îndeplinit. Conducătorii direcți ai spiritelor naturii sunt acele ființe îngerești foarte înalte de pe scara ierarhică a Fiilor Luminii denumite Serafimi.

Spiritele naturii au, de cele mai multe ori, forme care, pentru mintea noastră omenească, par bizare. Formele, uneori bizare ale spiritelor naturii, nu trebuie să înșele sau să înspăimânte pe nimeni. Natura lor interioară este pașnică și au bunătatea specifică naturii, care nu rănește și nu deranjează pe nimeni. Prin felul lor de a fi, spiritele naturii seamănă mult cu niște copii puși pe șotii, în pofida vechimii

lor evidente. Spiritele naturii sunt mereu binevoitoare. Înțelepciunea lor este cea a naturii întregi, care știe când să crească, când să înflorească, când să producă rodul. De fapt, chiar spiritele naturii sunt responsabile pentru tot ce se petrece în natură: creșterea vegetației, a copacilor, desfășurarea fenomenelor meteorologice etc. Spiritele naturii sunt structurate în ierarhii, în funcție de îndatoririle pe care le au. Există spirite ale naturii de foc, de pământ, de apă și de aer. Există, de asemenea, spirite ale naturii specifice lumii eterice, ale “eterului”, ca element cosmic.

De-a lungul timpului, spiritele naturii au primit diferite denumiri. De exemplu, în Evul Mediu spiritele naturii au fost denumite în funcție de domeniul în care-și desfășoară activitatea; spiritele naturii care acționează în elementul pământ au primit numele de gnomi, cele care acționează în elementul aer au primit numele de silfe sau elfi; cele care acționează în elementul foc au primit numele de salamandre, iar cele care acționează în elementul apă au primit numele de ondine.

Gnomii, spiritele naturii care se manifestă în elementul pământ, au înfățișarea unor pitici bondoci și bonomi. Gnomii pot fi întâlniți în mine sau în apropierea locurilor unde se fac excavații. Mulți gnomi au forme oarecum animaliere sau amestecuri bizare între elemente umanoide și elemente animaliere.

Silfele sau elfii se manifestă în elementul aer și au înfățișarea unor făpturi înaripate, delicate și extrem de frumoase. De altfel, silfele, datorită delicateții și frumuseții lor, precum și faptului că au aripi transparente, ca de libelulă, și pot zbura prin aer, au fost de multe ori confundate cu îngerii. Mulți oameni, văzându-le în diferite condiții, au fost convinși că au văzut îngeri, când, de fapt, erau spirite ale naturii care se manifestă în aer.

Salamandrele, spiritele naturii care se manifestă în elementul foc au formele cele mai ciudate, dar aceasta se datorează mediului în care se manifestă. Forma lor, vag umanoidă, este formată din limbi de foc.

Ondinele, spiritele apelor, se formează aproape instantaneu, ca și cum ar fi formate din mii și mii de picături de apă. Trupurile lor sunt formate din nenumărați stropi cristalini.

La rândul lor, spiritele vegetației se manifestă în mediul lor natural având grijă de tot ce înseamnă vegetația: păduri, copaci, oaze, văi, flori, iarbă, arbuști etc. Înfățișările lor sunt cele mai pitorești, semănând destul de bine cu personajele descrise de basme și legende populare.

Există și spirite ale naturii care îndeplinesc anumite misiuni sau activități alături de oameni. Nu este însă foarte clar dacă, într-adevăr, chiar fac parte din categoria spiritelor naturii, dar, oricum, rolul lor principal pare a fi legat de existența întrupată a omului. Aceste ființe sunt mai degrabă intermediare între oameni și ființele îngerești. Dintre acestea, cele mai importante sunt cele prezente la naștere, la botez, la cununie sau la transmutarea prin moarte a oamenilor în lumea de dincolo. În înțelepciunea populară ele au primit diferite denumiri: ursitori sau ursitoare, cântăreți, urători etc.

O dată sau, poate, de mai multe ori pe an, în lumea eterică au loc întruniri, la care participă nenumărate spirite ale naturii de toate tipurile. Uneori se reunesc doar “șefii” - spiritele conducătoare ale naturii. La aceste întruniri, pe fundalul desfășurării unor ritualuri, șefii ierarhici ai spiritelor naturii discută situația “regatelor” lor, în condițiile unei agresivități fără precedent a oamenilor asupra naturii. Există multe locuri în care se adună conducătorii spiritelor naturii. Unul din aceste locuri este situat undeva între Babele de pe Bucegi și Vârful Omul, acolo unde, în antichitate, se spunea

că este situat “Buricul Pământului” sau “Centrul lumii”. De altfel, cei din antichitate au denumit un munte apropiat prin termenul Caraiman.

Începând din Evul mediu, spiritele naturii au devenit personaje de basme sau de legende, acesta fiind singurul mijloc prin care amintirea lor mai putea fi perpetuată în epoca “rațiunii”, a oamenilor care investighează natura în mod “rațional”, care nu mai cred în nimic, pentru care lumea este formată doar din ceea ce cade sub incidența simțurilor și care măsoară și cântăresc totul doar după logica formală.

Basmele îndrăgite de copii nu sunt chiar “povești de adormit copiii”, ci au o mare doză de adevăr. Basmele sunt narațiuni bazate pe fapte, evenimente și ființe care se manifestă în lumea eterică. Basmele sunt rezultatul unui anumit tip de cunoaștere paranormală. Mulți dintre creatorii miturilor, basmelor și legendelor, adică rapsozii populari, barzii și poeții par să fi avut capacități spirituale sau paranormale native. Ei n-au inventat nimic, ci au redat ceea ce au văzut sau ceea ce li s-a povestit că se petrece în palierul “paralele” ale universului spiritual. Cele mai multe personaje din basme sunt spirite ale naturii și alte ființe ale lumii eterice care au fost observate de persoane dotate nativ cu capacități paranormale. Personaje precum Alba ca Zăpada, cei șapte pitici, Feți Frumoși, Ilene Cosânzene, Zmei, Muma pădurii, Frumoasa din pădurea adormită etc. sunt ființe reale, care există în palierul eteric.

Marii creatori de legende, de basme și de mituri cunoșteau sau intuiau mai multe decât lasă să se înțeleagă poveștile lor, care astăzi nu mai sunt citite decât de copii, deși nici adulții nu sunt chiar atât de mari pentru a le lăsa de-o parte.

FIINȚA RĂULUI

❧ Fiii întunericului ❧

Ființele îngerești care nu respectă Poruncile lui Dumnezeu, au făcut cândva parte din ierarhia Fiilor Luminii. În urma unor evenimente dramatice desfășurate în perioada de început a istoriei cosmosului, aceste ființe s-au răzvrătit, acționând de atunci împotriva ducerii la îndeplinire a Planului lui Dumnezeu de evoluție a lumii.

Datorită faptului că l-au urmat pe șeful lor ierarhic, Lucifer, îngerul orbit de orgoliu care s-a voit egalul lui Dumnezeu, ființele îngerești din această categorie pot fi denumite “luciferice”. Tradiția creștină îi numește draci. Ființele din lumea eterică le denumesc “Dree” - adică “Cei căzuți”, “Cei răzvrățiți” sau “Cei desprinși” (desprinși de Fiii Luminii, denumiți Hemin Hem).

Precum a fost menționat, Lucifer nu trebuie confundat cu Hallshithan. Majoritatea ființelor îngerești care l-au urmat pe Hallshithan nu se manifestă într-o formă umanoidă. Spre deosebire de acestea, Dree, Fiii întunericului care l-au urmat pe Lucifer în răzvrătirea sa, se manifestă în dhuri de formă umanoidă.

Dree, ființele luciferice nu cunosc elementul iubire introdus în cosmos prin activitatea lui Iisus Hristos, iar acțiunile lor sunt contrare Planului lui Dumnezeu de evoluție

a lumii. Ființele luciferice se ghidează după un plan propriu, aflat în opoziție cu Planul lui Dumnezeu și pus în aplicare prin activitatea lui Iisus Hristos și a ierarhiei Fiilor Luminii. Fără nici o îndoială, influența ființelor luciferice asupra oamenilor este total nefastă. Principala activitate a ființelor luciferice este de a impune prin forță propriul lor plan, în detrimentul oamenilor și a tuturor ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

Dree, ființele luciferice nu își au reședința în lumea eterică. Ele au propria lor Lume / Sferă / Locuință, care este formată din cinci subpaliere cuantice. Ființele luciferice pătrund în lumea eterică doar prin intermediul celei de-a doua porți - Poarta 2 - îndeplinesc activități potrivnice, opuse Planului lui Dumnezeu de evoluție a lumii, după care se reîntorc în lumea lor. Ele nu pot rămâne prea mult timp în lumea eterică datorită faptului că duhul de formă umanoidă în care se manifestă are tendința de a se destructura.

Referindu-se la Dree, ființele luciferice, Îngerul Gabriel i-a spus lui Eugen că **“au voit locuri pe care nu le puteau cuprinde și case pe care nu le puteau susține”**. **“Locurile și casele nu le puteau fi date, nicidecum din rea voință, ci pentru că erau preaiubiți și menajați, și nu aveau puterea și tăria să le ocupe corect, fără a fi sfătuiți”**. Datorită faptului că toate ființele din cosmos - îngeri, spirite ale naturii, oameni - au fost înzestrate cu liberul arbitru și, în consecință, pot face ceea ce doresc, aceste ființe au fost lăsate să facă ceea ce vor. Dar, după ce au greșit, **“în loc să se disciplineze, i-au atras și pe alții ca ei, creând astfel sfadă și mari răscoale între Fiii Flăcării”** - afirmă Îngerul Gabriel. Acei “alții” la care se referă Îngerul Gabriel sunt spirite ale naturii și oameni. Totuși - precizează Îngerul Gabriel -, Dree, **“Cei răzvrătiți”** sunt doar **o mică parte** dintre Fiii Flăcării.

Pe Lucifer l-a urmat în răzvrătirea sa și o “mică parte” din spiritele naturii, care din acel moment au devenit spirite întunecate ale naturii. De asemenea, au existat și oameni (nu puțini) care l-au urmat pe Lucifer în răzvrătirea sa.

În lumea eterică, toate ființele îngerești - fie din categoria Fiilor Luminii, fie din categoria Fiilor întunericului - se manifestă în duhuri de formă umanoidă, astfel că un clarvăzător nu-și poate da seama, încă de la început, de faptul că există o diferență atât de mare între ele. Acesta fost motivul pentru care diferențele dintre cele două categorii de ființe îngerești nu au fost sesizate de Eugen decât după o perioadă de acomodare; în tot acest răstimp, Eugen a stat de vorbă cu toate ființele care i-au ieșit în cale, fără nici o discriminare. Ulterior, lucrurile s-au schimbat.

Diferența de înfățișare dintre Hemin Hem, Fii Flăcării și ființele luciferice Dree, “Cei răzvrățiți”, nu este evidentă decât în momentul în care clarvăzătorul se apropie și le poate observa chipul. Chipul unei ființe îngerești (și chiar al unui om decorporat) nu poate fi zărit încă de la început, datorită luminozității duhului de formă umanoidă și al aurei care-l învăluie. Doar din apropiere, de la câțiva pași, clarvăzătorul le poate distinge fizionomia. De fapt, chiar fizionomia este cea care conferă înțelegerea faptului că este vorba despre o deosebire fundamentală. Dacă marea majoritatea a Fiilor Luminii au ochi asemănători cu cei omenești, adică cu iris normal (cu excepțiile menționate anterior), ființele luciferice au ochii negri. Ochii ființelor luciferice s-au întunecat după răzvrătire. De aceea, ființele luciferice pot fi desemnate și prin expresia “Cei cu ochii negri”.

Firește, nu doar ființelor îngerești care l-au urmat pe Lucifer li s-au întunecat ochii, ci și spiritelor naturii și oamenilor. De la distanță, deosebirea fundamentală în ceea ce privește ochii nu este vizibilă, și, probabil, din acest

motiv, cei care îi pot vedea nu devin conștienți de acest fapt. De altfel, ființele luciferice nu-i lăsă pe oamenii deveniți clarvăzători să se apropie prea mult, pentru a nu le fi observate în detaliu trăsăturile chipului. Mai mult decât atât: din ființele luciferice emană un fel de iubire (dacă se poate numi iubire) extrem de rece, care șochează: iubirea orgoliosului care nu se iubește decât pe sine.

Despre ființele luciferice, Îngerul Gabriel spunea următoarele: **“Ei nu mai sunt sfinți, nici dreپți, nici iubitori. Cum poate sta Cel Sfânt în cel murdar, Cel Bun în cel rău și Cel Iubitor în cel neiuibitor ?”**

❧ Ierarhia întunecată ❧

Organigrama ființelor luciferice este similară celei a Fiilor Luminii, dar de semn opus - este copia inversată a acesteia. Toate ființele luciferice au ochii negri, lipsiți de iris, ca două găuri negre care absorb energia.

Conducătorul suprem al ființelor luciferice este Lucifer. Aspectul lui Lucifer poate arunca o lumină clarificatoare asupra personalității sale complexe, care, fără nici o îndoială, este tragică prin implicații. Așa cum apare în cronica akasha, Lucifer era înaintea răzvrătirii un înalt Heruvim Ocrotitor al oamenilor. În vremurile de dinaintea răzvrătirii, Lucifer era întruchiparea frumuseții. După răzvrătire i s-au întunecat ochii. Ca ființă îngerească, Lucifer este asexuat; totuși, în pofida aspectului predominant bărbătesc, are sâni de femeie, șolduri rotunde și picioare foarte lungi. Are un păr foarte lung, care ajunge până la genunchi, dinți albi, puternici, strălucitori, ochi negri, lipsiți de iris, buze rozalii, senzuale.

Înaintea răzvrătirii, aspectul lui Lucifer era unic printre ființele îngerești: pe cap purta o coroniță ce avea în dreptul

frunții o piatră prețioasă ce emitea o lumină extrem de puternică. În mână purta un sceptru, precum cel al regilor medievali, pe care era sculptat un soclu cu două aripi imense și un fel de instrument muzical. La fel ca și celelalte ființe îngerești, Lucifer poate să se deplaseze foarte rapid, reușind să fie în mai multe locuri deodată.

Lucifer nu poate fi observat în lumea eterică. Eugen i-a văzut înfățișarea doar în cronică akasha. Actualmente, în lumea eterică se manifestă doar ființele subordonate lui Lucifer, al căror aspect este, adeseori, terefiat.

Unul dintre principalii locotenenți ai lui Lucifer este cel denumit Belial. Belial are părul lung, negru și cârlionțat, care-i trece de umeri. Ochii, la fel ca la toate ființele luciferice, sunt mari și negri, lipsiți de iris. Gura sa este asemănătoare cu cea a unui bot de leu. Caninii sunt alungiți, ca la vampiri. Este înveșmântat într-o robă de culoare neagră și poartă mereu o sabie cu două tăișuri. Belial are un sceptru, pe care sunt sculptate ființe înaripate cu figuri de berbeci, tauri și țapi. Belial este conducătorul unei armate foarte puternice ce numără foarte mulți “soldați” cu înfățișare nonumană. În palierul cuantic luciferic, Belial are un tron de domnie impozant în ochii supușilor săi, cu cinci trepte, alcătuit dintr-o substanță ce se aseamănă cu marmura roșie. Pe fiecare treaptă stau ființe nude care întrețin relații sexuale cu frenezie. Alături se află amfore cu lichide și tipsii cu fructe exotice.

O altă ființă importantă din ierarhia lucifericilor care se manifestă adesea în lumea eterică este Belhemot (la toate ființele luciferice numele a fost redat așa cum se pronunță în lumea eterică, fără a ține cont de corespondentul folosit în lumea materială). Belhemot are părul lung, castaniu, iar pe cap poartă o coroană din viță de vie, precum era reprezentat în antichitate zeul Bacchus. Și el are ochii mari și negri,

lipsiți de iris, buzele roșii și caninii mari. Poartă o haină lungă, încinsă la mijloc. Are un tron de domnie cu trei trepte. Pe trepte, femeii nude se împerechează cu animale. Alături, se află amfore cu lichid, probabil vin și tîpsii cu struguri. Și el are în subordine o mare armată de “soldați”.

O altă ființă importantă în ierarhia luciferică este Iozael, care s-a desprins cândva din gruparea Îngerilor Veghetori. Înainte de răzvrătire, Iozael avea funcția de Giarsi, adică de “aghiotant” sau de “locotenent”.

În palierul ființelor luciferice se află și o ființă omenească cu caracteristici mai speciale. Această ființă omenească, care se manifestă adesea în lumea eterică, se prezintă foarte simplu cu numele banal “Lili”. Totuși, dacă ținem cont de faptul că numele acestei ființe omenești este redat în terminologia iudaică prin “Lillith”, atunci putem înțelege că lucrurile sunt încurcate. De fapt, pentru mulți dintre contemporanii noștri acest nume provoacă frisoane.

Lili(h) ar putea fi caracterizată printr-o feminitate debordantă - un sex-appeal impresionant. Are sânii mari, “materni”, mijlocul subțire și picioarele lungi. Vorbește cu “r”, are o înălțime de 1,80 metri, ochii mari, negri, fără iris, părul negru, drept, foarte lung și o carnație foarte albă; are buze roșii, care contrastează cu dinții albi, puternici și strălucitori. Interesant, și mai ales atipic, în înfățișarea ei, sunt dinții canini, mai lungi decât cei normali, ceea ce duce cu gândul la un vampir. Poartă adesea o sutană vaporoză, roșie-mărgean. Lili(h) a fost una (de fapt, a fost prima) dintre cele patru femei primordiale care au trăit la “începutul timpurilor”.

Lili(h) a trăit aproape “12 timpuri” în vremurile în care, după cum se exprimă ființele lumii eterice, “luna putea fi cuprinsă în palmă, cu mâna îndoită de la cot”, iar “Soarele lumina în culoarea verde”. Aceasta înseamnă, după câte se

pare, că, în acea perioadă de timp, luna, privită de un om de pe suprafața pământului, era atât de apropiată, încât, dacă puneai mâna în dreptul ochilor, circumferința ei era cam cât palma întinsă. Este însă vorba despre o perioadă îndepărtată de timp, desfășurată înaintea ciclului cosmic actual.

❧ Furtul de suflete ❧

Activitatea principală a ființelor luciferice - care vor fi desemnate și prin expresia “Cei cu ochii negri” - este de a ispiti oamenii în decursul existenței încarnate, pentru a-i coborî energetic și pentru a-i determina să decadă din demnitatea de oameni.

Scopul final al acestei acțiuni potrivnice este distrugerea oamenilor, întrucât, după cum consideră ființele luciferice, era “mai bine la începuturi”, când oamenii nu apăruseră pe scena cosmosului. Pentru a-și atinge scopul, “Cei cu ochii negri” acționează asupra oamenilor prin ispite. Cel mai adesea, de-a lungul vieții, oamenii întrupați cad în cele mai banale ispite, astfel încât imediat după moarte devin “copti” pentru a intra sub influența ființelor luciferice și a vibra în consonanță cu ele.

Ființele luciferice sunt atrase de acei oameni care, de-a lungul vieții, în urma exercitării liberului arbitru, s-au lăsat pradă ispitelor și viciilor de orice fel. Ființele luciferice sunt atrase mai ales de acei oameni care, pentru un motiv sau altul, au colaborat conștient cu ele de-a lungul existenței încarnate. În această ultimă categorie intră și acei oameni care, pe timpul vieții, s-au lăsat corupți de aspectele oculte, au abuzat de practici vrăjitoarești, au încheiat pacte sau au participat la ședințele de spiritism. Orice contact al unui om cu o vrăjitoare presupune încheierea unui pact cu ființele luciferice, în scopul obținerii unor beneficii materiale,

financiare, în scopul unor răzbunări etc. Toți acești oameni sunt pasibili de a li se fura sufletele, imediat după moarte, de către ființele luciferice. Ceea ce li se poate fura oamenilor este acel element auric denumit “suflet” sau “corp al sufletului”. Doar corpul sufletului poate fi furat de ființele luciferice, nu și corpul duh. Corpul duh nu poate fi atins de nici o activitate potrivnică a ființelor luciferice.

Furtul unui suflet de om, imediat după momentul morții, are o importanță deosebită pentru ființele luciferice. Datorită faptului că ele nu se pot materializa în lumea fizică pentru a beneficia de experiențe, sunt nevoite să fure corpul sufletului oamenilor. Ele fură aceste structuri aurice și le duc în lumea lor - pe propriile subpaliere cuantice. Ființele luciferice nu pot fura decât sufletele acelor oameni care au aceeași vibrație cu ceea ce sunt ele - care sunt în rezonanță cu ele. Într-un fel, ele consideră că aceste corpuri aurice sunt de drept ale lor, întrucât oamenii respectivi, în timpul vieții, au intrat în legătură energetică cu ele.

Pentru a se putea înțelege ce înseamnă, de fapt, furtul unui corp al sufletului, trebuie reamintită pe scurt structura aurică a ființei umane. După cum a fost menționat, structura ființei omului este formată din trei categorii de elemente. Prima categorie este formată din elementele ce formează **individualitatea**: spiritul, învelișul spiritului, corpul causal și corpul duh. A doua categorie este formată din elementele ce formează **personalitatea**: sufletul, care, la rândul său, este format din steaua sufletului, corpul causal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștientiei. A treia categorie este formată din **corpul material și din structurile aurice derivate**: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc. La moartea fizică, în doar câteva fracțiuni de secundă, au loc câteva fenomene foarte importante la nivelul structurii aurice a oamenilor. Primul fenomen este,

firește, încetarea funcțiilor vitale ale trupului material. Al doilea fenomen important, care se produce câteva secunde după moartea fizică, constă în dispariția corpurile aurice derivate (a treia categorie de structuri aurice). La moarte, corpurile aurice derivate - emoțional, astral, mental - sunt resorbite în corpul sufletului prin intermediul chakrelor. Astfel, corpul sufletului devine, pentru scurt timp, autonom.

În momentele de autonomie, omul este centrat în corpul sufletului așa cum, în decursul vieții încarnate, fusese centrat în corpul material. Toate informațiile - mai corect spus, toate energiile modulate informațional - rezultate în urma experiențelor de viață sunt, pentru scurt timp, absorbite în corpul sufletului. Starea de autonomie a corpului sufletului durează doar câteva secunde. Imediat după aceea, energiile modulate informațional rezultate în urma experiențelor de viață pe care o ființă umană le-a acumulat în lumea materială sunt transferate din corpul sufletului în corpul duh - care este adevăratul depozitar al experiențelor de viață. Acesta este al treilea fenomen important care se derulează imediat după moartea trupească a omului.

În urma asimilării și “metabolizării” energiilor modulate informațional rezultate în urma acumulării experiențelor de viață, corpul duh își modifică culoarea - cu alte cuvinte, evoluează, iar omul își continuă existența în lumea astrală. La rândul său, fiind golit de energiile modulate informațional acumulate de-a lungul vieții, corpul sufletului se disipează treptat în mediul lumii eterice. Furtul unui suflet - de fapt, al corpului sufletului - și, implicit, al experiențelor vieții omului de ființele luciferice se produce extrem de rapid chiar în acele câteva secunde prețioase de după moartea trupească, în care corpul sufletului este autonom, iar conținutul informațional nu este încă absorbit în corpul duh. Corpul sufletului nu este omul însuși, ci doar un

înveliș - la fel cum este trupul material. Corpul sufletului este ca un palton pe care omul trebuie să-l dezbrace imediat după moarte. Evident, atunci când omul își dezbracă paltonul, trebuie să golească buzunarele de tot avutul său - să ia portmoneul și cardul din buzunarul de la piept etc.

În lumea materială, dacă omul nu este atent, vin tâlharii și-i fură avutul, cu tot cu palton. Ceva asemănător se întâmplă imediat după moartea omului. Dacă, de-a lungul existenței întrupate, omul a dobândit o afinitate energetică pe baza principiului sintoniei - principiul diapazonului - cu ființele luciferice, imediat după moarte acestea cer ce consideră că le aparține, și anume “prețul” (“plata”). Iar “prețul”, în acest caz, constă în energiile modulate informațional acumulate de-a lungul vieții în corpul sufletului - dublura energetică a omului. Cazul unui om căruia îi este furat corpul sufletului este dramatic: este ca și cum omul n-ar fi trăit. De fapt, fiindu-i furat corpul sufletului, este ca și cum omul a trăit degeaba, întrucât energiile modulate informațional nu au fost încă transferate corpului duh. Omul, care în ultimă instanță este un corp duh, nu câștigă nimic în urma existenței în lumea materială. Cei care câștigă sunt ființele luciferice, care preiau prin furt conținutul informațional al experiențelor de viață ale omului în cauză.

După timpul din lumea oamenilor, furtul unui suflet se realizează fulgarător chiar în secunde în care corpul sufletului este autonom. Ființele luciferice pătrund fulgerător prin Poarta 2 și fură corpul sufletului omului în cauză - îl “devalizează” din punct de vedere energetic-informațional.

Apoi, ființele luciferice se întorc rapid cu mult râvnitul trofeu în lumea lor - în palierele lor cuantice - prin Poarta 2. Ele devin posesoarele energiilor modulate informațional înmagazinate în corpul sufletului al omului respectiv.

În cazurile unor ființe umane virusate iremediabil prin făptuirea răului în lumea materială, se poate întâmpla ca ființele luciferice să preia omul cu tot cu corpul duh, și să-l ducă în lumea lor - în palierele lor cuantice.

Despre aceste ființe umane virusate se poate spune că au ales, prin exercitarea liberului arbitru, calea întunecată și au devenit oameni luciferici. Răsplata după moarte nu poate fi decât iadul.

❧ Fabrica de zombi ❧

Lumea ființelor luciferice, în care se pătrunde numai prin Poarta 2, are cinci subpaliere cuantice. Pe primele trei subpaliere cuantice se produc recondiționări și resuscitări ale sufletelor furate - ale corpurilor sufletelor oamenilor.

Pe primele trei subpaliere, corpurile sufletelor - lipsite însă de corpuri duh -, sunt resuscitate și recondiționate în așa fel încât să pară vii, să aibă o aparență de viață, ca și cum ar fi animate de corpuri duh. Evident, ele pot fi considerate a fi suflete false, dar ființele luciferice se mulțumesc și cu surogate. Corpurile sufletelor devin un fel de zombi, pe care ființele luciferice le folosesc pe post de servitori docili.

Corpul sufletului acestor zombi păstrează reminiscențe ale personalității oamenilor din timpul existenței întrupate. Este însă o catastrofă faptul că aceste suflete false păstrează încă numele de suflet și de trup fizic, avute de oamenii respectivi în decursul vieții în lumea materială. Așa cum are un nume de trup material, omul are și un nume de suflet, prin care este cunoscut de către Fiii Luminii. Tocmai acest nume de suflet nu trebuie cunoscut de ființele luciferice.

De altfel, oamenii au și un nume de corp duh, prin intermediul căruia sunt cunoscuți în lumea duhurilor. Nici acest nume nu trebuie cunoscut de ființele luciferice. În caz

contrar, ființele luciferice ar dobândi o anumită putere magică asupra omului în cauză, de-a lungul reîntrupărilor succesive.

Pe următoarele două subpalieri cuantice ale lumii ființelor luciferice există “zone ale plăcerilor”, “tabere de vacanță” sau “paradisuri” de semn contrar, în care sufletele furate (false) n-au altă grijă decât să mănânce, să bea și să se împerecheze cu o frenezie inimaginabilă. În timpul împerecherii se produc fenomene extrem de ciudate: explozii energetice, lumini, mirosuri stridente. Este vorba, în acest caz, despre o alchimie aurică întunecată, de mare amploare, în care ființele luciferice preiau conținutul energetico-informațional al sufletelor furate și îl metabolizează în folosul propriu. În urma împerecherii frenetice cu sufletele umane furate, ființele luciferice acumulează energia acestora și devin extrem de puternice și de eficiente în lupta lor continuă cu ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

Pe cele cinci subpalieri cuantice își duc existența ființe luciferice de diferite grade și funcții în ierarhia întunecată; fiecare ființă luciferică importantă are o “curte” de sclavizombi - sufletele furate de la oameni - bărbați și femei nude, care le cântă osanale, le aduc laude sau se prosternează în mod tâmp. Este, de fapt, ceea ce satisface cel mai mult orgoliul ființelor luciferice.

Foarte grav este însă faptul că ființele luciferice vor să impună același model în lumea oamenilor - în lumea materială. Scopul este unul singur: ființele luciferice doresc impunerea unui “model” existențial total nociv, în care oamenii întrupați să devină zombi, precum sunt cei din subpalierile lor cuantice. În lumea materială, acest “model” existențial, care este ușa de intrare către calea întunecată, este impus fie prin intermediul unor oameni luciferici încarnați, fie prin intermediul unor oameni care încă n-au

devenit luciferici, dar care se pretează în urma unor avantaje financiare să devină unelte docile ale acestora. De oamenii deveniți unelte docile, lucifericii oricum se vor debarasa atunci când interesele o vor cere. Pentru luciferici, scopul scuză mijloacele, astfel că nu contează forma prin care, în lumea materială, oamenii sunt transformați în unelte ale îndeplinirii propriilor interese. Gama de desfășurare a acestei operațiuni luciferice este foarte largă: de la proliferarea afacerilor oneroase, care presupun traficul cu droguri și cu carne vie (mai corect spus, cu suflete vii), la proliferarea bordurilor, până la constituirea - inițial în scopuri benefice - a unor secte oculte (și ocultate) sau a unor ashramuri, în care, pe fundalul practicării tehnicilor yoga sau a unor tratamente bioenergetice, sunt influențate sufletele oamenilor creduli pentru a servi, după moarte, ca zombi în subpalierele lor cuantice.

Lucifericii n-au nevoie de oameni răi - pe care oricum îi stăpânesc -, iar acest aspect trebuie să fie foarte clar. Lucifericii au nevoie de suflete curate, de oameni care doresc să evolueze spiritual și care desfășoară un efort susținut în acest sens de-a lungul întregii vieți. Lucifericii au nevoie de oameni capabili să își sacrifice comoditățile de moment în speranța evoluției spirituale rapide.

La fel cum, la nivel social, mulți oameni onești își depun economiile la bănci în speranța unui trai decent la bătrânețe, tot astfel, la nivel spiritual, mulți oameni curați își depun sufletul în mâinile altora. La fel ca în cazul băncilor devalizate peste noapte cu largul concurs al unor escroci de profesie, ascunși în spatele legalității unor "inginerii" financiare, tot astfel multe suflete curate de oameni sunt luate de valul sumbru al întunericului, devenind zombi cu largul concurs al unor "guru" sau al unor "pseudoînvățători" ascunși în spatele unor "inginerii" spirituale.

☞ Lorehh, spiritele întunecate ale naturii ☞

Nu doar ființele îngerești l-au urmat pe Lucifer în răzvrătirea sa, ci și **o mică parte** a spiritelor naturii (evident, este vorba despre “o mică parte” doar dacă este raportată la numărul total).

În momentul răzvrătirii, aceste spirite ale naturii au devenit întunecate, la fel ca îngerii căzuți. Ochii lor s-au întunecat întrucât n-au mai văzut adevărul. Adevărul este Dumnezeu. Spiritele întunecate ale naturii sunt numite în lumea eterică prin termenul Lorehh (tot astfel cum îngerii căzuți sunt denumiți Dree). Spiritele întunecate ale naturii se opun în toate modurile posibile activității spiritelor luminoase ale naturii.

După cum a fost menționat, principalul rol al spiritelor naturii constă în îngrijirea și ocrotirea a tot ce înseamnă natură - pământ, apă, foc, aer, vegetație, fenomene meteorologice etc. Acesta a fost, înainte de răzvrătire, și rolul spiritelor întunecate ale naturii. După răzvrătire, toate spiritele naturii care l-au urmat pe Lucifer au fost “concediate”, astfel încât nu mai au nici un fel de atribuții funcționale. Ele continuă să-și ducă existența în lumea eterică, dar nu mai au nici un fel de prerogative sau funcții de îndeplinit, astfel încât s-au transformat în opusul a ceea ce au fost cândva. Ele încearcă astăzi să distrugă ceea ce construiesc spiritele luminoase ale naturii.

Lorehh, spiritele întunecate ale naturii pot fi denumite demoni, datorită înfățișării cam neobișnuite pentru canoanele noastre estetice (din acest punct de vedere, demonii nu trebuie confundați cu dracii, deși în limbajul actual pot avea aceeași semnificație; demonii sunt spiritele întunecate ale naturii, iar dracii sunt ființele îngerești căzute în mrejele lui Lucifer). Lorehh arată oarecum în felul în care își

imaginează unii oameni că arată demonii: figuri distorsionate cu rânjete amenințătoare etc. De fapt, ele chiar sunt acei demoni care, în cadrul unor ritualuri de exorcizare, sunt alungați din oameni sau din anumite locuri.

Lorehh au o înfățișare asemănătoare cu cea a spiritelor luminoase ale naturii, dar, datorită răzvrătirii, și-au schimbat luminozitatea, sunetul și mirosul pe care-l aveau la începutul timpului. Spre deosebire de spiritele luminoase ale naturii, Lorehh au ochii negri, fără iris, identici cu cei ai ființelor luciferice. O altă diferență izbitoare față de spirite luminoase ale naturii rămase fidele Creatorului, este aceea că un Lorehh, ca entitate individuală, poate conține în sine sute de alte ființe de același tip. Lorehh sunt ființe colective, care uneori vorbesc pe mii de voci. **“O mulțime într-una singură”**, spunea despre ele unul dintre prietenii lui Eugen din lumea eterică.

Lorehh, spiritele naturii rămase fără slujbă în folosul cosmosului, reușesc adeseori să pătrundă neautorizate în contrapartea aurică a lumii materiale, devenind vizibile oamenilor ce păstrează o formă de clarvedere infraeterică difuză. Atunci când se manifestă în contrapartea eterică a lumii materiale, datorită unor distorsiuni, Lorehh par mult mai hidoase decât în lumea eterică. În infraeteric, Lorehh emit culori șterse, murdare, mirosuri urâte și sunete neplăcute; înfățișarea lor este grotescă.

Uneori, Lorehh se leagă auric de oameni, prin procedeu denumit posedare, iar atunci este nevoie de exorcizări pentru a fi eliminate. De fapt, nu ele se leagă cu de la sine putere, ci oamenii permit să fie cuceriți de ele prin viciile sau prin apucăturile nesănătoase pe care le practică. De exemplu, Lorehh sexuale, denumite Saferi - care sunt cele mai periculoase - au prostul obicei de a se lega auric de oamenii care fac excese sexuale. În momentele de vârf ale

exceselor sexuale, oamenii devin posedați (la propriu). Lorehh se leagă de aura oamenilor, de exemplu de corpul eteric al unui om, ca un pojar. Lipite de aura unui om, în faza incipientă Lorehh par asemănătoare unor puncte întunecate. În momentul în care sunt exorcizate, deci eliminate din aură, acele puncte minuscule se transformă în mici vârtejuri, care tind a se învârti în jurul omului în cauză. Fiecare dintre aceste vârtejuri este format din sute de Lorehh. Atunci când ies dintr-un om prin exorcizare, Lorehh arată ca niște ființe-hologramă, care strigă și se comportă straniu. Ulterior, sutele de ființe Lorehh intră una în alta și devin o persoană - o ființă cu o anumită înfățișare.

Inițial, o ființă Lorehh este atrasă prin rezonanță de aura unui om, dar o dată lipită nu mai poate părăsi acea gazdă. În cazul în care se lipește de aura unui om, ființa Lorehh devine prizonieră: nu mai poate ieși chiar dacă ar vrea, rămânând precum o muscă lipită de borcanul cu miere. De fapt, atât omul, cât și ființa Lorehh devin prizonieri unul pentru celălalt.

În palierul eteric, o ființă Lorehh este nemuritoare - la fel ca toate ființele îngerești și spiritele naturii. Deși este inițial nemuritoare, ființa Lorehh riscă să-și piardă nemurirea în momentul unei exorcizări. Prin exorcizare, ființa Lorehh riscă să fie, pur și simplu, absorbită de aura Pământului, căreia îi face mare plăcere să se "hrănească" cu ele. Fiind absorbită în aura Pământului, ființa Lorehh moare. Acesta este și motivul pentru care, pentru a nu fi servit la micul dejun de aura Pământului, o ființă Lorehh exorcizată intră, de frică, foarte repede, dacă are ocazia, în aura unui alt om sau chiar în aura unui animal din vecinătate.

Dacă nu este exorcizată, ființa Lorehh se poate întoarce în lumea eterică doar după moartea naturală a omului. La rândul său, fiind prins auric prin rezonanță de o ființă

Lorehh, omul suferă cumplit datorită agresiunii unei forțe străine asupra corpului său eteric. Totuși, chiar dacă nu se realizează rapid o exorcizare, o ființă Lorehh nu poate rămâne prea mult timp în aura unui om datorită incompatibilității energetice. Pe măsură ce stă în aura unui om, Lorehh moare puțin câte puțin, dar același lucru se petrece și cu omul. În cele din urmă, ființa Lorehh provoacă moartea omului în cauză.

Lipindu-se prin posedare de aura unui om, ființele Lorehh reușesc să perceapă ceea ce nici un spirit luminos al naturii și nici o ființă îngerească din Ierarhia Fiilor Luminii nu pot experimenta: durerea omenească și, uneori, simptomele morții.

Faptul că o ființă Lorehh poate muri este un fapt inedit în cosmos, întrucât toate ființele, în forma în care se prezintă în cosmosul spiritual, sunt nemuritoare. Chiar întunecate, Lorehh rămân totuși ființe nemuritoare.

Noutatea absolută pentru ele - faptul de a muri - este, după cum afirma Îngerul Gabriel, **“ceva educativ în cosmos”**.

PARTEA A DOUA
ISTORIA COSMOSULUI

PRIMORDIUM

☞ Primele două cicluri: Haituna ☞

Istoria cosmosului, așa cum este ea expusă de ființele din lumea eterică, este - în ciuda coloraturii de basm și de legendă care, pentru unii, nu mai “ține” în era calculatoarelor performante - un fapt inedit de cunoaștere.

Ființele din lumea eterică afirmă, prin intermediul lui Eugen, că creația cosmosului nu a avut loc în palierul material, ci pe un palier cuantic superior. Palierul material este ultimul apărut în succesiunea creației. Ființele din lumea eterică afirmă că există șapte “lumi” sau paliere cuantice, denumite adesea “sfere” sau “locuințe”. De-a lungul timpului, impulsul creației s-a propagat, succesiv, pe toate cele șapte paliere cuantice. Ultimul, ca succesiune, este palierul cuantic material.

“La început”, afirmă ființele din lumea eterică, exista doar “**Sfera nemanifestării**”, reședința eternă a lui IȘȘ - Dumnezeu nemanifestat -, care este “dincolo de dincolo”, în afara manifestării. Despre “Sfera nemanifestării” nu se poate spune nimic, pentru că depășește cunoașterea oamenilor și a îngerilor. Nu se poate spune despre ea decât că este sursa existenței celorlalte paliere cuantice. Totodată, despre “Sfera nemanifestării” nu se poate spune că este “prima lume”, întrucât este în afara manifestării. Calificativul “primul”

desemnează, de regulă, primul element al unui șir, primul număr sau primul element al unei serii. În acest caz, “Sfera nemanifestării” nu poate fi prima, ea fiind în afara cunoașterii oamenilor și a îngerilor.

Creația propriu-zisă a cosmosului a început doar în momentul în care IȘȘ, Dumnezeu nemanifestat, Care este fără formă, s-a manifestat ca HAUTI, fără a înceta să fie ceea ce este. În momentul manifestării lui Dumnezeu ca HAUTI, a fost creată “prima lume” - numită de ființele din lumea eterică prin expresia “Lumea primei forme de manifestare a lui HAUTI” sau “Lumea Spiritului lui HAUTI”. În limba akhatakha, această lume a fost denumită **Halazeth**. Acesta a fost primul palier cuantic. O dată cu apariția primului palier cuantic - a primei lumi, sfere sau locuințe - a început primul ciclu cosmic sau primul “veac” îngeresc”.

Ulterior, impulsul creației s-a propagat în timp și spațiu, astfel că a fost creată a doua lume, sferă sau locuință - al doilea palier cuantic. În a doua lume, HAUTI s-a manifestat în formă umanoidă. Această lume a fost denumită **Hakalazeth**. În această lume sau sferă, Dumnezeu a creat spiritele (de forma unor stele) tuturor ființelor din cosmos - îngeri, spirite ale naturii și oameni.

A treia lume - sferă, locuință sau palier cuantic - este “reședința îngerilor” denumită **Hetiteth**. În această lume, Dumnezeu a creat formele umanoide (corpurile duh) ale îngerilor și ale spiritelor naturii. Tot în al treilea palier cuantic a avut loc și creația primului om, Adam primordial (nu este vorba despre Adam menționat în Vechiul Testament). Numele primei ființe umane creată în formă umanoidă este **Shantiah**. Shantiah a fost primul om care a avut trup de formă umanoidă - corp duh. Shantiah a deschis seria primei generații de oameni, care nu a fost prea numeroasă, nedepășind câteva sute de individualități.

Oamenii primei generații erau alcătuiți din elementele reflectate în el de ființele îngerești: spiritul - de forma unei steluțe - era de natură divină, fiind creația directă a lui Dumnezeu. Corpul causal era de esență serafimică. Corpul duh era de esență îngerească, iar forma exterioară era proiecția celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, sau după cum se numesc în lumea eterică, “cei 21 de Îngeri ai Realității Formei”. Astfel, oamenii primei generații erau constituiți “din tot și din toate”, iar numele lor generic era **Haituna**.

Numele **Haituna** desemnează doar caracteristicile ființiale ale primului om și, implicit, ale primei generații. Haituna semnifică “toate adunate în unul” sau “cel construit din toate”. Oamenii primei generații nu primiseră încă “autoritate”, “putere” și “tărie”. Oamenii primei generații erau puri și inocenți; ei conviețuiau împreună cu îngerii.

Pe al treilea palier cuantic numit **Hetiteth** s-a produs **prima răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu**, care i-a avut ca protagoniști pe doi dintre cei 21 de Îngeri Puri. Cei doi Îngeri Puri răzvrățiți formează o unitate îngerească. În limba lumii eterice, akhatakha, primul dintre cei doi Îngeri Puri este numit Hall, iar al doilea este numit Than; împreună sunt numiți Hall-shi-than sau Shitan / Shaitan - în traducere “Purtătorul de împotrivire” sau “Cel rău”. Așadar, Hall-shi-than este “Cel rău” sau “Cel care se împotrivește”. Cele două ființe îngerești alcătuiesc o unitate. Trupurile lor spirituale sunt contopite, astfel încât acționează ca o unitate. Înaintea răzvrătirii, cei doi Îngeri Puri aveau misiunea de a filtra cele șapte energii primare emenate de Cel Preaînalt - IȘȘ - în energii pozitive și negative, necesare creației. Simultan cu Hallshithan s-a produs și răzvrătirea lui Shantiah, primul om. Datorită faptului că s-a asociat cu cei doi Îngeri Puri răzvrățiți, primul om, Shantiah, a fost, la rândul său, denumit “Cel rău”.

Ființele lumii eterice nici nu fac vreo distincție între ei atunci când se referă la “Cel rău”. Atât Hallshithan, cât și Shantiah sunt pentru ele “**Cel rău, care se împotrivesc de veacuri la toate**”. “**Cel rău este** - după cum afirma Îngerul Gabriel - “**împotriva a tot ce are formă, iar viermele lui ajunge până în orice miez**”. Ca principiu cosmic - spun Îngerii Veghetori - “**Cel rău este atât de puternic pe cât este de slab**”. Motivul acestei slăbiciuni constă în faptul că “**din el se alcătuieste noul și nu noul îl alcătuieste pe el**”.

După răzvrătirea simultană a lui Shantiah și a lui Hallshithan s-a încheiat primul ciclu cosmic, iar mare parte din prima generație de oameni și-a încheiat periplul evolutiv printr-un eșec. Totuși, oamenii din prima generație, în frunte cu Shantiah, au continuat să se manifeste și în ciclurile cosmice următoare, fără a dispărea efectiv din cosmos.

La sfârșitul primului ciclu a avut loc o lungă “perioadă de nemanifestare”, în care creația a fost resorbită în Sursa Divină.

După lunga perioadă de nemanifestare a început al doilea ciclu cosmic. În al doilea ciclu a avut loc o nouă creație. Atât spiritele naturii și îngerii, cât și oamenii au fost iarăși “aduși în formă” și au populat “cerurile”. Al doilea ciclu s-a desfășurat pe un nou palier cuantic, numit **Perfer**, în care totul a fost recreat după alți parametri. Ființele din lumea eterică denumesc prin Perfer atât un palier cuantic, cât și o imensă planetă eterică.

La nivel eteric, nucleul planetei Perfer se afla cam la mijlocul distanței dintre Marte și Jupiter. Evident, pe atunci nu exista palierul material. În limba akhatakha, folosită de ființele lumii eterice, Perfer înseamnă “**Strălucirea strălucirii**”. Tot în limba lumii eterice, după cum afirma Îngerul Gabriel, planeta Perfer a fost denumită “**Primul Cort**” sau “**Cortul lui Dumnezeu cu Îngerii**”.

În al doilea ciclu cosmic, a fost creată a doua generație de oameni, care a beneficiat de un nou tip de corp duh. De fapt, creația omului a fost repetată. Astfel a apărut un nou Adam (al doilea). Nici de această dată nu este vorba despre Adam menționat în Vechiul Testament.

În perioada în care planeta Perfer era la apogeu, s-a produs a doua mare răzvrătire împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Protagonistul principal al celei de-a doua rebeliuni din cosmos a fost Lucifer, iar cauza răzvrătirii a fost creația omului. Înaintea răzvrătirii, Lucifer era o importantă ființă îngerească - un înalt "Heruvim Purtător de Lumină". Înaintea răzvrătirii, Lucifer era denumit "**Înfățișătorul cântărilor frumoase, al Luminii ce distruge întunericul și al perfecțiunii plinătății totale**". Sau, după alte denumiri ale limbii lumii eterice, Athan-Șintah, Shind-Erhall - adică Șiderall - sau Ethatin.

O parte importantă a îngerilor, convinși că au fost uitați sau puși pe locul al doilea (după oameni) de către Dumnezeu, s-au răzvrătit împreună cu Lucifer. Cele mai mari grade pe scara ierarhică a îngerilor răzvrățiți erau situate pe treapta Serafimilor, Heruvimilor și Prinților Ocrotitori. Împreună cu Lucifer s-au răzvrătit o mulțime de grade mai mici: Îngeri Veghetori și Mesageri cerești, precum și numeroase spirite ale naturii. Ulterior, din motive diferite, ei au fost urmați și de oameni. Tuturor celor care s-au răzvrătit - îngeri, spirite ale naturii și oameni - li s-au întunecat ochii. Ființele din lumea eterică afirmă că "n-au mai văzut Adevărul", iar Adevărul este Dumnezeu. Din Fii ai Luminii ei au devenit Fii ai întunericului.

Cei răzvrățiți în ciclul al doilea, pe planeta Perfer, s-au aliat astfel cu cei care s-au răzvrătit în primul ciclu cosmic - Shantiah și Hallshithan. De fapt, Lucifer și toți îngerii căzuți se slujesc și astăzi de miezul pământului - nucleul de foc al

planetei materiale - fiind aserviți, într-un fel, magmei primordiale formată din corpurile spirituale ale celor doi Îngeri Puri răzvrățiți, Hallshithan. Toate ființele răzvrătite - de la primul om, Shantiah, la Hallshithan, la Lucifer și la toți cei care i-au urmat (îngeri, spirite ale naturii, oameni) sunt denumiți, de atunci, “Cel Rău” sau “Potrivnicul” datorită faptului că au aceeași orientare “ideologică” și acționează împotriva Planului lui Dumnezeu de evoluție.

În urma răzvrătirii ființelor conduse de Lucifer, pe planeta Perfer a avut loc un mare război. Acesta a fost primul mare război din ceruri. De-o parte s-au situat Fiii Luminii, care au continuat să respecte Poruncile lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte s-au situat cei care l-au urmat pe Lucifer: îngeri, spirite ale naturii și oameni.

❧ Primul război din ceruri ❧

Toate spiritele bune ale naturii au fost create de Dumnezeu chiar la începutul primului ciclu cosmic - așadar cu mult timp înaintea apariției Pământului ca planetă materială. Fiind foarte vechi, precum și datorită faptului că sunt legate de globul terestru și de tot ce înseamnă natura, înțelepciunea și cunoașterea spiritelor bune ale naturii este foarte mare.

Într-un fel, înțelepciunea spiritelor naturii este mult mai apropiată de înțelegerea omenească decât este, să spunem, cea a unui înger, iar un om care poate observa prin clarvedere lumea eterică și este acceptat de ele poate afla multe informații care, altfel, ar rămâne necunoscute. De altfel, spiritele naturii sunt încântate atunci când pot oferi unui om încarnat informații cu privire la trecutul îndepărtat al Pământului și al Terreii aurice. Este adevărat că spiritele naturii fac parte dintr-o altă spiră evolutivă decât cea umană,

dar asta nu împiedică colaborarea plăcută și utilă între spiritele naturii și oameni. În trecut, au existat mulți oameni care puteau contacta spiritele naturii, dar cu timpul, datorită răutății și egoismului oamenilor, acestea au preferat să-și vadă de treburile lor și au acceptat dialogul doar atunci când au fost sigure că au în față un “fiu al femeii” pe care se pot baza. Într-un anumit moment al odiseei sale clarvăzătoare în lumea eterică, Eugen a fost interesat să afle informații referitoare la trecutul Terrei aurice. Atunci i-a fost prezentat un spirit (luminos) al naturii de aer pe nume **Hutil**, care are o poziție înaltă în ierarhia sa.

Hutil este un impresionant spirit al naturii, care are ca domeniu de activitate elementul aer. El este un spirit al aerului. Hutil este ceea ce, în limbajul omenesc, ar purta numele de silf - modern, elf. Hutil are o înfățișare impresionantă: părul drept, alb ca zăpada, fața ovală, gura mică, ochii mari, fără iris, ce emit lumini plăcute. Evident, această particularitate nu trebuie să creeze confuzii. La fel ca multe alte înalte ființe din ierarhia spiritelor naturii, la fel ca multe ființe îngerești înalte din ierarhia Fiilor Luminii, ochii lui Hutil nu au iris; ochii săi emană lumini. Trebuie făcută deosebirea dintre ochii lipsiți de iris, formați din lumini - precum focul - ai ființelor înalte din ierarhia Fiilor Luminii și ochii ființelor luciferice. Și ochii ființelor luciferice sunt lipsiți de iris, dar sunt complet negri.

Hutil a fost martorul direct al multor evenimente memorabile din trecutul Terrei aurice. În cele ce urmează, Hutil explică ce s-a întâmplat în trecutul cosmosului, iar epicentrul descrierilor sale este situat în jurul evenimentelor desfășurate în al doilea ciclu cosmic, pe Perfer, când acea ființă îngerească de grad înalt, pe nume Șideral, s-a opus Planului lui Dumnezeu de evoluție. Motivul acestei răzvrătiri împotriva Poruncilor lui Dumnezeu a fost creația oamenilor.

Așa cum a fost menționat, oamenii primelor două generații erau **Haituna** - sinteza cosmosului spiritual. Ca “noutate” absolută a creației lui HAUTI, oamenii puteau atinge perfecțiunea foarte ușor, dar acest aspect nu a fost pe placul unor ființe îngerești. De aceea, după cum afirmă Hutil, creația oamenilor a generat “**prima sfadă în ceruri**”. Undeva sus, “**dincolo de Lăcașul Luminii, adică la miazănoapte**”, după cum spune Hutil, s-a ținut “**tain de împăciuire**” între principalele ființe îngerești care - pe atunci - vedeau Fața lui Dumnezeu. De o parte se afla Șideral, ființa îngerească nemulțumită de faptul că Dumnezeu a creat oamenii, iar de cealaltă parte se afla **Savonal**, ființa îngerească care a luat apărarea oamenilor și a încercat să explice tuturor motivele creației lui Dumnezeu. Însuși Dumnezeu Tatăl a luat parte la acest “**tain de împăciuire**” (expresia îi aparține lui Hutil) și a făcut apel la înțelegere. Șideral și-a exprimat deschis nemulțumirea față de creația oamenilor - mai ales față de puterile și caracteristicile sale potențiale - și a făcut cunoscut tuturor că din acel moment se rupe de Dumnezeu și de celelalte ființe îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii.

După cum afirmă Hutil, în acele momente de cumpănă ale cosmosului, la sfârșitul “**tainului de împăciuire**”, Șideral s-a proclamat pe sine Tarș-Hauti, adică “un alt HAUTI”, ceea ce a însemnat proclamarea fățișă, chiar în fața lui HAUTI, a unei independențe totale, creând un fel de “stat în stat”. În fond, Șideral s-a proclamat pe sine Dumnezeu.

Auzind aceasta, Îngerul Savonal a rostit următoarele cuvinte, care sună astfel în limba lumii eterice, akhatakha: “**Slah-dimeh-nemah Șideral**”, care, traduse, ar suna astfel: “**Libertatea ta te va pierde pe tine, Șideral !**”. Apoi a adăugat: “**Noiii Limah IȘȘ Muthall**”, adică “**Puterea cu care te încrezi tu nu este a noastră, ci vine de la IȘȘ**”.

Îngerul Savonal dorea să spună că puterea de manifestare nu aparține fiecărei ființe îngeresti în parte, ci aparține lui IȘȘ, Dumnezeu nemanifestat, care se manifestă ca HAUTI.

Sfada a durat câteva “timpuri”, adică veacuri îngeresti, eoni, epoci sau ere cosmice, și s-a încheiat cum nu se poate mai prost: Șideral, supărat în continuare, dar încrezător în sine, s-a autoproclamat “Tarș-Hauti”, și s-a rupt de celelalte ființe îngeresti rămase fidele lui HAUTI și Planului Său de evoluție. Atunci, mai spune Hutil - spiritul naturii de aer care i-a relatat lui Eugen aceste evenimente pe care le știe orice locuitor al lumii eterice așa cum știm noi tabla înmulțirii -, HAUTI s-a adresat cu următoarele cuvinte ființelor îngeresti din Ierarhia Fiilor Flăcării: **“Lah-Laa ! Hbell Șideral Talli-Tall”** - într-o traducere aproximativă din limba akhatakha: **“Iată, iubitul Meu fiu luminos s-a rătăcit”**.

Șideral era unul dintre cei mai importanți și iubiți îngeri ai Ierarhiei Fiilor Flăcării. Înaintea răzvrătirii, Șideral era un înalt Heruvim, “Prințul Purtător de Lumină”, “Primul Veghetor al oamenilor și al îngerilor”. Răzvrătindu-se, Șideral s-a despărțit de **HAUTI**, pierzându-și funcția în ierarhia Fiilor Flăcării. Împreună cu Șideral, alte “mii de mii de mii de zeci” de ființe îngeresti și spirite ale naturii și-au întors fața de la Dumnezeu și au refuzat să-I mai îndeplinească poruncile.

Prin rebeliunea lui Șideral, au apărut în cosmos caracteristici care nu existau anterior. Aceste caracteristici sunt: dușmănia și pizma, care au generat orgoliul și trufia - baza tuturor inegalităților, a concurenței acerbe, a luptei pentru putere, a urii, a răzbunării, a bolii și, în cele din urmă, a tentativei de omor și a crimei. Aceste caracteristici au apărut datorită ruperii echilibrului perfect, creat dintru începuturi de către **HAUTI**.

“Cei desprinși au ridicat mâna împotriva fraților lor și cerurile au prins a se mișca cu vuiet”, mai spune Hutil. De atunci, Șideral a devenit “Potrivnicul” sau “Adversarul”, iar Savonal a devenit “Apărătorul”. Din acel moment fatidic al istoriei cosmosului, “Cei răzvrățiți” n-au mai văzut Fața lui Dumnezeu - n-au mai văzut Adevărul -, iar ochii lor s-au întunecat. Din Fii ai Flăcării au devenit Dree - “Cei răzvrățiți” (“Potrivnicii”) sau Fii ai întunericului. Șideral a devenit “Cel care se împotrivește”, sau “Cel care atacă neamurile Fiilor Flăcării”,

Restul Fiilor Flăcării - “Cei drepti”, denumiți Hemin Hem în akhatakha - “au rămas în pacea lui HAUTI”. Ei au continuat să vadă Fața lui Dumnezeu. Ei au continuat să fie Fii ai Flăcării sau Fii ai Luminii. Îngerul Savonal a devenit “Apărătorul” - “Cel care apără neamurile Fiilor Flăcării”. Îngerului Savonal i se mai spune și Mhamuth, adică “Puterea care vine de la Izvorul de Putere”, adică de la HAUTI. În limbajul folosit astăzi, Șideral nu este altul decât Lucifer, iar Savonal-Mhamuth este Mihail, Îngerul Puterii.

Pe Șideral l-au urmat în răzvrătirea sa și o parte dintre spiritele naturii. Numele spiritelor naturii care s-au răzvrătit este Lorehh. Ulterior, din diferite motive, o parte din oamenii celei de-a doua generații l-au urmat pe Lucifer în răzvrătirea sa împotriva Planului lui Dumnezeu. La rândul lor, Lucifer și cei care l-au urmat, s-au alăturat primilor răzvrățiți: Hallshithan și Shantiah.

În momentul în care a avut loc prima confruntare deschisă, față în față, între Fiii Flăcării rămași fideli lui **HAUTI**, conduși de Mihail, Îngerul Puterii, și ființele care l-au urmat pe Șideral-Lucifer, s-a născut **războiul din ceruri**. Din acele timpuri imemorabile, cosmosul este zguduit în mod continuu de acest război necruțător, dus între cele două categorii de ființe - **Forță contra Forță**.

Prima mare bătălie a acestui îndelungat război a avut loc chiar în centrul planetei eterice Perfer. “Cei răzvrătiți” au pierdut războiul, iar planeta Perfer, denumit “Strălucirea Strălucirii”, a fost incendiată. Ea continuă să ardă și în ziua de astăzi, pe propriul ei palier cuantic.

O dată cu prima bătălie directă dintre Fiii Flăcării și Fiii Întunericului, s-a încheiat al doilea ciclu cosmic. Traseul evolutiv al celei de-a doua generații de oameni s-a încheiat așadar tot printr-un eșec. Totuși, mare parte dintre oamenii celei de-a doua generații au continuat să existe în cosmos. În cosmos nimic nu piere, chiar dacă se schimbă palierele cuantice. A urmat apoi o lungă “perioadă de nemanifestare”, răstimp în care totul a fost iarăși resorbit în Sursa Divină.

☞ **Ciclul al treilea: Hazurethul** ☜

O dată cu incendierea Perferului s-a încheiat al doilea ciclu. În acele momente, s-a pus problema situației omului în cosmos, așa cum s-a pus și problema ființelor îngerești răzvrătite. Existau doar două modalități de acțiune: perpetuarea creației ori distrugerea ei totală. Dumnezeu, care este Înțelepciunea și Iubirea infinită, a luat decizia de a crea un nou cosmos, pentru a da tuturor o șansă de îndreptare.

Astfel, după lunga perioadă de nemanifestare, a avut loc o nouă creație a cosmosului. Astfel a început al treilea ciclu. De fapt, în al treilea ciclu a avut loc a treia creație a lumii. După fiecare perioadă de nemanifestare, la începutul fiecărui ciclu, a avut loc o nouă creație a lumii și a omului. Fiecare creație a lumii s-a produs pe un palier cuantic inexistent anterior, astfel încât, de fiecare dată, se poate vorbi despre o creație “ex nihilo”.

Al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe două paliere cuantice noi - pe al cincilea și pe al șaselea. Prima parte a

celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al cincilea palier cuantic - actuala lume eterică, denumită **Hazureth**; în traducere, “Cortul lui Dumnezeu cu oamenii”. A doua parte a celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al șaselea palier cuantic, care este lumea materială. Începând cu a doua parte a celui de-al treilea ciclu cosmic se poate vorbi așadar despre existența planului cuantic material, a universului fizic și a pământului ca planetă. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre strămoșul acestuia - despre Protopământ. Protopământul a fost “strămoșul” mai eterat al Pământului actual.

Fiecare ciclu a debutat cu creația unui “prim om” - mereu altul -, prin care s-a născut o întreagă generație. La fel ca în ciclurile anterioare, și în al treilea ciclu, totul a început prin creația unui prim om. Primul om al celei de-a treia generații a fost Adam menționat în Vechiul Testament. Acesta este, de altfel, momentul în care Vechiul Testament își începe narațiunea cu privire la creația cosmosului și a omului. Adam a fost creat de către Dumnezeu în centrul Hazurethului - în apropierea liniei Ecuatorului de atunci.

Primul om al celei de-a treia generații, Adam, a fost, inițial, androgin. Adam a fost făcut după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu sau, după cum se afirmă în lumea eterică, după Chipul Domnesc. Nu există nici o legătură între Shantiah, primul om al primei generații și primul om al celei de-a doua generații; după cum nu există nici o legătură între Shantiah și Adam, protopărintele celei de-a treia generații. Nu este vorba despre o “reîncarnare”, fiind individualități - spirite - diferite.

Ulterior, din Adam a fost creată Eva. Eva - prima femeie din a treia generație - a fost creată după chipul și asemănarea lui Adam. Adam și Eva pot fi considerați protopărinții generației a treia. Protopărinții celei de-a treia

generații erau alcătuiți așadar doar din spirit și din corpul duh de formă umanoidă, care avea o luminozitate interioară asemănătoare cu cea a unui neon. Nu existau pe atunci corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc, care au apărut mult mai târziu.

La început, Adam, primul om, nu avea suflet. Ulterior, Adam fizic a primit suflet direct de la Domnul Lumilor. După cum afirmă Hutil, Adam a primit sufletul direct de la HAUTI, printr-un sărut. După cum se poate remarca, formularea lui Hutil se aseamănă cu cea folosită în Vechiul Testament, care afirmă că Domnul Dumnezeu a conferit omului “suflare de viață”, ceea ce unii au tradus prin “suflet de viață”.

Vechiul Testament descrie astfel creația primului om al celei de-a treia generații: **“Să facem pe om după Chipul și Asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după Chipul Său, I-a făcut după Chipul lui Dumnezeu”**. (Geneza, capitolul 1, versetele 26-27). Dumnezeu Tatăl vorbește în acest pasaj la plural - “Chipul și Asemănarea Noastră” - datorită faptului că se adresa celorlalte două Persoane: Fiului și Sfântului Duh. Creația sufletului este menționată în capitolul 2 al Genezei, versetul 7: **“Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu”**. “Suflarea de viață” este, de fapt, sufletul; sufletul este “suflarea de viață” care asigură energia necesară pentru ca omul să fie “viu” în trup fizic - să fie “suflet viu”. Corpurile aurice exterioare s-au format ceva mai târziu, prin intermediul sufletului - mai precis al corpului sufletului.

Ulterior, din Adam și Eva s-a născut a treia generație de oameni. Din păcate, și de-a lungul celui de-al treilea ciclu, istoria s-a repetat. Fiii întinericului, “Cei cu ochii negri”, s-au amestecat iarăși în viața oamenilor. Cronologic, în cel de-

al treilea ciclu, totul a început din momentul ispitirii Evei de către Hallshitah sau Lucifer, care s-au manifestat sub forma unui șarpe. Dar, în momentul în care Eva a fost ispitită, Fiii întunericului, “Cei cu ochii negri”, au căzut în propria lor capcană. Ei au pierdut și ultima posibilitate de a se reîntoarce la unitatea pierdută.

În cel de-al treilea ciclu, “Cei cu ochii negri” au fost “azvârliți din ceruri”. În acest fel, spune Hutil, **“toată stricăciunea lui Șideral din ceruri a fost adusă pe pământ”**. Pământul a devenit astfel zona în care se înfruntă forțele cosmice. Din acest punct de vedere, se poate spune că lumea materială este ultima redută a cosmosului spiritual.

Dumnezeu Tatăl a curățat cerurile de ființele răzvrătite, dar în același timp a creat premisele ca “Cei cu ochii negri” să suporte relele pe care le-au comis. Prin azvârlirea lor din ceruri (din palierul cuantice superioare), “Cei cu ochii negri” pot învăța astfel lecțiile la care au rămas repetenți: iubirea și suferința.

Hutil afirmă că lumea materială, care nu este decât o mică parte din Terra aurică, este alcătuită din miliarde și miliarde de particule infinitesimale rezultate din spiritul lui Șideral (Lucifer), care s-a disipat în cosmos în momentul azvârlirii din ceruri. La un moment dat, Șideral va trebui să se întorască în lumea materială, pentru a cunoaște ce este iubirea și suferința.

Urmașii direcți ai lui Adam și ai Evei - protopărinții celei de-a treia generații de oameni - au stăpânit pământul o lungă perioadă de timp. În prima perioadă a ciclului al treilea, oamenii celei de-a treia generații au trăit în pace alături de frații lor, îngerii și spiritele naturii, care-i ocroteau și-i educău. În acea perioadă îndepărtată de timp, spiritul naturii de aer Hutil îndeplinea felurite activități în folosul oamenilor. După cum își amintește Hutil, **“numărul**

oamenilor pe Hazureth era de mii de zeci de mii, parte la cap, parte la picioare, în tot Hazurethul. Și apa cea mare nu îi despărțea". Cu alte cuvinte, umanitatea foarte numeroasă a primei generații era masată la cei doi poli ai pământului. Hutil mai spune că, în acea perioadă, Pământul era înconjurat de o apă foarte mare.

În perioada de început a generației a treia, Fiii Flăcării s-au manifestat adesea în palierul terestru și i-au civilizat pe "fiii femeii", adică pe cei născuți din femei - pe oameni. Nu toți Fiii Flăcării se puteau manifesta în palierul terestru pentru a îmbrăca o formă omenească, ci doar o parte - probabil, doar cei de rang mai mic, majoritatea fiind incompatibili cu palierul material și cu lumea terestră. Cu timpul, datorită aportului Fiilor Flăcării, "fiii femeii" au devenit extrem de puternici, construind o civilizație spirituală avansată. Civilizația spirituală constituită de oameni în acele timpuri ale începutului, ajutați fiind de Fiii Flăcării, era bazată exclusiv pe manipularea forțelor existente în natură și pe colaborarea cu spiritele naturii.

Evident, nici Fiii întunericii n-au stat cu mâinile în sân. De-a lungul celui de-al treilea ciclu, Fiii întunericii, "Cei cu ochii negri", au premeditat și apoi au contribuit decisiv la căderea oamenilor celei de-a treia generații, adică la "infestarea" lor cu elementele pe care ei le-au adus în cosmos - pizma, trufia, invidia, răzburarea, războiul -, provocând iarăși un dezechilibru major în cosmosul spiritual.

Datorită faptului că s-au întovărășit cu "Cei cu ochii negri", din camarazi "fiii femeii" au devenit adversari ai Fiilor Flăcării. Astfel, Fiii Flăcării s-au retras aproape complet din lumea oamenilor. Ei nu s-au mai manifestat direct și, de aceea, aportul lor călăuzitor s-a diminuat considerabil. Lipsiți de aportul călăuzitor al Fiilor Flăcării, "fiii femeii" s-au întovărășit tot mai mult cu "Cei cu ochii

negri” - mai mult chiar, au ajuns la o înrudire nefastă. Astfel s-a ajuns la împreunarea “fiicelor oamenilor” cu unele ființe îngeresti răzvrătite. Progeniturile rezultate în urma acestor împreunări nefirești au dobândit puteri ființiale foarte mari, ceva de neimaginat în ziua de astăzi. Din împreunarea ființelor îngeresti răzvrătite cu “fiicele oamenilor” s-au născut ființe umanoide total atipice: nici oameni, nici îngeri, nici animale. Printre acestea erau și o parte dintre “uriașii din vechime” (menționați de înțeleptul Enoch la vremea sa), care inițial, erau pașnici și docili. Ulterior, au devenit agresivi și periculoși.

Treptat, sub influența ființelor luciferice, oamenii au început să-și construiască idoli și să-i venereze. Numai că acești idoli nu erau Fii ai Flăcării, care oricum nu aveau nevoie de venerație oarbă, ci Dree, ființe luciferice de rang inferior și spirite întunecate ale naturii, Lorehh, care își construiseră “regate” în elementele lor de manifestare: pământ, apă, aer. Ființele luciferice și spiritele naturii au prins gustul puterii, s-au îndrăgostit de răsăriturile de soare din lumea oamenilor și de fiicele oamenilor, și au încercat să modeleze lumea așa cum le dicta dorința. În condițiile care existau în acea perioadă, numai astfel de ființe se mai puteau manifesta în lumea oamenilor. Majoritatea acestor ființe s-au autoproclamat zei. Cele mai importante spirite întunecate ale naturii erau cele care aveau ca domeniu de manifestare aerul sau văzduhul. Spiritele întunecate ale naturii de aer, care s-au autoproclamat zei, și-au construit regatele în elementele lor naturale; astfel, regatele lor au devenit autonome. Ele nu dădeau socoteală nimănui pentru ceea ce făceau.

Mulți oameni s-au subordonat spiritelor întunecate ale naturii de aer, ajutându-le în demersurile lor. Ei au devenit “slujbași cu normă întreagă” în regatele astfel constituite. Alți oameni s-au aliat ori au intrat în subordinea directă a

ființelor luciferice, acționând împotriva Fiilor Flăcării. Atunci - la fel ca și acum - țelul ființelor luciferice și al spiritelor întunecate ale naturii era de a cuceri lumea materială și de a opri influența Fiilor Flăcării asupra oamenilor; ele doreau, în fond, să rupă cerul de pământ.

Treptat, oamenii generației a treia au întemeiat trei mari centre de civilizație, denumite Regate, care erau dispuse în trei locuri strategice pe suprafața Protopământului. Primul Regat cuprindea întreaga Europă și avea una din capitale undeva în vestul Spaniei; a doua capitală se afla pe teritoriul României actuale. Al doilea mare Regat se afla pe continentul asiatic, cel mai probabil în apropierea deșertului Gobi. Al treilea Regat se întindea în Africa, cu capitala în regiunea Etiopiei.

Datorită acțiunilor oamenilor celei de-a treia generații aliați cu ființele luciferice și cu spiritele întunecate ale naturii, Planul divin a fost grav perturbat, iar Ordinea cosmică a început să se clatine. În faza de apogeu a acestei acțiuni potrivnice, a avut loc o nouă bătălie, în care s-au înfruntat, față în față, de-o parte Fiii Flăcării ajutați de oameni (destul de puțini ca număr), iar de cealaltă parte ființele luciferice și spiritele întunecate ale naturii, care erau aliați cu majoritatea oamenilor. Aceasta a fost a doua mare bătălie din istoria cosmosului. Prima bătălie avusese loc pe Perfer, în care a fost implicată a doua generație de oameni.

Și de această dată, istoria s-a repetat: alți actori, aceleași roluri. Bătălia dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului ajutați de oamenii celei de-a treia generații a fost un eveniment extrem de dramatic. S-au folosit arme nontehnologice cu o putere de distrugere aproape incredibilă. Oamenii aliați ființelor luciferice și spiritelor întunecate ale naturii au fost învățați cum să lovească și cum să facă rău fraților lor. Bătălia a avut mai multe faze și s-a întins pe o

perioadă considerabilă de timp. Ultima campanie a bătăliei a fost de un dramatism de nedescris. Conduși de Îngerul Mihail, Fiii Flăcării au distrus o mare parte a Protopământului, iar nenumărați oameni din generația a treia au fost nimiciți. Au fost nimicite, de asemenea, multe ființe luciferice și multe spirite întunecate ale naturii.

După moartea fizică, o parte dintre oamenii de atunci care au ridicat mâna asupra fraților lor au fost retrași din circuitul evolutiv al palingeneziei. Lucrurile se complicaseră prea mult, iar umanitatea ajunsese într-un punct dincolo de care nu mai putea continua. Întrucât au ridicat mâna împotriva fraților lor și și-au întors fața de la Dumnezeu, oamenii din această categorie au pierdut dreptul de a mai avea un corp duh, astfel că au redevenit spirite - stele.

Tot astfel, multor ființe luciferice și spirite întunecate ale naturii le-a fost distrus duhul de formă umanoidă, echivalentul corpului duh al oamenilor.

❧ Ciclu al patrulea ❧

La sfârșitul marelui război, imediat după ultima bătălie, s-a produs un eveniment extrem de dramatic. Acest eveniment nici nu poate fi conceput cu mintea de oamenii din ziua de astăzi: Duhul Sfânt - energia fundamentală a vieții - s-a retras din creație, iar lumea materială a devenit stearpă. Protopământul a devenit de nelocuit - sterp și gol.

În acea perioadă, planeta semăna cu Marte ori cu Venus: un ținut arid, lipsit total de orice formă de viață - vegetală, animală ori umană. Aceasta a fost cea mai întunecată Noapte din trecutul umanității. Ființele din lumea eterică denumesc acest eveniment dramatic prin expresia **“marea ștergere”**. Pentru înțelegerea omenească un termen potrivit ar fi: **“marea disoluție”**.

O parte dintre oamenii generației a treia (o minoritate) care, în faza inițială, era aliată cu Fiii Întunericului, și-a dat seama de răul făcut abia în răstimpul ultimei mari confruntări - cea care a decis soarta războiului. Chiar înainte de finalul bătăliei, oamenii din această minoritate au părăsit liniile de apărare ale ființelor luciferice și ale spiritelor întunecate ale naturii și au refuzat să mai lupte. Ființele luciferice îi consideră trădători și astăzi pe acești oameni; la rândul lor, oamenii respectivi le consideră mincinoase pe toate ființele luciferice.

După ce au părăsit în grabă câmpul de luptă, o parte din această categorie de oameni s-a refugiat în lumea eterică. În timpul ultimelor lupte dintre cele două tabere beligerante, acești oameni au descoperit “porțile de trecere” din lumea materială în lumea eterică; unora dintre acești oameni, aceste porți le-au fost arătate de Fiii Luminii. Astfel, acești oameni au pătruns în lumea eterică, unde au rămas până în ziua de astăzi. Deși lumea materială a fost afectată de “marea ștergere”, lumea eterică a fost cruțată.

Pornind de la ceea ce se cunoștea în timpul celor trei Regate, o facțiune a acestor oameni a început să construiască o formă specifică de civilizație în lumea eterică. Treptat, această formă de civilizație a devenit din ce în ce mai avansată din punctul de vedere al tehnologiei eterice. Tocmai oamenii care au construit această formă de civilizație în lumea eterică sunt considerați “extraterestri” de majoritatea comentatorilor moderni.

După o lungă perioadă de timp în care globul terestru a rămas sterp și gol, Duhul Sfânt - A Treia Persoană a Sfintei Treimi - a readus lumea la starea de manifestare. Și astfel a fost creat un nou pământ. Protopământul, ca planetă materială, a renăscut într-o nouă formă de manifestare: acesta este Pământul actual.

O dată cu renașterea Pământului, a început al patrulea ciclu al cosmosului. Al patrulea ciclu nu s-a desfășurat pe un palier cuantic nou, ci tot în palierul cuantic material. Totuși, de-a lungul timpului, palierul cuantic material a cunoscut un proces accelerat de densificare. Rezultatul a fost apariția materiei în forma actuală.

După reinfuzarea Sfântului Duh în creație, oamenii au repopulat iarăși suprafața pământului. În marea lor majoritate, oamenii care au repopulat pământul au fost spirite pure (“stele”). În momentul întrupării în lumea materială, “stelele”, adică spiritele pure, au dobândit corpuri duh. Noul tip de corp duh este diferit de cel al oamenilor generațiilor anterioare. Așa a început istoria **generației a patra de oameni** - care este generația actuală. Marea majoritate a oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială fac parte din a patra generație.

O altă parte dintre oamenii care s-au încarnat în lumea materială la începutul ciclului al patrulea au făcut parte din generația a treia (și, parțial, din generația a doua). Oamenii din aceste generații s-au retras înaintea marii ștergeri în lumea eterică. După revenirea pământului la viață, ei s-au reîntrupat. În mod firesc, ei au avut corpul duh specific generației din care au făcut parte. Așadar, la începutul celui de-al patrulea ciclu nu a mai fost nevoie ca Dumnezeu să creeze un nou Adam, astfel că Adam menționat în Vechiul Testament, primul om al generației a treia, poate fi considerat și protopărintele oamenilor din generația a patra.

În al patrulea ciclu, Pământul a renăscut sub înfățișarea actuală, formându-se ceea ce ființele lumii eterice denumesc **Terra aurica cea nouă**. De fapt, prin “Terra aurica cea nouă”, ființele lumii eterice înțeleg înfățișarea actuală a structurii aurice terestre. Totuși, în al patrulea ciclu, s-au luat măsuri preventive pentru a nu se mai produce un

deznodământ similar celui din primele trei cicluri. Încă de la debutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, întreaga Terra aurica a fost învăluită într-o membrană energetică de protecție, care împiedică pătrunderea ființelor întunecate, așa cum se întâmpla anterior.

“Terra aurica cea nouă” este, de fapt, o imensă sferă aurică în mijlocul căreia se găsește Pământul fizic. Limita extremă a sferei aurice ce învăluie globul terestru este situată dincolo de Lună, undeva la mijlocul distanței dintre Lună și Marte.

CAMERA CU DRAPERII

☞ Trecutul Terrei aurica ☞

Cele mai multe dintre informațiile cu privire la trecutul Terrei aurica au fost aflate de către Eugen de la spiritele naturii, mereu dornice de a comunica cu oamenii, pe care-i consideră frați, sau de la ființele îngerești care au binevoit să descrie aceste evenimente.

Eugen spune că în lumea eterică se poate obține și un alt tip de informații, care are o valoare documentară extrem de mare. Informațiile de acest tip pot fi obținute prin intermediul unei ființe umane foarte vechi, pe nume Oza. În lumea eterică, Oza este responsabilul și străjerul cosmic al “**Camerei cu draperii**” - după cum este numită “arhiva universului”, echivalentul a ceea ce unii oameni denumesc astăzi prin expresia “cronica akasha” sau “arhiva akasha”.

Uneori, Oza are bunăvoința de a permite accesul în “Camera cu Draperii”, unde un clarvăzător poate vedea imagini ale trecutului. Tot ce s-a desfășurat în trecut, toată istoria Terrei aurica, este arhivată sub forma unor imagini într-o formă specifică de energie. Orice clarvăzător, dacă poate pătrunde până acolo, poate vedea cu ochii săi trecutul mai apropiat ori mai îndepărtat al Terrei aurica.

”Camera cu draperii” - denumirea aparține spiritelor naturii - este un spațiu dreptunghiular, nu mai mare decât o

cameră din lumea noastră, unde orice om care dispune de clarvederea eterică (nu este valabil în cazul clarvederii infraeterice), poate viziona, ca pe un ecran cinematografic, imagini ale trecutului.

Există însă o mare diferență între vizionarea unui film la un cinematograf modern și vizionarea unor imagini ale trecutului în “Camera cu draperii”. Eugen afirmă, bazat pe propria sa experiență, că în momentul în care se trag “draperiile”, orice clarvăzător se trezește într-un spațiu în care nu există absolut nimic, nici măcar podeaua. În afara faptului că are mereu senzația că stă pur și simplu în aer, în stare totală de imponderabilitate și că poate pica într-un hău la cea mai mică mișcare, clarvăzătorul este azvârlit chiar în lumea pe care o vede proiectată în jurul său. El are senzația că este propulsat într-o imagine holografică, unde simte, aude, miroase și vede absolut tot ce se întâmplă. Aceste senzații au fost experimentate de către Eugen.

De asemenea, Eugen afirmă că un clarvăzător are senzația că evenimentele vizionate în “Camera cu draperii” se desfășoară chiar în acele momente, simte toate mirosurile, aude toate sunetele, chiar și pe cele mai slabe, și vede totul dintr-o perspectivă foarte apropiată de locul în care se desfășoară evenimentele. Așadar, clarvăzătorul devine contemporan cu evenimentele pe care le vede. În decursul derulării “filmului”, perspectiva se poate modifica de mai multe ori, fără ca observatorul să poată controla în vreun fel ceea ce se vede.

Dar, dincolo de toate, pentru a putea viziona un astfel de “film” care prezintă fragmente din trecutul Terrei aurice, orice clarvăzător trebuie să plătească un “preț”. De regulă, nici un om încarnat nu poate plăti prețul cerut de Oza, dar nici nu poate afla care este prețul ce trebuie plătit. De regulă, prețurile sunt plătite de alte ființe din lumea eterică.

❧ Timpurile fericite ale începutului ❧

În “Camera cu draperii” Eugen a văzut următoarele imagini care s-au desfășurat, după toate probabilitățile, la începutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, pe Protopământ.

Totul este strălucitor, culorile sunt vesele și scânteietoare. La marginea unei văi întinse se află un lac de mari dimensiuni, cu ape verzui, transparente. Prin apele verzui ale lacului se distinge un șarpe cu lungimea de aproximativ 20 de metri, cu pielea lucioasă, fără solzi, gura cu dinți mici, ochii mari și foarte inteligenți.

Alături de șarpe, mai există și alte vietăți, animale de culoare violetă, asemănătoare pinguinilor, broaște asemănătoare țestoaselor de astăzi, a căror carapace măsoară aproape 15 metri în diametru. Malul lacului este acoperit de nisip de culoare galbenă, culoarea lămâii, care contrastează cu pământul negru din jur. Pământul negru este acoperit de o vegetație bogată: mii de flori, de toate culorile, arbuști cu fructe mici, ovale și pomi fructiferi uriași, ale căror trunchiuri măsoară cel puțin treizeci de metri în diametru și ale căror coroane sunt pline de frunze și fructe. Printre copacii imenși forfotesc animale gigantice - ceva între girafe și dinozauri, care se hrănesc ridicându-și gâturile lungi printre coroanele copacilor.

În acest peisaj sunt prezenți și oameni goi de o frumusețe trupească perfectă. Femeile, care au părul foarte lung și negru, nu depășesc 1,80 metri, iar bărbații, majoritatea cu tenul măsliniu, ating aproape 2 metri.

Imaginea are o candoare paradisiacă. Din apele lacului se întrupează numeroase spirite ale naturii cu aparență feminină, care dispar rapid în mii de picături de apă, stropind spectatorii umani de pe mal, care aplaudă fericiți.

Grupuri mari de bărbați și femei, goi, se joacă de-a “ascunselea” cu spiritele naturii, care se materializează și se dematerializează în trunchiurile copacilor. Oamenii își dăruiesc unii altora coroane de flori sau ghirlande. Uneori, parcă de nicăieri - de fapt, dintr-o altă dimensiune - apar îngeri, care se materializează brusc, vorbesc cu oamenii sau cu spiritele naturii, după care dispar la fel de brusc, explodând în mii de fragmente colorate. Șerpii cei mari, docili și blânzi, sunt uneori călăriți, precum armăsarii, de femeile goale, care-i mână încotro doresc. Din pământ ies aburi multicolori.

Nu se zăresc soarele, luna sau stelele, totul fiind învăluit într-o ceață albă, lăptoasă, luminată uniform de la o susă de lumină exterioară. Ceața albă, luminoasă nu vătămă ochii și permite o vizibilitate foarte bună. Totul păstrează o atmosferă feerică, de basm.

❧ Cum ai căzut din ceruri ... ? ❧

În “Camera cu draperii” a lui Oza, Eugen a vizionat și “filmul” dramatic al mării bătălii dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului, care s-a încheiat prin incendierea planetei eterice - Perfer.

În cele ce urmează vor fi descrise câteva imagini din marea bătălie de pe Perfer. Majoritatea dintre aceste imagini au fost vizionate de către Eugen cu acordul lui Oza, “prețul” vizionării fiind plătit de câteva ființe îngerești și spirite ale naturii din ierarhia Fiilor Luminii. Trebuie însă precizat faptul că, în cele ce urmează, sunt prezentate și câteva imagini (scena prizonieratului lui Lucifer) care au fost vizionate datorită faptului că o anumită ființă luciferică a avut un interes în acest sens. Această ființă luciferică se prezintă sub numele de Lili, dar numele ei adevărat este

Lillith. Faptul că ființa în cauză a plătit prețul vizionării unor imagini nu implică o înțelegere directă cu clarvăzătorul, ci se datorează unor interese ce depășesc persoana acestuia. Mediator în acest caz a fost o înaltă ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii. Precum a fost precizat, Lili este o ființă cu o înfățișare destul de stranie, de o mare frumusețe trupească, dar cu incisivii proeminenți, amintind un vampir. “Ai să vezi, spune Lili, înjosirea și alungarea Prințului nostru de către preaiubiții lui frați”. Prințul este, desigur, Lux sau Lucifer, iar frații care-l “prigoneau” sunt Fiii Flăcării care au rămases fideli lui Dumnezeu, în frunte cu Îngerul Mihail, Conducătorul Oștirii cerești.

Este bine de știut că, la început, orice om care pătrunde în lumea eterică poate fi “sedus” prin promisiuni sau prin felurite avantaje și facilități - inclusiv informații - de ființele luciferice. Omul este cel care, în final, alege cu cine să se însoțească: cu Ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii sau cu cele luciferice. În general, se poate determina foarte simplu cărei “tabere” sau “căi” aparține un clarvăzător. Dacă vorbește despre Iisus Hristos și despre ierarhia Fiilor Luminii înseamnă că acel om a ales calea cea dreaptă, iar dacă face elogiul celor răzvrătiți - fie îngeri, fie oameni - înseamnă că a aderat la tabăra acestora. Există în acest context și cazuri atipice, în care un clarvăzător care ține de Calea luminii poate să prezinte și informații furnizate de către ființele luciferice, care au un interes vădit în acest sens. În astfel de cazuri, există o mediere, urmată de un fel de înțelegere, între cele două tabere de ființe îngerești - Fiii Luminii și Fiii întunericului. Clarvăzătorul nu poate prezenta decât ceea ce vede, iar înțelegerile se fac peste capul său.

Imaginile se văd undeva de sus, ca și cum observatorul ar privi de la înălțimea de 100 de metri altitudine. Lupta se dă între două tabere de combatanți.

Luptătorii sunt ființe îngerești extrem de puternice. Statura lor este impresionantă, iar duhul de formă umanoidă al fiecăruia este extrem de luminos. Prima tabără, victorioasă, este formată din Fiii Luminii conduși de Îngerul Mihail. Tot orizontul este plin de luptători din tabăra victorioasă. A doua tabără, formată din “Cei răzvrățiți”, a rămas grupată într-un perimetru restrâns. Luptătorii înfrânți au fost dezarmați. Deși dezarmați, luptătorii înfrânți continuă să apere un grup masiv de ființe umane, oameni din a doua generație. Oamenii acelei generații - bărbați și femei - sunt goi. Pe chipurile lor se citește o groază imensă. În mijlocul perimetrului, luptătorii prizonieri, înconjuțați de mulțimile nenumărate de luptători victorioși, protejează în continuare grupul de bărbați și de femei.

Imaginea se întrerupe, nu pentru mult timp însă, pentru că revine imediat, observatorul aflându-se acum la 2-3 metri înălțime. Luptătorii primei tabere încep un adevărat măcel, distrugându-i fără milă pe luptătorii din cea de-a doua tabără. Unii dintre ei continuă să apere oamenii cu propriile lor trupuri, care țipă înspăimântați. Pretutindeni se aud țipete, vaiete, urlete de groază. În surdină se aude un zgomot infernal: pare că sunetul reunit a mii de trâmbițe se apropie vertiginos, urcând în intensitate. Vegetația luxuriantă a Perferului este distrusă.

Imaginea se întrerupe iarăși, pentru a reveni imediat, observatorul fiind situat la aproximativ 50 de metri înălțime. De-o parte, Fiii Luminii conduși de Îngerul Mihail, iar de cealaltă parte Fiii întunericului. Armata Fiilor întunericului, deja decimată, este mult mai mică decât armata învigătoare. Deocamdată, Lucifer nu se vede nicăieri. În fruntea armatei celor răzvrățiți se află doi comandanți secunzi, ale căror nume, Belphemot și Bellial, spune totul. Cei doi comandanți secunzi au arme teribile de distrugere.

Lucifer sau Lux apare la un moment dat în mijlocul luptătorilor săi. Lucifer levitează la o înălțime de 2-3 metri de sol. Poartă părul lung până aproape de genunchi, fiind înveșmântat într-o togă lungă, violetă, transparentă. Are sâni ca de femeie și pare a fi acoperit cu multe luminițe scânteietoare. Pe cap poartă un fel de coroniță-colier, iar din dreptul frunții emană o lumină puternică. La rândul ei, armata Îngerului Mihail, dispusă sub formă de semilună, înaintează ca un tăvălug imens, distrugând totul în cale.

Imaginea se întrerupe, pentru a reveni imediat cu altă scenă. Mii și mii de prizonieri, îngeri răzvrățiți, sunt legați cu lanțuri de ceea ce par a fi niște stâlpi. În mijloc este un loc de judecată, în care se face interogarea prizonierilor. În fundal, printr-o poartă imensă, intră milioane de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. În fruntea lor se află Îngerul Mihail, strălucitor și puternic, impunător și plin de forță. Pe măsură ce se apropie grosul armatei conduse de Îngerul Mihail, prizonierii se dezintegrează, ca și cum o forță imensă le dizlocă atomii din care le sunt alcătuite duhurile de formă umanoidă (care se comportă precum trupurile oamenilor din lumea materială), sfârșind prin a se aprinde, ca și cum ar fi pârjoliți la apropierea unui soare. De jur împrejur, teatrul de luptă este asaltat de ființele conduse de Îngerul Mihail, transformate în uriașe globuri de foc, a căror dogoare incendiază totul. Valurile de foc pârjolesc totul în cale: vegetația rămasă, leșurile de pe câmpul de bătălie și pe acei Fii ai întunericului care nu se pot retrage prea repede.

Imaginea se întrerupe. Apoi apar imagini din timpul judecății îngerilor răzvrățiți. Pe un postament straniu, format din trei platforme hexagonale, de culori diferite, roșu, alb și albastru, situate la unul, doi, respectiv trei metri de sol, care se rotesc în sens invers una față de cealaltă, stă în picioare Lucifer. Fața sa încă emană

perfecțiune, puritate, frumusețe și demnitate. Și nici nu este de mirare, întrucât, înaintea răzvrătirii, Lucifer a fost unul dintre cei mai puternici și mai iubiți îngeri aflați dinaintea Feței lui Dumnezeu. Acum, Lucifer este legat cu lanțuri groase la mâini și la picioare, iar trupul îi este acoperit cu un fel de peceți. În partea stângă a locului unde stă legat se află multe alte mii de ființe îngerești încătușate, care participaseră la răzvrătirea împotriva Ordinii cosmice și a Poruncilor lui Dumnezeu. În jurul locului de detenție - hexagoanele care se rotesc în sensuri inverse -, sunt așezate mai multe scaune de judecată, de diferite forme și străluciri. În total pot fi numărate 12 scaune de judecată. Ele sunt așezate la capătul unor postamente în trepte, de formă piramidală. Scaunele de judecată sunt asemănătoare cu tronurile de domnie ale regilor moderni, cu singura diferență că, în cazul de față, de la podea la tronul de domnie se află mult mai multe trepte.

Pe fiecare treaptă a scărilor sunt dispuse jilțuri ceva mai mici. Pe tronurile de judecată stau personajele îngerești cu rangul cel mai înalt din ierarhia Fiilor Luminii, iar pe jilțurile situate pe trepte stau ajutoarele lor. Personajele care ocupă scaunele de judecată sunt Bătrânii. Asistenții de pe jilțuri, dispuși după o ierarhie foarte precisă, după cum le indică însemnele de pe veșminte, discută cu mult respect cu Bătrânii. Împrejurul scaunelor de judecată, încadrând postamentul hexagonal rotitor, locul de detenție al lui Lucifer, stau de pază mii și mii de îngeri-ostași din ierarhia Fiilor Luminii.

La un moment dat își face apariția Marea Lumină, Creatorul Lumilor, Dumnezeu Tatăl, denumit HAUTI de ființele din lumea eterică. Înfățișarea Marii Lumini, Tatăl tuturor, Creatorul cerului și al pământului, este tulburătoare. Împrejurul Lui, în formă de cruce, plutesc patru Globuri de Lumină, de culori diferite, din interiorul cărora se aud voci

care vorbesc simultan. HAUTI, Creatorul Lumilor, pare a fi înconjurat de un fel de aură verzuie. O privire superficială ar putea jura că pășește pe un fel de apă verzuie.

HAUTI, Dumnezeu Tatăl privește la tot ce se petrece. La apariția Marii Ființe de Lumină, HAUTI, un Crainic îngeresc, din ierarhia Fiilor Luminii (precum crainicii din Evul Mediu) începe să citească de pe suluri de lumină, pe care sunt înscrise poruncile și pedepsele ce se aplică îngerilor răzvrățiți și conducătorului lor. În tot acest răstimp, ca un fundal sonor, se aude continuu un sunet ca de corn, iar în răstimpul citirii sularilor de către Crainici se aude sunetul cumulat a mii și mii de trompete.

După judecata propriu-zisă și după citirea sentinței de către Crainici, are loc aplicarea pedepsei. Cel mai impresionant eveniment se produce când prizonierului înlănțuit, Lucifer, i se smulg însemnele și sigiliile puterii, care semănă cu niște pietre prețioase, strălucitoare, prinse de veșmânt. Din acel moment, fostul Purtător de Lumină, Lucifer, își pierde însemnele puterii și ale rangului. Ultimul act are loc atunci când prizonierului i se ia diadema strălucitoare din mijlocul frunții. Despre diadema purtată cândva de Purtătorul de Lumină și despre piatra strălucitoare purtată pe frunte, piatră identificată de unii autori ca fiind un smarald uriaș, s-au păstrat numeroase legende și mituri.

Morala acestor evenimente primordiale nu poate fi decât una singură, iar ea a fost sintetizată în Vechiul Testament, în exprimarea deloc mataforică a profetului Isaia: **“Quomodo cecidisti de caelo Lucifer qui mane oriebaris?”**, în traducere: **“Cum ai căzut din ceruri, tu stea strălucitoare, fiu al revărsatului zorilor ?”** (Isaia; 14;12)

Toate evenimentele istoriei timpurii a Terrei aurice au o importanță deosebită în înțelegerea cosmosului - a lumii în care trăim - și a omului, așa cum se prezintă astăzi. Efectele

dramatice ale acelor evenimente străvechi au reverberat de-a lungul istoriei umanității, până în zilele noastre. Pentru eliminarea efectelor dramatice generate de evenimentele străvechi, într-un anumit moment al istoriei Terra aurica, s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos.

GENERAȚII ȘI CATEGORII DE OAMENI

☞ Sisteme de referință ☞

La fel ca și celelalte două categorii de ființe din cosmos - îngerii și spiritele naturii -, oamenii pot fi clasificați în funcție de mai multe sisteme de referință.

Primul sistem de referință în funcție de care pot fi clasificați oamenii, este cel legat de poziția lor ierarhică, ca individualitate - ca putere și tărie.

După cum a fost menționat, înainte de întrupare, ființa omului este alcătuită din spirit și din corpul duh. Ansamblul spirit-corp duh alcătuiește individualitatea nemuritoare. Ca individualitate, omul parcurge un proces ciclic ce presupune întruparea în lumea materială, existența întrupată, moartea, post-existența în lumea duhurilor și reîntruparea. Acest proces ciclic am convenit să-l denumim palingenezie. În funcție de calitatea corpului duh - ca putere și tărie -, oamenii pot fi împărțiți în șapte clase evolutive, care corespund celor șapte culori ale spectrului solar și celor șapte note ale gamei muzicale.

Al doilea sistem de referință după care pot fi clasificați oamenii este în funcție de calitatea ansamblului sufletului - reflectat în culoarea corpului sufletească. Acest sistem de referință se raportează doar la personalitatea din timpul

existenței întrupate. Clasificarea oamenilor în funcție de puterea și tăria corpului sufletesc urmează, în mare, șapte clase principale, care corespund, până la o anumită limită, celor șapte culori ale spectrului solar și celor șapte note ale gamei muzicale - la fel ca în cazul corpului duh. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că aspectul (culoarea și luminozitatea) corpului sufletesc se modifică neîncetat de-a lungul vieții omului, în funcție de modul de comportare. O mică eroare de coportament poate modifica într-o fracțiune de secundă culoarea (calitatea) corpului sufletului.

Al treilea sistem de referință poate fi raportat la modul în care oamenii respectă Poruncile lui Dumnezeu și Planul Său de evoluție a lumii. Este în afara oricărei îndoieli faptul că această departajare nu se realizează în funcție de ceea ce cred oamenii despre ei, ci în funcție de modul concret în care respectă Legile divine - Firea Lucrurilor. Dacă oamenii respectă Legile divine, se situează de partea Planului lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii. Oameni se situează de partea Planului lui Dumnezeu, doar atunci când manifestă în existența cotidiană atributele și caracteristicile Fiilor Luminii. Dacă nu respectă Legile divine, oamenii se opun Planului lui Dumnezeu, astfel că manifestă în existența cotidiană caracteristicile Fiilor întunericului. Totuși, din această perspectivă lucrurile sunt ceva mai complicate, astfel că nu pot fi decriptate dintr-o singură trăsătură de condei. Trebuie ținut cont și de faptul că majoritatea oamenilor este nehotărâtă și supusă influențelor de tot felul. În marea lor majoritate, oamenii nu sunt nici “fierbinți”, nici “reci”; sunt doar “căldicei”. Astfel că oscilează mereu între cei doi poli.

Abia în momentul în care oamenii urmează cu consecvență una dintre cele două căi, se poate trage o concluzie clară. Desigur, din această perspectivă nici cei care aleg răul o lungă perioadă de timp nu sunt pierduți

iremediabil. Întotdeauna mai există o șansă. În consecință, clasificarea care ține cont de poziția față de Poruncile lui Dumnezeu comportă o largă gamă de poziții intermediare. Referitor la acest aspect, ființele din lumea eterică operează o departajare destul de clară: acei oameni care aleg mai multe existențe la rând calea Fiilor întunericului sunt considerați a fi **“sămânță cea rea”**, în timp ce restul - inclusiv **“căldiceii”** - sunt considerați a fi în curs de îndreptare. Ei sunt considerați **“sămânță cea bună”**.

Al patrulea sistem de referință în funcție de care pot fi clasificați oamenii trebuie să țină cont de perioada în care un om s-a încarnat pentru prima oară în Terra aurica. Din acest punct de vedere, lucrurile sunt încă și mai complicate, întrucât elucidarea acestui aspect implică diferențierea oamenilor în funcție de tipologia corpului duh. Implică, de asemenea, înțelegerea detaliată a cosmogoniei și a antropogoniei - a istoriei Terrei aurica. În funcție de acest sistem de referință, oamenii pot fi împărțiți în patru mari generații. Fiecare generație are un anumit tip de corp duh.

În linii mari, umanitatea actuală este formată din cea de-a patra generație. Oamenii care fac parte din a patra generație au un tip specific de corp duh. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că, în răstimpul ciclului actual care a început după **“marea ștergere”**, s-au încarnat mulți oameni din primele trei generații - mai ales din generația a doua și a treia, dar foarte puțini din prima generație.

Faptul că după **“marea ștergere”** s-au întrupat și ființe omenești din primele generații nu trebuie să constituie o surpriză. Recapitulând evenimentele descrise anterior, se poate spune că **“marea ștergere”** a distrus nu numai ecosistemul material al pământului, ci și pe cel spiritual. Pur și simplu, s-a făcut curățenie atât în cer, cât și pe pământ. Cu câteva excepții - cu excepția oamenilor care s-au refugiat

strategic în lumea eterică înainte de “marea ștergere” -, marea masă a oamenilor din a doua și a treia generație a fost retrasă din circuitul evolutiv.

La începutul celui de-al patrulea ciclu, s-a întrupat un nou val de spirite de oameni; ei au fost “bobocii” noului ciclu. Acești oameni nu se încarnaseră niciodată până atunci. Astfel a apărut a patra generație - generația actuală. Totuși, cei care au deschis seria încarnărilor în ciclul al patrulea au fost tot oamenii generațiilor anterioare - în special acei oameni ai generației a treia și a doua care nu au fost retrași din circuitul palingeneziei. La începutul ciclului al patrulea, ei s-au întrupat primii. Între “bobocii” generației a patra și oamenii generațiilor vechi există o diferență apreciabilă de vechime - detectată de Eugen prin simțul vechimii.

În afara sistemelor de referință trecute în revistă, mai există unul, care, într-un fel, le înglobează pe toate. Acest sistem de referință se raportează la palierul cuantic în care, actualmente, se manifestă oamenii. În momentul de față, majoritatea oamenilor se află implicați în circuitul cosmic al palingeneziei. Ei continuă să se întrupeze periodic în lumea materială, iar după moarte merg în palierul cu care, datorită nivelului evolutiv, se află în rezonanță energetică.

Actualmente, în Terra aurica, oamenii se pot manifesta în următoarele paliere: în lumea materială, în lumea eterică, în lumea duhurilor (astrală), în lumea spirituală sau în lumile intermediare. Doar o mică parte - cu mult sub 0,00001% - din totalul oamenilor este actualmente încarnată în lumea materială. Există, de asemenea, oameni care se află, pentru o perioadă mai scurtă ori mai lungă, în purgatorii. Purgatoriile sunt spații situate între palierele cuantice. Purgatoriile pot fi comparate cu clinicile de dezintoxicare din lumea materială.

De asemenea, mulți oameni se află actualmente în iaduri; iadurile sunt zone de ispășire controlate de ființele

luciferice. Deși există un singur iad, va fi folosit pluralul datorită faptului că acesta are mai multe niveluri cuantice. Iadurile sunt, de fapt, găuri de vierme spațiale, de forma unor pâlnii, ce fac legătura între palierul infraeteric și palierele cuantice ale ființelor luciferice. Nu trebuie însă confundate găurile de vierme spațiale ale iadurilor cu palierele cuantice al ființelor luciferice. În palierele cuantice ale ființelor luciferice nu există iaduri, ci “paradisuri” de semn contrar - zone ale plăcerilor sexuale, ale desfătărilor etc. Există și oameni - majoritatea din “sămânța cea rea” - care, după moarte, își duc existența în palierul cuantic al ființelor luciferice. Ei se încarnează adesea în lumea materială cu scopuri precise, fiind pionii prin intermediul cărora acționează Fiii întunericului.

În fine, mai există o categorie alcătuită din oamenii care se manifestă în mod permanent în lumea eterică. Raportați la ceilalți, oamenii din această categorie sunt foarte puțini. Majoritatea dintre ei fac parte din generațiile a doua și a treia. Ei s-au refugiat, în mod colectiv, în lumea eterică, puțin înainte de “marea ștergere”. De atunci, ei continuă să locuiască în lumea eterică, în anumite “zone de refugiu”.

Lumea eterică nu a fost atinsă de “marea ștergere” din motive pe care am putea să le denumim de “siguranță cosmică”. Așa cum există la nivelul statelor moderne o “siguranță națională” și o politică globală, tot astfel există o “siguranță cosmică” și o politică globală - globalpolitik - la nivelul cosmosului spiritual.

În mare, în funcție de modul în care respectă Poruncile lui Dumnezeu, oamenii care se manifestă în lumea eterică pot fi împărțiți în mai multe clase. Prima clasă este alcătuită din oamenii întunecați, care sunt aliați cu ființele luciferice. Ei sunt “oamenii întunericului” (“sămânța cea rea”). Oamenii din această categorie nu își au reședința permanentă

în lumea eterică, ci doar se manifestă acolo pentru o perioadă limitată de timp; reședința lor permanentă este în palierele cuantice luciferice. În a doua categorie intră “oamenii neutri”, care nu se amestecă cu nimeni. A treia categorie este alcătuită din oamenii care se folosesc de produse tehnologizate eterice. Ei pot fi denumiți “prometeici”. În a patra categorie intră oamenii care îndeplinesc activități în folosul ierarhiei Fiilor Luminii. Ei sunt “Oamenii Luminii”.

Oamenii din primele trei categorii - oamenii întunericului, oamenii prometeici și oamenii neutri - sunt foarte triști că “Dumnezeu nu le mai vorbește”, ceea ce este adevărat, având în vedere structura corpului lor duh. Aceste ființe omenești nu au, precum oamenii generației actuale, linie divină. Lor le lipsește așadar elementul prin care pot să intre în conexiune aurică cu Tatăl Divin.

În schimb, oamenii care au ales - sau au fost aleși - să rămână în lumea eterică și s-au alăturat Fiilor Luminii, și-au păstrat toate caracteristicile, inclusiv cea de a fi în comuniune directă cu Iisus Hristos.

O categorie aparte de oameni este alcătuită din Primordiali. După cum a fost menționat, fiecare ciclu cosmic a debutat cu creația unui om primordial - a unui Adam. De exemplu, în ciclul întâi a fost creat Shantiah, în ciclul al doilea a fost creat al doilea Adam, iar în ciclul al treilea a fost creat Adam menționat în Vechiul Testament.

Primul om creat de Dumnezeu la începutul fiecărui ciclu poate fi considerat “întâiul născut” dintr-o generație. Întâiul născut a fost cel mai desăvârșit în ceea ce privește capacitățile de manifestare. Urmașii săi au manifestat capacități din ce în ce mai diluate. Totuși, acei oameni care s-au născut imediat după întâiul născut au manifestat capacități relativ compatibile cu acesta. Numărul acestora nu depășește o sută de individualități din fiecare generație. Toți

oamenii din primele trei generații, care s-au născut imediat după “primul născut”, dar al căror număr total nu depășește câteva sute, pot fi numiți “oameni primordiali” sau, pe scurt, **Primordiali**.

Având capacități de manifestare deosebite, Primordialii din fiecare generație nu au dispărut în timpul perioadelor de nemanifestare dintre ciclurile cosmice, precum marea masă a populației. În timpul perioadelor de nemanifestare sau chiar în timpul “mării ștergeri”, Primordialii au continuat să existe la limita dintre macrocosmos și microcosmos, la fel ca ființele îngerești. Din ciclu în ciclu, Primordialii s-au înmulțit. Oamenilor primordiali din prima generație li s-au adăugat cei din generațiile ulterioare, astfel că, în prezent, numărul lor atinge câteva sute de individualități.

La fel ca ființele îngerești, Primordialii pot fi împărțiți în mai multe categorii: Primordiali ai Luminii, Primordiali ai întunericului, Primordiali neutri etc. Unii se află în lumea eterică, alții se află în alte paliere cuantice; unii se află la miazăzi, alții se află la miazănoapte.

Primordialii Luminii sprijină activitatea Fiilor Luminii. În schimb, Primordialii întunericului au ales să se opună Poruncilor lui Dumnezeu. Primordialii întunericului s-au aliat încă de la început cu ființele luciferice și cu spiritele întunecate ale naturii, astfel că desfășoară o vie activitate împotriva Fiilor luminii și a oamenilor care-i ajută. Ei se manifestă adesea în lumea eterică, dar datorită faptului că nu au reședința în această lume, apar și dispar foarte repede. Primordialii întunericului sunt lipsiți de linie divină, semn că s-au rupt de Dumnezeu.

Precum îngerii căzuți, Primordialii întunericului au ochii negri, lipsiți de iris. Nici ei nu mai văd Adevărul. Ei pot fi considerați adevărata cauză a răului din lumea materială.

❧ Comunitatea oamenilor neutri ❧

O categorie importantă de oameni care are ca reședință permanentă lumea eterică este formată din **oamenii neutri**. Oamenii “neutri” - majoritatea fac parte din cea de-a treia generație - au reușit să se salveze la “marea ștergere” și să pătrundă în lumea eterică.

Actualmente, oamenii “neutri” stau în zona lor de reședință din lumea eterică, au propria lor politică și nu se aliază nici cu Fiii Luminii, nici cu Fiii întunericului. Aceste ființe umane, care o înfățișare aurică impunătoare, sunt posesoarele unei înalte științe spirituale. Structura lor aurică este diferită de cea a oamenilor din cea de-a patra generație.

Deși nu sunt mulți, oamenii “neutri” se comportă pașnic, fără să părăsească propriile zone din lumea eterică, așteptând timpul în care, după spusele lor, vor intra în circuitul evolutiv. Deocamdată, afirmă ei, “încă nu a sosit timpul”, căci umanitatea trece prin perioade destul de grele.

Oamenii “neutri” trăiesc în comunități închise, ca un fel de colonii. Locuitorii coloniilor au o înfățișare asemănătoare cu cea a oamenilor decorporați din generația a patra, cu deosebirea că au părul lung, alb strălucitor, ochii albaștri sau verzi și trăsăturile feței foarte frumoase. Unii dintre ei, puțin la număr, au părul de culoare roșie aprinsă. Îmbrăcămintea lor este destul de simplă: poartă togi lungi, albe, cu mâneci largi, iar în picioare au sandale. Toți poartă prinse pe frunte coronițe în formă de V, la care sunt atașate pietre prețioase. Înălțimea lor este normală: în jur de un metru optzeci de centimetri; femeile sunt puțin mai scunde.

O comunitate a oamenilor “neutri” se prezintă în felul următor: printre copaci înalți și stufoși, arbori fructiferi și flori asemănătoare trandafirilor, există mici alei sau străduțe, de-a lungul cărora sunt înșirate case. Majoritatea caselor au

un singur etaj. Totul radiază culori eterice frumoase și o luminozitate intensă. Casele sunt cochete, împodobite cu basoreliefuri și cu sculpturi magnifice. În centrul coloniei se află un sanctuar. Sanctuarul este format dintr-un postament piramidal cu nouă trepte, în vârful căruia se află un altar. Altarul are la bază patru figuri animaliere, care-l susțin. Pe altar sunt imprimare numeroase însemne simbolice, trasate cu roșu. Deasupra altarului se află un baldachin, pe care sunt desenați cavaleri în armuri. Sub desenele care-i reprezintă pe cavaleri se află alte simboluri.

Între locuitorii comunităților se pare că nu există o ierarhizare strictă. Toți au însă un mare respect pentru o persoană impunătoare care ar putea fi numită, în limbajul nostru, "Moșul". Moșul este o ființă foarte veche. El este foarte vechi chiar și pentru oamenii celei de-a treia generații. Moșul are barba și mustățile lungi și albe, fața osoasă, ochii mari, albaștri-verzui. Calota craniană este disproporționat de mare, mai ales în partea posterioară, în contrast cu ceilalți membri ai comunității, care au craniul normal. Moșul poartă adesea un toiag asemănător toiagului sacerdoților din vechime. Este ciudat faptul că pe toiag cresc flori adevărate. În timpul ritualurilor ce se desfășoară pe treptele sanctuarului situat în mijlocul micii comunități, Moșul folosește mai multe obiecte rituale, printre care și un pocal împodobit cu basoreliefuri ce înfățișează un om înconjurat sau flancat de oameni-pasăre. În pocal, Moșul are ceea ce membrii comunității numesc "lichidul sfânt".

Oamenii neutri nu sunt prea vorbăreți. Doar unul dintre ei, căruia îi place să fie numit Shaka Than, a avut bunăvoința de a dialoga cu unul dintre reprezentanții generației actuale - cu Eugen. De altfel, Eugen îl contactează ori de câte ori poate. Este un mare privilegiu pentru un clarvăzător să poată discuta cu o ființă omenească care a făcut parte din cea de-a

treia generație, care a trăit în timpul celor trei Regate (după cum singur afirmă) și a cărei știință a rămas nealterată timp de multe mii de ani.

Shaka Than are o înălțime medie, adică aproximativ 1,80 metri, părul lung, alb strălucitor, ochii albaștri, buze pline. Shaka Than are veșmântul format dintr-o togă albă, lungă, cu mânecile largi și sandale. De multe ori, Shaka Than își amintește cu multă plăcere, dar și cu multă nostalgie, de vremurile de demult, când trăia în lumea materială. Poveștile sale, care seamănă cu vechile mituri, pot șoca un om al zilelor noastre prin insolitul evenimentelor care au avut loc. Atunci când povestește despre vremurile de demult, la fel ca orice om din lumea noastră, de care nu se deosebește decât ca nivel evolutiv și ca structură aurică, Shaka Than se sprijină de unul din copacii înalți, privind cu nostalgie undeva în depărtări, spre epoci apuse definitiv.

Oamenii neutri au trăit în palierul fizic înaintea “marii ștergeri”, pe vremea celor trei Regate, afirmă Shaka Than. Deși, inițial, Eugen a avut impresia că cele trei Regate făceau parte cândva din Atlantida, informațiile primite ulterior au infirmat această presuposiție. Oricum, oamenilor neutri nu le spune nimic cuvântul Atlantida sau alt nume derivat. De cele mai multe ori, ei menționează realități geografice și istorice care nu mai există în lumea materială și despre care științele actuale nu spun nimic. Informațiile primite ulterior de Eugen confirmă faptul că Atlantida a existat mult timp după epoca celor trei Regate. De fapt, cele trei Regate au existat în ciclul al treilea, înaintea “marii ștergeri”, iar Atlantida a existat în prima parte a ciclului al patrulea.

La începutul existenței celor trei Regate, povestește Shaka Than, oamenii generației a treia au avut ca îndrumători spirituali ființe îngerești din categoria Fiilor Flăcării, care se manifestau direct în lumea terestră, pentru a-

i civiliza pe oameni. Cu timpul, mare parte din oamenii generației a treia a început să se închine unor spirite întunecate ale naturii, Lorehh, ori unor ființele luciferice, Dree. Shaka Than însuși a intrat în slujba și sub protecția unei entități spirituale (spirit întunecat al naturii), pe care o denumește “Zeița”, despre care afirmă că avea un “regat” în “Lumea Văzduhului”. Shaka Than nu a precizat însă ce înțelege prin “Lumea Văzduhului”, considerând probabil că nu este cazul să explice ceea ce și copiii mici știu. El afirmă că “Zeița” - care, cel mai probabil era un spirit al naturii de aer ori de văzduh (în limbajul actual poartă numele de silfă sau elfă), l-a luat în regatul ei, însărcinându-l “purtător de arc și de pocal”. În acea perioadă era o mare cinste ca un om să fie luat sub protecția unei astfel de ființe. Alți oameni s-au aliat direct cu ființele luciferice, opunându-se atât Fiilor Luminii, cât și oamenilor aflați sub protecția acestora.

Învărbirea dintre oameni și ființele îngerești a dus, în cele din urmă, la marea bătălie ce a pus capăt ciclului al treilea. După bătălie, dar înainte de a se fi declanșat “marea ștergere”, Shaka Than - împreună cu alți oameni care au renunțat la alianța cu spiritele întunecate ale naturii și cu ființele luciferice -, a reușit să se refugieze în locul unde se află în prezent, adică în lumea eterică, unde a găsit “liniște și uitare”. Nu înainte de a fi “străbătut oceane de timp”, pentru a folosi o expresie de-a lui. Toți ceilalți oameni (este vorba despre cei care n-au reușit să se refugieze în palierul cuantic eteric) au dispărut la “marea ștergere”. Ei au fost retrași din circuitul evolutiv; pământul fizic a rămas sterp și nelocuit, iar lumea de dincolo - Casa Tatălui Ceresc - a devenit goală.

Oamenii retrași la “marea ștergere” au fost depozedați de corpul duh și au redevenit “stele” - adică spirite, așa cum au fost cândva, la începutul creației. După marea ștergere, Terra aurica a revenit la viață.

Împreună cu mulți alți oameni de felul său, Shaka Than a rămas în lumea eterică până în ziua de astăzi. Toți oamenii neutri continuă să existe în lumea eterică, deși, ca trup eteric, nu par să aibă mai mult de treizeci de ani. Numai ochii îi trădează, privirea lor indicând o vârstă imensă. Oamenii de felul lui Shaka Than nu au nici un fel de tehnologie eterică, cu excepția unor cristale, din care emană o lumină blândă. Nu se implică în “politica cosmosului”, astfel că au rămas la statutul de nebeligeranță. Ei au rămas până în ziua de astăzi “neutri”.

La fel ca toate celelalte ființe care se manifestă în lumea eterică, oamenii “neutri” se pot deplasa foarte repede în diferite locuri. Totuși, viteza lor de reacție și de deplasare nu este chiar atât de mare precum a celorlalte ființe care se manifestă în lumea eterică și nu poate fi comparată cu cea a Fiilor Luminii. Oamenii neutri nu-și părăsesc zona de reședință, despre care spun că le-a fost acordată de către Domnul Lumilor. Oamenii neutri sunt foarte triști, datorită faptului că “Dumnezeu nu le mai vorbește, așa cum făcea cândva”. Oamenii neutri nu au linie divină.

❧ Oamenii prometeici ❧

O altă categorie de oameni care au reședință permanentă în lumea eterică este alcătuită din oamenii prometeici. Această categorie a ales un alt drum și o altă “politică”.

Oamenii prometeici, lipsiți și ei de linie divină, au ales calea independenței absolute: s-au rupt de Dumnezeu, s-au rupt de Ierarhia Fiilor Luminii, s-au rupt chiar și de Fiii întunericii, s-au rupt de ceilalți oameni din Terra aurica care urmează traseul firesc: naștere în trup fizic, moarte, post-existență în lumea astrală, renaștere.

“Principiul prometeic” este, așadar, principiul potrivit căruia oamenii cred că pot evolua independent, nesocotind Poruncile lui Dumnezeu.

În ciclul al treilea, oamenii prometeici s-au aliat cu ființele luciferice și cu spiritele întunecate ale naturii în războiul împotriva Fiilor Flăcării. Ulterior, oamenii prometeici și-au trădat frații de arme, ceea ce ființele luciferice nu au uitat și nu vor uita niciodată. De fapt, oamenii prometeici și-au dat seama că au fost mințiți de ființele luciferice. Ei le acuză și astăzi pe ființele luciferice de manipulare, afirmând că au fost mințiți cu bună știință, pentru a se implica într-un război care n-a fost al lor. Oamenii prometeici nu le-au iertat și nu le vor ierta niciodată pe ființele luciferice, cărora le-au declarat război total.

Precum oamenii neutri, oamenii prometeici s-au refugiat în lumea eterică înainte de “marea ștergere”. De fapt, oamenii prometeici sunt identici ca înfățișare cu oamenii neutri. Diferența dintre ei constă în modul în care își duc existență în lumea eterică. Dacă oamenii neutri duc o existență pașnică și liniștită (“neutră”), oamenii prometeici duc o existență mai puțin pașnică, fiind grupați în mari comunități. De-a lungul timpului, oamenii prometeici au dezvoltat o tehnologie eterică avansată, net superioară celei din lumea materială. Spre deosebire de oamenii neutri, spre deosebire și de oamenii luciferizați, oamenii prometeici au propria lor politică, pe care o urmează neabătut.

Actualmente, oamenii prometeici desfășoară activități aflate în contradicție cu legile cosmice, cu mersul evolutiv normal și cu activitatea oamenilor din cea de-a patra generație. Oamenii prometeici au construit mai multe orașe în lumea eterică, iar activitatea lor principală constă în încercarea de a copia, prin intermediul tehnologiei eterice, o parte dintre caracteristicile și capacitățile (puterile) ființiale

ale Fiilor Luminii. Datorită faptului că, în lumea eterică, nu pot avea capacitățile specifice Fiilor Luminii, precum capacitatea de a se deplasa foarte rapid sau de a accede la anumite puteri ființiale care pot fi folosite ca arme, oamenii prometeici au încercat să fabrice aparate eterice care să îndeplinească aceste funcțiuni.

Într-un fel, nici umanitatea terestră nu face altceva. Inconștient, ea dorește să obțină capacități specifice ființelor decorate, înainte de fi sosit vremea și de fi coaptă pentru asemenea realizări. Oamenii de astăzi doresc să atingă un nivel înalt din punct de vedere tehnologic, înainte de a putea atinge un nivel moral corepunzător. Astfel, lipsiți fiind de capacități telepatice, oamenii întrupați au inventat telefonul, televiziunea, radioul și internetul. Nefiind capabili de a memora rapid cunoștințele, oamenii au inventat scrisul, sulurile de papirus, hârtia, tipografia, ziarele, cărțile și calculatorul. Ceea ce ființele decorate pot face în mod natural, oamenii fizici realizează prin intermediul aparatelor de zbor. Același procedeu l-au încercat oamenii prometeici cu mult timp înaintea oamenilor din lumea materială; de fapt, oamenii prometeici au prefațat, în palierul eteric, cam tot ce s-a produs ulterior în lumea fizică, în materie de tehnologie.

Tehnologiile folosite de oamenii prometeici sunt atât de diferite de cele cunoscute actualmente în lumea materială, încât cu greu pot fi făcute afirmații tranșante. Datorită faptului că sunt discreți, precum și datorită faptului că se deplasează rapid, esența tehnologiei lor se lasă greu descifrată. Nu este vorba însă despre o tehnologie materială, ci de una care se bazează pe ceea ce am putea denumi - printr-un termen preluat din terminologia savanților - biochimie eterică. Așa ceva încercă în prezent și savanții din lumea materială. Oamenii prometeici au propria filozofie de viață, care stă la baza modului lor de comportament. Scopul

declarat al oamenilor prometeici este de a “redeschide Cerul”, expresie foarte des folosită, spusă chiar cu multă mândrie. Ei doresc să fie “ca la început, atunci când Fiii Flăcării nu se prigoneau între ei”, adică în perioada în care nu se declanșase teribila înfruntare dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului - “Forță contra Forță”.

Oamenii prometeici consideră că umanitatea nu are nevoie de Iisus Hristos ori de Fiii Flăcării pentru a putea evolua. Ei cred că oamenii trebuie să evolueze independent, prin propriile lor puteri - acesta este “principiul prometeic”. Mai mult decât atât, ei doresc ruperea cerului de pământ și autonomia lumii materiale în raport cu celelalte paliere cuantice. Firește, evoluția oamenilor este dorită chiar de Fiii Flăcării. Dar, după modul în care s-a comportat umanitatea de la prima sa cădere și până în prezent, acest deziderat este total irealizabil. Autonomia totală a oamenilor este, firește, realizabilă, dar pe o altă cale, nu printr-o ruptură brutală între cer și pământ ori printr-o ruptură între oameni și Dumnezeu. Oamenii trebuie să-l cunoască prin liberul lor arbitru pe Dumnezeu, ca oameni liberi, nu ca sclavi. În acest scop acționează Fiii Flăcării; pentru aceasta s-a încarnat și a fost crucificat Iisus Hristos. Într-un cuvânt, aceasta este dorința lui Dumnezeu.

Există două linii evolutive: linia cunoașterii și linia ființei. Mulți oamenii din lumea materială cred, în mod eronat, că linia cunoașterii este cea mai potrivită pentru a evolua. Cunoașterea implică, cum este și firesc, stăpânirea lumii. Oamenii din epoca modernă sunt de părere că știința și, implicit, cunoașterea - sau cel puțin un anumit tip de cunoaștere - este cea care poate aduce bunăstarea și fericirea, uitând cu desăvârșire că nu linia cunoașterii este primordială, ci linia ființei. Linia ființei presupune transformarea interioară: morală, mentală, afectivă și volitivă, fără de care

cunoașterea poate degenera în forță necontrolată. Cunoașterea, lipsită de o transformare interioară a propriei ființe, duce la distrugere, iar acest fapt a fost de mult prea multe ori dovedit în istorie.

Nu are prea mare importanță dacă omul dispune de tehnologie avansată, de mașini rapide, de calculatoare performante și de tehnologie de vârf, dacă în interior spiritualitatea a rămas la un nivel inferior. Dacă spiritualitatea (ființa) nu este la fel de mare precum cunoașterea, atunci tehnologia nu va fi pusă în slujba omului și a umanității, ci în slujba cuceririi puterii prin care se asuprește, se distruge și se face rău creației lui Dumnezeu.

Știința fără spiritualitate este vânare de vânt, după cum cunoașterea lipsită de “ființă” poate deveni malefică. Dar, după cum se vede, nu numai savanții lumii noastre cochetează “în orb” cu puterile naturii și cu manipularea energiilor fundamentale ale cosmosului - dorind să stăpânească natura și să se înalțe pe linia cunoașterii, uitând cu desăvârșire de linia ființei -, ci și savanții prometeici.

Aproape că nu se mai știe cine pe cine a imitat în această goană nebunească după cunoaștere și dezvoltare a tehnologiei ! Savanții acestei lumi sau savanții prometeici din lumea eterică ? Întrebarea este, desigur, retorică, iar răspunsul este mai mult decât evident. Nimeni nu poate ști cu exactitate câte dintre descoperirile geniale ale epocii moderne aparțin cu adevărat efortului creator direct al savanților lumii materiale și câte aparțin transferului de informații dintre palierele cosmice eteric și fizic.

Într-un dialog cu Eugen, Îngerul Gabriel afirma că oamenii prometeici **“au părăsit dreptele învățături și casele lor, pe frații lor mai mari în putere și tărie, care îi învățau zi și noapte să se împlinească”**. Îngerul Gabriel afirmă că zona de reședință a ființelor prometeice este

“tărâmul celor ce se pierd în primul cerc al lumii, adică al cunoașterii celor care au fost deja întocmite”. “Privește-i și râde tare - îl îndemna Îngerul Gabriel pe Eugen (în cadrul “turului de informare”) -, și toate vor râde cu tine. Ei sunt cei care, în nebunia lor, cred că vor afla un alt adevăr la sfârșitul muncii lor. Altul (alt adevăr) nu este, căci adevărul este Unul. Și uite - a mai spus Îngerul Gabriel -, cu toate că au trecut atâtea perioade de timp, nu au mai putut nici adăuga, nici scoate nimic din toată creația Lui (HAUTI). Și, deși, în nebunia lor - întocmai ca unul care în piață își arată lucrarea mâinilor lui - au reușit să vadă mâinile Lucrătorului, fermecați de lucrătura Lui, au uitat până aici să-L privească în față și să-L întrebe. Însă tu fii în pace, căci Lucrătorul îi va aștepta, până când știința lor va înceta și nebunia lor va trece”, a încheiat Îngerul Gabriel.

❧ Obiectele zburătoare (ne)identificate ❧

Zona în care-și desfășoară activitatea ființele prometeice se află la marginea lumii eterice. Ea se află la marginea lumii eterice doar din punctul de vedere al calității energiei din care este formată, nu din punct de vedere spațial.

Un clarvăzător poate pătrunde în zona ființele prometeice doar însoțit de o călăuză. Acest lucru i s-a întâmplat și lui Eugen în cadrul “turului de informare”. Ulterior, după încheierea “turului de informare”, Eugen nu a mai avut ocazia să pătrundă în această zonă. Călăuză lui Eugen a fost și de această dată Îngerul Gabriel.

Evident, în lumea materială, Eugen nu se mișca din locul unde stătea. Eugen nu poate pătrunde corporal în lumea eterică, ci doar o poate observa prin simțurile de care dispune. Un clarvăzător doar vede; el nu poate interacționa

în mod efectiv cu ființele din lumea eterică. Pentru a pătrunde corporal în lumea eterică, un om ar trebui să-și părăsească trupul material și să se manifeste autonom doar în corpul eteric - așa cum au procedat, la finalul ciclului al treilea, oamenii care s-au salvat la “marea ștergere”. Dar, în cazul în care un om ar reuși să realizeze această transformare, n-ar mai putea reveni în lumea materială.

Așadar, Eugen nu se mișcă de pe locul său, el aflându-se în stare de conștiință de veghe, la fel ca orice alt om care observă un peisaj din lumea materială; el doar vede, iar prin fața lui se derulează ființe, peisaje, evenimente etc. În același timp, ființele, peisajele ori lumile par a veni spre el. Întotdeauna când observă peisaje ori ființe din diferite locuri ale lumii eterice, altele decât cele care se găsesc în fața lui, Eugen are senzația că ceva din ființa sa - și anume corpul sufletesc și corpul eteric, care în acest caz par a fi unite - se telescopează la infinit.

Fiind condus în acest mod de Îngerul Gabriel (în cadrul “turului de informare”), pe măsură ce s-a apropiat de zona de reședință a oamenilor prometeici - care este situată chiar la capătul lumii eterice - Eugen a perceput o senzație intensă de căldură. Chakra muladhara i s-a încins foarte puternic, iar chakra manipura a început să radieze foarte puternic, cam la două lungimi de palmă în afara trupului. La un moment dat, Eugen a avut senzația că viteza de deplasare se mărește considerabil. Totuși, a reușit să-și dea seama că mediul plăcut al lumii eterice începe să se modifice. Treptat, în jurul lui, vegetația lumii eterice a început să devină din ce în ce mai rară, iar senzația cea mai acută a fost că parcurge un ținut arid, iar mediul - cerul și solul lumii eterice - a dobândit culori închise. Pe măsură ce se deplasa cu mare viteză, cerul a căpătat nuanțe tot mai închise, iar norii, situați foarte sus, păreau că se întind la infinit. În norii închiși se produceau

neîncetat descărcări electrice foarte puternice, fulgere multicolore, care provocau o eliberare imensă de energie. Din fertil și plăcut vederii, solul lumii eterice a dobândit aspectul bizar al unor conglomerate solide, uneori chiar lichide, formate din elemente minerale asemănătoare diamantului, strălucitoare și aproape translucide.

Când Eugen a pătruns în zona de reședință a ființelor prometeice a avut senzația că trece o graniță. Totuși, acea graniță nu este indicată spațial printr-o linie de demarcație precum o graniță din lumea materială, ci prin schimbarea calității mediului. Zona de reședință a ființelor prometeice are mai multe intrări. Spre deosebire de lumea eterică propriu-zisă, unde nu există noapte sau zi, ci doar numai o luminozitate constantă ce nu pare să emane de la o sursă anume, în zona ființelor prometeice există alternanța noapte/zi, cu toate că Soarele nu este vizibil. Noaptea, pe cer, pot fi zărite milioane de stele strălucitoare, de diferite culori: roșii, albe și albastre. Undeva, departe, în înaltul cerului, se văd două planete (eterice), una mai mare, cealaltă mai mică; ambele planete sunt înconjurte de inele, precum Saturn.

Pretutindeni, în zona ființelor prometeice se aud acorduri muzicale, mii de voci și de ecouri ce reverberează neîncetat. Multe dintre aceste acorduri muzicale, cântate pe mii de voci, seamănă cu uitatele melodii ale celților sau cu rugăciunile murmurate în moschei.

Ființele prometeice locuiesc în orașe vaste. În jurul orașelor nu există acea vegetație luxuriantă ce caracterizează lumea eterică. În schimb, există clădiri eterice imense, legate între ele printr-un fel de poduri. În interiorul unora dintre clădiri se află săli-laboratoare foarte spațioase, unde se află bazine circulare. În bazine se află un fluid colorat. În bazine sunt create forme bioeterice, care au aspectul unor mici baloane. După câte se pare, formele

bioeterice sunt lăstate să se dezvolte, să crească și să se maturizeze o bună perioadă de timp, fiind atent supravegheate. Ele sunt legate la diferite aparate printr-un sistem complicat de tuburi, cordoane și electrozi.

La început, nu era prea clar pentru Eugen dacă acele baloane sunt produse tehnologice sau sunt ființe bioeterice. Ulterior, a înțeles că banalele baloane sunt într-adevăr ființe bioeterice, care urmează un proces de creștere și de maturizare; baloanele sunt, de fapt, clone construite dintr-o energie identică cu energia din care sunt alcătuite sufletele oamenilor întrupați - mai precis cu corpul sufletului oamenilor întrupați. Aceste ființe bioeterice sunt vii: ele pulsează ritmic, emițând culori strălucitoare. Ca aspect și ca strălucire, ele au la bază ceva ce seamănă cu o chakră. Tratate corespunzător, formațiunile bioeterice vii, de formă sferică, se dezvoltă treptat, devenind mature. La sfârșitul procesului tehnologic, ființele bioeterice sunt scoase din marile săli-laboratoare, apoi sunt aduse pe un fel de rampe, iar ființele prometeice pătrund în interiorul lor și le folosesc ca vehicule de transport.

Acestea sunt, de fapt, celebrele și enigmaticele “obiecte zburătoare neidentificate” - OZN -, prin intermediul cărora oamenii prometeici pot să se manifeste uneori și în palierul fizic. OZN-urile sunt vehicule semivii și semiconștiente. OZN-urile sunt aparate de zbor individuale sau colective. Ele păstrează un fel de conștiență, mai precis o semiconștiență difuză, pe care o are orice suflet omenesc. Aceste vehicule vii pot fi manevrate foarte ușor numai prin puterea mentalului conductorului vehiculului.

Unii cercetători moderni consideră că ființele care se deplasează cu ajutorul OZN-urilor provin de pe alte planete sau sisteme solare. Informațiile obținute prin clarvedere infirmă această ipoteză. După cum se poate remarca, nu este

vorba despre oameni extraterestri, ci despre oameni terestri, care își desfășoară existența în interiorul Terrei aurice, în palierul eteric. De altfel, chiar natura materiei prime folosită în construirea OZN-urilor, poate arunca o lumină clarificatoare asupra provenienței celor care le fabrică. Formațiunile bioeterice sferice nu sunt altceva decât porțiuni din corpurile sufletelor furate de oamenii prometeici (care fac parte din cea de-a treia generație) de la semeni de-ai noștri, oameni ai celei de-a patra generații, care au trecut prin poarta morții. Corpurile sufletelor oamenilor defuncți servesc așadar ca materie primă pentru formațiunile bioeterice ale oamenilor prometeici. S-ar putea spune că nu e nimic nou sub soare. Aceeași materie primă este folosită și de ființele luciferice la crearea unor “zombi” (precum a fost menționat în capitolele care tratează activitatea malefică a ființelor luciferice, care “formatează” zombi din corpurile sufletelor unor defuncți).

După cum se poate remarca, corpul sufletului este o “materie primă” de importanță deosebită tocmai datorită caracteristicilor sale energetice. Evident, un corp al sufletului aparține doar omului în cauză și nimănui altcuiva. După orice lege, fie din cer, fie de pe pământ, acțiunile acestor ființe pot fi considerate furturi grosolane, ce provoacă un rău foarte mare celui de la care sunt furate. Pentru obținerea acestei prețioase materii prime, există o concurență acerbă între oamenii prometeici și ființele luciferice. Atât oamenii prometeici, cât și ființele luciferice sunt foarte interesate să preia - a se citi: să fure - părți din corpul sufletului unui om. Ele au nevoie atât de structura aurică propriu-zisă a corpului sufletului oamenilor, cât și de informațiile stocate acolo, pentru a le folosi în scopuri proprii.

În cazul oamenilor prometeici, procesul tehnologic este destul de simplu. Corpurile sufletelor umane capturate/furate

de la defuncți sunt duse în marile laboratoare din orașele din lumea eterică și studiate în profunzime. Prin procedee bioeterice laborioase, ele sunt reformatate pentru a servi ca materie primă pentru construirea obiectelor zburătoare neidentificate.

La oamenii din lumea materială, în timpul existenței încarnate, corpul sufletului se separă doar în cazul dedublărilor spontane sau voluntare. Când un om se dedublează și dobândește capacitatea reală de a voiaja în palierul astral ori pe un alt palier al cosmosului, ființele prometeice se prezintă ca “ghizi spirituali”. Cel mai adesea, oamenii respectivi au impresia că sunt duși de “ghizii” spirituali, cu ajutorul unor OZN-uri, pe alte sisteme solare aflate departe, în cosmos, crezând că stau de vorbă cu “extratereștri”. De fapt, cei care voiajează astfel, au de-a face doar cu oamenii prometeici, care-i conduc în propriile lor zone din lumea eterică. Cât despre deplasarea pe planete îndepărtate, nici nu poate fi vorba; este vorba doar de vizitarea orașelor din lumea eterică ce aparțin ființelor prometeice - “ghizii spirituali”.

Din nefericire, pătrunderea neautorizată în timpul vieții a unui om - prin clarvedere, dedublare ori prin voiaj astral - în zona de rezidență a ființele prometeice aduce de la sine încărcarea corpului sufletesc al omului în cauză cu un anumit tip de energie modulată informațional, precum și realizarea unei rezonanțe energetice cu acea lume și cu locuitorii ei, ceea ce este echivalent cu încheierea unui pact. La moarte, “ghizii” se prezintă la căpătâiul tuturor defuncțiilor care au fost contaminați auric în acest fel și preiau ceea ce ei consideră că le aparține de drept: corpul sufletesc.

În fond, “ghizii” spirituali au și ei dreptate: corpul sufletului acestor oameni este încărcat energeticoinformațional, prin rezonanță, cu ceea ce sunt ei. Între

structura lor proprie și structura energetică a oamenilor respectivi se creează fenomenul de sintonie: ceea ce se aseamănă se atrage. Oamenii cărora li se fură sufletul sunt îngoziți observând, uneori chiar cu câteva secunde înainte de a muri, cum se strâng “demonii” în jurul lor. De regulă, ei mor în spasme, cu spume la gură și cu ochii ieșiți din orbite.

Acest fenomen dramatic se produce și în cazul oamenilor întrupați care încheie pacte cu ființele luciferice - mai ales în cazul acelor oameni care aderă, prin ritualuri, la organizații secrete patronate de ființele luciferice ori de spiritele întunecate ale naturii. Fiii Luminii n-au nevoie de organizații secrete pentru a-și îndeplini misiunea. Bisericile creștine sunt suficiente pentru a se realiza - prin intermediul liberului arbitru - legătura între oameni și Dumnezeu.

Furtul corpului sufletului este extrem de păgubitor pentru orice om. De altfel, este cel mai păgubitor eveniment prin care poate trece un om. După o viață de eforturi și de zbucium, de căutări și de încercări, totul se termină cum nu se poate mai trist. Trist și, mai ales, nedrept, întrucât cei care ajung să intre în rezonanță energetică cu ființele prometeice ori cu ființele luciferice sunt oameni inteligenți și cultivați, care caută cunoașterea. Sigurii care se opun acestui furt grosolan sunt îngerii-ostași din Oastea Îngerului Mihail, care au misiunea de a veghea la integritatea aurică a tuturor oamenilor care mor.

Materia primă sufletească furată de oamenii prometeici de la oamenii întrupați care trec prin poarta morții este folosită așadar la construirea unor produse biotehnologice de natură eterică, iar cele mai cunoscute sunt “obiectele zburătoare neidentificate” - vehicule eterice de forme diverse, care, spre deosebire de navele terestre, par vii și inteligente. Cu ajutorul acestei materii prime prețioase, obiectele zburătoare ale oamenilor prometeici sunt construite

în laboratoarele menționate. Laboratoarele par a fi construite dintr-o formă de energie ciudată, semifluidă, asemănătoare apei. În interiorul acestor laboratoare imense, nenumărați savanți prometeici lucrează în fața unor panouri de comandă, confecționate din aceeași substanță stranie, asemănătoare apei, de culoare albastru-marin, albastru-deschis sau verde. În spatele sau, mai precis, în interiorul acestor panouri de comandă se află ceva ce seamănă cu țurțurii de gheață sau cu stalactilele din lumea terestră, de diferite forme, culori și mărimi.

Atunci când vor să atingă acești țurțuri, savanții prometeici își cufundă mâinile în interiorul panourilor confecționate din misteriosul fluid asemănător apei. Când își cufundă mâinile în panouri, fluidul face valuri, la fel cum se întâmplă în lumea terestră dacă se introduce mâna într-un vas plin cu apă. Stupefiant este faptul că, introducând mâna prin acele panouri semifluide, savanții prometeici nu se udă. În momentul în care sunt atinși, țurțurii formați din cristale încep să pulseze și să emită sunete cristaline de tonalități diferite, înalte, medii sau joase. În laboratoare există mii de recipiente de diferite forme și mărimi, confecționate din același fluid misterios. De multe ori, recipientele par a fi confecționate din elemente naturale, precum apă, foc, pământ, abur, fum. Interiorul recipientelor este brăzdat neîncetat de strălucirea incandescentă a unor fulgere.

În interiorul recipientelor sunt introduse părți ale unor corpuri sufletești care au aparținut unor oameni. Toate recipientele sunt interconectate prin intermediul unor furtunașe sau cabluri transparente la un fel de baterie-dinam (dispozitiv care îndeplinește atât funcția de dinam, adică de generator de energie, cât și funcția de acumulator), precum și la alte recipiente, rezervoare sau bazine mai mari, pline ochi cu un fluid vâscos, multicolor. Bateria-dinam furnizează

energia necesară care pune în funcțiune întregul sistem. Lichidul din bazine este pompat în recipientele în care se află fragmentele de corpuri sufletești ale unor oameni defuncți. În acele fragmente de corpuri sufletești, chakrele sunt în stare de funcționare, menținute probabil artificial cu ajutorul lichidului ce se scurge din bazine. Chakrele sunt în stare de funcționare precum în momentul în care au fost furate. Se pare că ceea ce interesează cel mai mult ființele prometeice este vitalitatea sau energia emisă de chakre.

Obiectele zburătoare construite în laboratoarele ființelor prometeice au forma unor nave de diferite mărimi. Există nave de apărare, de atac și de transport. Cele mai des utilizate vehicule zburătoare sunt cele în formă de lacrimă. Ele au conștiință și simțire; par a fi foarte inteligente. Privite de la distanță, vehiculele zburătoare se prezintă ca niște globuri strălucitoare ce emit intermitent lumină. Într-un astfel de vehicul, intră lejer două sau trei ființe prometeice. Atunci când se deplasează, vehiculele zburătoare emit sunete stranii - asemănătoare ultrasunetelor -, cu care pot distruge orice obiect aflat în apropiere. În funcție de modul în care sunt echipate, navele pot arunca și fascicule strălucitoare, ca de laser, care au același efect.

În interior, un astfel de vehicul este alcătuit din mai multe elemente. În partea din față a se află un panou de comandă dreptunghiular, în interiorul căruia se găsesc mai multe cristale de forma unor țurțuri. În fața panoului stă ființa care conduce nava. În spatele vehiculului se află sursa principală de energie, care este identică cu o chakră. De-a lungul fuselajului, există alte chakre, de mai mică importanță.

Este cu adevărat straniu faptul că, atunci când pătrunde într-un vehicul, un om prometeic are senzația că spațiul se dialtă. Deși vehiculul pare să aibă dimensiuni modeste,

atunci când pătrunde înăuntru, omul prometeic are senzația că pătrunde într-un spațiu imens, ca și cum ar pătrunde în interiorul vast al unei catedrale. În momentul în care vehiculul zburător este pus în funcțiune, de la chakra principală pornește un impuls energetic ce se transmite instantaneu la celelalte chakre, care sunt situate în diferite părți ale fuselajului. Chakrele încep să pulseze cu o viteză extrem de mare. Imediat după punerea în funcțiune a vehiculului, ființa care pilotează se armonizează energetic cu vehiculul zburător. Sursa de energie cu care funcționează aceste vehicule zburătoare este de natură bioeterică. Este vorba despre transpunerea funcționalității auriului la un mijloc tehnologic. Toate chakrele unei nave sunt legate atât între ele, cât și cu ființa care conduce nava, formând un fel de entitate tehnologică și bioeterică complexă. Navele se comportă ca și cum ar avea gândire și simțire.

În afara vehiculelor de deplasare rapidă - OZN-urile - oamenii prometeici au o gamă foarte diversă de produse de același calibru. Există astfel o gamă largă de aparatură individuală, care este întrebuințată în diferite scopuri - aparatură montată pe fel de fel de brățări și coliere; cele mai căutate sunt armele de diverse forme și aparatura de deplasare individuală.

Brățările și colierele sunt acele podoabe sau obiecte de folosință personală, pe care oamenii prometeici le poartă în anumite zone ale trupului: la încheieturile mâinilor, la glezne, la gât, la mijloc - ca pe niște centuri -, sau în jurul capului. După cum lesne se poate remarca, aceste obiecte, care cu greu ar putea fi incluse în categoria podoabelor, sunt dispuse chiar în zonele în care se află principalele chakre. Toate aceste podoabe sunt amplificatoare foarte puternice ale energiilor emise de chakrele persoanelor care le poartă. Brățările pentru deplasare se atașază la mâini și la picioare,

în dreptul chakrelor corespunzătoare. Cu aceste brățări, oamenii prometeici se deplasează foarte repede, dar nu la fel de repede ca Fiii Luminii. De la depărtare, oamenii prometeici care folosesc astfel de brățări se manifestă ca niște fulgere globulare, care pulsează multicolor.

Există și coliere pe care oamenii prometeici la pun la gât, în dreptul chakrei vishuddi. Aceste coliere, atunci când sunt activate, emit o lumină albastră. Cu ajutorul lor, cel ce le folosește se poate materializa și dematerializa (este vorba despre materializări, rematerializări și dematerializări eterice) după dorință - procedeu absolut necesar în durele confruntări ce se desfășoară la nivelul lumii eterice. Colierele ce se pun în dreptul chakrei ajna emit o lumină alburie care rănește ochii. Cu ajutorul colierelor devenite arme redutabile și periculoase, oamenii prometeici pot distruge obiecte sau chiar ființe cu ajutorul gândirii. Bucățile de rocă, de metal sau chiar lichidele sunt transformate în praf la contactul cu fluidul emis de aceste coliere care folosesc gândirea ca pe o energie distrugătoare. Tot astfel, centurile care se aplică peste mijloc, undeva în dreptul chakrei manipura, sunt folosite mai ales pentru revitalizare energetică.

Brățările, colierele și centurile nu au aplicabilitate doar în cazul indivizilor, ci și în cazul grupurilor de persoane – caz în care puterea lor crește exponențial. Ele au aplicabilitate mai ales în cazurile în care, având forme și mărimi diferite, sunt atașate obiectelor zburătoare.

❧ Semizeii prometerici ❧

Activitatea și modul de a fi al oamenilor prometeici are la bază “principiul prometeic”. Se știe, Prometeu a fost un semizeu din mitologia vechilor greci, care a furat focul zeilor și l-a dăruit oamenilor pentru ca aceștia să evolueze

independent de zei. Pentru a-l pedepsi pentru fapta sa, Zeus l-a legat pe Prometeu de o stâncă și a pus un vultur să-i mănânce ficatul, care se refăcea de la sine. Așadar și vechii greci asociau “principiului prometeic” dorința unor oameni de a evolua independent.

Cei mai importanți oameni prometeici sunt “Cei vechi” sau “Strălucitorii”. Ființele din ierarhia îngerească îi desemnează prin expresia “Cei vechi”, spiritele naturii îi desemnează prin expresia “Strălucitorii”, iar oamenii prometeici îi desemnează prin termenul de “semizeii”. Mai pe înțelesul nostru, aceste ființe sunt, într-adevăr, semizeii.

Spiritele naturii spun că semizeii au pătruns în lumea eterică cu foarte mult timp în urmă “pentru a căuta uitare și liniște”; de fapt, semizeii au pătruns în lumea eterică imediat după ce s-a încheiat războiul care a dus la “marea ștergere”. “Cei vechi” au fost aduși în lumea eterică chiar de către zeii alături de care luptaseră.

“Cei vechi”, spre deosebire de ființele luciferice, au ochi normali, cu iris, la fel ca și oamenii. “Cei vechi” poartă robe lungi, violete, brodate cu fir de aur, iar în picioare sunt încălțați cu sandale de culoare violetă, asemănătoare cu cele ale romanilor. Întrucât culoarea violetă pare să fie semnul lor distinctiv, reprezentând probabil nivelul lor evolutiv, “Cei vechi” poartă pe degete inele din aur masiv, în mijlocul cărora se află splendide pietre prețioase de culoare violetă. Pe cap poartă coroane din aur masiv, asemănătoare cu coroanele purtate de regii din lumea materială. În jurul capului au un nimb auriu strălucitor, foarte mare, iar în mână poartă adesea sceptre din aur, în vârful cărora se află pietre prețioase - desigur, de culoare violetă.

Locuințele “Celor vechi” din lumea eterică se prezintă ca niște semisfere luminoase, fiind făcute dintr-o lumină mată, albicioasă, care pulsează ritmic. Cei vechi apar de

multe ori în public, în cadrul unor sărbători, și vorbesc unor mulțimi de oameni prometeici care se adună în onoarea lor. La aceste sărbători, locuitorii orașelor eterice se adună pe un platou de culoare roșie aprinsă, din care ies aburi.

Unul dintre “Cei vechi”, căruia i se spune Ariel - un personaj prometeic important - are părul lung și bogat, de un alb imaculat, iar ochii îi sunt deschiși la culoare. Poartă o robă lungă, violetă, o coroană de aur pe cap și un sceptru - la fel ca ceilalți semizei din categoria “Celor vechi”. În jurul capului are un nimb auriu. Aura sa pulsează succesiv în mai multe culori: roșu, galben, verde, albastru, auriu și alb.

O altă ființă din această categorie, al cărui nume, Promeu - nume apropiat fonetic de numele semizeului grec Prometeu - poartă o robă argintie, brodată cu galben, iar în picioare poartă sandale albe, asemănătoare cu sandalele vechilor greci și romani. Pe cap poartă o diademă din argint, iar în dreptul frunții are o piatră prețioasă de culoare albă. Și el are părul alb și lung, iar ochii îi sunt deschiși la culoare.

O altă categorie importantă de ființe prometeice este alcătuită din “Învățători”. În timpurile îndepărtate, când s-au manifestat la suprafața pământului, Învățătorii erau un fel de mediatorii între zei și oameni. Se spune că, în perioada celor trei Regate, învățătorii intermediau între zei și oameni. Învățătorii prometeici cunosc tot ce poate fi numită știință eterică. Ca înfățișare, au părul lung, negru ca pana corbului sau alb, prins într-un coc sau în cozi. Au ochii normali, deschiși la culoare, iar pe frunte poartă diademe. Nu au însă nici un fel de pietre prinse în diademe. Învățătorii prometeici sunt îmbrăcați simplu și sobru, în robe închise la culoare, iar în picioare poartă sandale negre. Învățătorii prometeici au puteri psihice teribile, considerate chiar și de ceilalți locuitori ai lumii eterice ca fiind “paranormale”. Așa cum oamenii din lumea fizică consideră “paranormal” ceea ce depășește

capacitățile lor naturale, la fel și oamenii prometeici de rând consideră ca fiind “paranormale” puterile Învățătorilor. Este de presupus că Învățătorii prometeici au și puteri spirituale asemănătoare cu *siddhisurile* (puterile magice) yoghinilor.

Despre Învățătorii prometeici, Îngerul Gabriel spune că au o putere atât de mare, încât sunt capabili să se amestece în Ordinea cosmică și să pătrundă în lumea oamenilor, încurcând de multe ori planurile divine care se fac cu privire la mersul evenimentelor. Îngerul Gabriel i-a transmis lui Eugen că Învățătorii prometeici speculează adesea tendința unor oameni spre îmbogățire și putere, oferindu-le ceea ce doresc - desigur, în schimbul unui anumit “preț”.

O altă categorie de ființe prometeice este formată din Constructori. Aceștia sunt oamenii de știință ai oamenilor prometeici. Mulți dintre ei sunt oameni din generația a patra, care au apărut după “marea ștergere”. Ei au trăit cândva în lumea oamenilor dar, datorită opțiunii personale, nu au urmat traseul firesc al celor ce trec pragul morții și merg în lumea duhurilor; astfel, ei au ales să rămână în orașele prometeice.

Constructorii sunt îmbrăcați în funcție de opțiunea lor personală. Ei muncesc pentru a perfecționa știința și tehnologia oamenilor prometeici. Se pare că, inițial, au fost educați de către Învățători. Ei pot controla și manipula după bunul plac elementele naturii și energiile specifice lumii eterice. Constructorii prometeici “poruncesc” elementelor naturale - apei sau focului - să se combine. Din elementele și din energiile naturii eterice, ei creează construcții de toate tipurile. Ei creează adesea construcții grandioase din apă sau din foc - lucruri greu de imaginat pentru orice minte omenească. De fapt, Constructorii, în orgoliul lor nemăsurat, încearcă să imite creațiile lui Dumnezeu, dar producțiile lor tehnologizate nu au cum să aibă strălucirea și perfecțiunea celor create prin Puterea Creatorului.

IISUS HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU

☞ Evenimentul central al istoriei ☞

Scrierile sacre creștine, revelate prin inspirația Sfântului Duh, dezvăluie istoria tainică a umanității și raporturile dintre oamenii întrupați și Dumnezeu.

Punctul central al istoriei sacre a umanității, dar și al raporturilor dintre oameni și Dumnezeu Tatăl, îl constituie întruparea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în lumea materială. Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în lumea materială și, mai ales, activitatea Sa după evenimentele tulburătoare de pe Golgota - crucificarea, moartea, coborârea în iad și sfărâmarea porților iadului, învierea, înălțarea la cer și deschiderea Împărăției cerurilor - sunt evenimente cruciale în istoria umanității.

Scrierile sacre ale creștinismului au fost scrise sub inspirația Sfântului Duh, iar acest lucru nu trebuie interpretat doar ca o banală figură de stil. Dacă scrierile sacre creștine au fost scrise sub inspirația Sfântului Duh, este clar că nu pot fi înțelese și interpretate decât tot sub inspirația Sfântului Duh. Astfel, doar cei care se află, în unele momente ale existenței lor, sub inspirația Sfântului Duh, pot cunoaște sensul ascuns al vechilor cărți sacre ale creștinismului. Sub inspirația Sfântului Duh, la început, un om dobândește

capacitatea de a înțelege semnificația unui verset sau a unui pasaj, apoi, dacă persistă în efortul său, poate afla adânc semnificație a unui capitol și poate înțelege resorturile intime ale evenimentelor descrise în cărțile sacre. Din acest punct de vedere, se poate afirma că cei care încearcă să interpreteze pasaje ale cărților sacre creștine - iar acest fapt poate fi extins și la celelalte scrieri ale umanității, apărute din antichitate până în ziua de astăzi - fără o pregătire prealabilă, care presupune, înainte de toate, acordarea rezonantică cu energiile înalte ale Sfântului Duh, comit o eroare.

Poate că nu este inutil de reamintit că acordarea rezonantică - chiar și parțială - cu energiile Sfântului Duh nu se poate realiza decât prin intermediul rugăciunii creștine. Fără o prealabilă acordare, chiar limitată sau parțială, cu energiile înalte ale Sfântului Duh, orice analiză realizată doar prin intermediul mentalului - reduționistă, scientiștă, paleoastronautică sau de orice alt fel -, nu face decât să siluească scrierile sacre ale creștinismului, pentru a le forța să intre în tipare ce nu li se potrivesc.

Devenit clarvăzător, Eugen a înțeles în mod experimental - prin percepție directă, nu doar teoretic ori dogmatic - faptul că scrierile creștine au dezvăluit fidel principalele caracteristici ale cosmosului, atât ale nivelului ortoexistențial, cât și ale nivelului material. Iar în acest context, de departe, cel mai tulburător aspect pentru un clarvăzător - și de altfel, pentru orice om - îl constituie faptul că, în lumea eterică, poate fi observat însuși Iisus Hristos.

În lumea eterică, Iisus Hristos se manifestă în Trupul de Slavă, în care a apărut Apostolilor după înviere. În Trupul de Slavă, Iisus Hristos se manifestă sub înfățișarea sa cunoscută mai ales din iconoclastia creștină. Chipul lui Iisus Hristos este asemănător cu cel imprimat pe giulgiul de la Torino.

La nivelul palierului eteric, în Trupul de Slavă, Iisus Hristos se manifestă astfel: este un bărbat înalt de aproximativ 1,90 metri. Are părul castaniu închis, ondulat, destul de lung. Uneori își prinde părul bogat în panglici ce par din lumină. Are nasul ușor acvilin, ochii mari și foarte profunzi. Culoarea ochilor pare să se modifice; uneori Iisus Hristos pare să aibă ochii căprui cu scipiri verzui, alteori albaștri precum azurul cerului. Are buzele pline, iar o barbă mică îi acoperă obraji. Pe cap poartă ceva ca o coroană, formată din 12 pietre prețioase ce strălucesc foarte puternic, în culori diferite. De departe par 12 stele. La mâini și la picioare sunt vizibile urmele rănilor de la răstignire. Iisus Hristos se înfățișează în lumea eterică în diferite veșminte. Cel mai frumos veșmânt este o robă superbă, albă precum zăpada, cu fireturi din lumini galben-aurii. Peste brâu este încins cu o eșarfă. Uneori, eșarfa are culoarea violetă, alteori are culoare galben-aurie. În picioare poartă sandale, precum cele de pe timpul romanilor, ce par de foc.

Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos emană două luminozități distincte: de la brâu în jos emană o luminozitate de culoarea metalului topit sau a aramei, iar de la mijloc în sus emană o luminozitate de culoarea argintie curată, foarte clară. Privite de la depărtare cele două luminozități par să formeze o culoare unică, galben-aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului de Slavă, datorită radiației extrem de puternice, se formează neîncetat curcubeie multicolore de lumină. Când se manifestă în lumea eterică, Iisus Hristos pare a fi un Izvor de Lumină. Lumina emanată de El, care ajunge până la mari distanțe în jur, este extrem de blândă și de suavă. Această lumină este **Lumina Iubirii**.

Iisus Hristos s-a întrupat în lumea fizică, în trup material, o singură dată, acum aproape 2000 de ani, în Palestina, astfel încât nu poate fi vorba despre o reîncarnare,

precum este cazul oamenilor obișnuiți care urmează procesul ciclic al palingeneziei. Iisus Hristos este Dumnezeu făcut om. În consecință, structurile aurice cu care s-a întrupat Iisus Hristos au fost complet noi. Ființele din lumea eterică afirmă că Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială într-un trup fizic **nou**, cu un corp duh **nou** și cu un corp sufletesc **nou**. Structurile aurice ale lui Iisus Hristos sunt, într-un fel, asemănătoare cu cele pe care le-a avut, cândva, Adam primordial înainte de a se răzvrăti împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. De aceea, în lumea eterică, Iisus Hristos este denumit **Noul Adam**.

Acesta este motivul pentru care nu se poate vorbi despre o reîncarnare în cazul lui Iisus Hristos. Reîncarnarea presupune evoluție spirituală, dar Dumnezeu nu are nevoie de evoluție personală, astfel încât scopul întrupării Sale a fost altul. Firește, Iisus Hristos a existat înainte de toate veacurile, dar acest fapt nu implică o reîncarnare, precum în cazul oamenilor.

Spre deosebire de Iisus Hristos, oamenii - spirite învăluite în corpuri duh - se întrupează periodic în lumea materială pentru a evolua, iar acest fapt este vizibil la nivelul structurii aurice. Într-un fel, se poate spune că structura aurică actuală a unui om este rezultatul tuturor întrupărilor sale anterioare, iar corpul duh (ca putere și tărie) este sinteza evoluției sale. Scopul final al reîntrupărilor periodice este, în cazul omului, alipirea la Sursa Primă - Dumnezeu. La oamenii obișnuiți, în momentul morții, corpul material se separă de celelalte elemente ale structurii aurice. La rîndul său, corpul duh se separă de corpul sufletului. După o perioadă variabilă de timp, golit de energiile modulate informațional acumulate în timpul existenței întrupate, corpul sufletului se disipează în mediul lumii eterice, iar corpul duh merge în lumea de dincolo.

În cazul unic al lui Iisus Hristos, Dumnezeu care s-a făcut om, aceste fenomene nu s-au produs. Printr-o înaltă alchimie aurică și spirituală, în momentul învierii, corpul material înviat, corpul duh și corpul sufletului au fuzionat, pentru a forma o structură unică. Această structură aurică este Trupul de Slavă.

Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos este un element nou al creației. Datorită faptului că s-a manifestat în Trupul de Slavă imediat după înviere, nici Apostolii nu l-au recunoscut pe Iisus Hristos. Abia ulterior, Apostolii l-au recunoscut pe Cel pe care-l urmaseră pe drumurile prăfuite ale Palestinei.

Numele prin care este desemnat Iisus Hristos de ființele din lumea eterică este **Șhonah Șantiah Șhonah Hamathai** - pe scurt **Șhonah**. În traducere: “**Primul nou alcătuit vreodată în desăvârșire**”. Tradus, numele acordat lui Iisus Hristos de ființele din lumea eterică are o semnificație complexă. **Șantiah** era numele primului om din prima generație, înainte de răzvrătire. După răzvrătire, primul om a primit numele **Șaia**. Iisus Hristos este așadar “Noul Adam”, **Șhonah Șantiah**. În limba folosită de ființele din lumea eterică, termenul **Șhonah** mai poate însemna, în sens derivat, “strângere de mână”. Deși în lumea oamenilor, s-a desacralizat, în lumea eterică strângerea de mână este în continuare sacrosanctă.

Numele **Șhonah** mai este acordată și energiei aurii care emană din chakra inimii. Iisus Hristos mai este denumit “**Noua Lumină**” sau, după cum sună traducerea din limba akhatakha: “**Domnul sufletelor toate acum, Cel cu (care are) toată Puterea și Tăria în ceruri și pe pământ acum**”.

Alteori, Iisus Hristos este desemnat de ființele din lumea eterică prin numele **Ișșhonah**. **IȘȘ** este numele lui Dumnezeu nemanifestat, iar **Șhonah** este numele lui Iisus Hristos. Cuvântul **Ișșhonah** poate fi tradus integral prin

expresia “**Adevărul Suprem care lumina la începuturi**”, iar **Şonah** poate fi tradus prin expresia “**Noua Lumină ruptă din Lumina de la începuturi**”.

Ființele din lumea eterică afirmă că “**Adevărul, acum, este de a-l cunoaște pe IȘȘ prin Şonah**” - altcumva spus, **Adevărul este de a-l cunoaște pe Dumnezeu prin Iisus Hristos**. Termenul “**acum**”, folosit în lumea eterică, semnifică noul ev deschis de Iisus Hristos. “Astăzi vei fi cu Mine în rai” (Luca 23;43), i-a spus Iisus Hristos tâlharului alături de care a fost răstignit; “acum” - în evul acesta, “astăzi”. Pentru îngerii, **Şonah** înseamnă “**Lumină din Lumină**” sau, altcumva spus, “**Lumina lui IȘȘ-HAUTI manifestată în Fiul Său**”. Pentru spiritele naturii, **Şonah** înseamnă “**Cuvânt**” sau “**Voce**”. Spiritele naturii îl numesc pe Iisus Hristos prin expresia “**Domnul Sufletelor**”. Pentru spiritele naturii, cuvântul **Şonah** mai desemnează și procesul tainic prin care Soarele dăruiește lumina sa lumii și dă viață la tot ce există.

Oamenii din lumea eterică sunt singurii care folosesc denumirile din limbile omenești: **Crist** sau **Iisus Hristos**. Uneori folosesc doar expresia **Fiul lui Dumnezeu**.

❧ Prețul mântuirii ❧

Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos s-a format printr-o alchimie aurică divină, în urma simbiozei dintre corpul material înviat, corpul duh și corpul sufletului,.

Înainte de a realiza această alchimie aurică divină prin care și-a format Trupul de Slavă, Iisus Hristos a coborât în iad. După timpul lumii materiale, coborârea în iad s-a produs imediat după momentul morții pe cruce și a durat până la înviere. Spiritele naturii afirmă că Iisus Hristos a stat trei zile în iad. În cele trei zile cumplite - zile care au echivalat cu

durata unor perioade cosmice - Iisus Hristos a suferit chinurile și caznele cumplite ale tuturor sufletelor, începând de la prima încarnare și moarte a unei ființe umane, până la ultima. Trebuie consemnat că pe celelalte paliere ale cosmosului, timpul are alte valențe decât în lumea materială. Dacă în lumea materială pot trece doar câteva zile, pentru ființele care sunt obligate să locuiască perioada corespondentă în iad pare să treacă o perioadă extrem de lungă de timp - mii de ani după timpul din lumea materială.

În acea lungă perioadă de timp care s-a scurs între moartea pe cruce și înviere, Iisus Hristos i-a scos din iad pe toți oamenii care ajunseseră acolo. Astfel, primii oameni la care a ajuns “Vestea cea bună” (“Bunăvestirea”) au fost oamenii din iad, iar nu cei din lumea materială. Apostolii au înțeles acest eveniment mult mai târziu. Prin actul unic al Fiului lui Dumnezeu, au fost răscumpărați toți oamenii - începând cu Adam. Iisus Hristos a plătit un preț anticipat pentru toate ființele omenești - și chiar pentru cele viitoare. Acesta a fost **Prețul Mântuirii**.

Astfel, Prețul Mântuirii tuturor oamenilor a fost plătit prin sacrificiul Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Prin sacrificiul Său, Fiul lui Dumnezeu a creat o apropiere de rezonanță energetică între Trupul Său de Slavă și corpul sufletului tuturor oamenilor - trecuți, prezenți și viitori. Totodată, prin sacrificiul pe cruce, Fiul lui Dumnezeu a format o **poartă** la nivelul structurii aurice umane, prin care omul să poată comunica cu Împărăția cerurilor. Cu alte cuvinte, Iisus Hristos a realizat joncțiunea microcosmosului cu macrocosmosul - a omului cu Împărăția lui Dumnezeu. Această poartă este chakra inimii sau **chakra iubirii** - denumită **Shainiah** de ființele din lumea eterică Firește, imediat după răstignire, a fost sădită doar potențialitatea formării chakrei iubirii la toți oamenii; intrarea în stare de

funcționare a chakrei iubirii la oamenii obișnuiți a început după o lungă perioadă de timp (nu înainte de anul 1600). În viitor, doar prin iubire oamenii vor deveni capabili să se conecteze la Împărăția cerurilor, iar din punct de vedere auric, acest proces se va produce prin activarea chakrei iubirii. Atunci când va fi activată complet, chakra inimii va emite aceeași culoare aurie ca cea a Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos.

Prin intermediul Trupului de slavă, Iisus Hristos se poate manifesta în toate palierele cuantice, în toate “perioadele” și în toate “timpurile”. Ceea ce înseamnă că Iisus Hristos este omniscient, omniprezent și omnipotent. Deși stă în mod permanent “la dreapta Tatălui”, Iisus Hristos este atotprezent în Terra aurica. De fapt, Iisus Hristos se manifestă oriunde în cosmos, în orice palier cuantic, fără a înceta să se afle la dreapta Tatălui. După răstignire și înviere, lumea eterică este locul prezenței continue a lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.

De fapt, Iisus Hristos se manifestă atât în palierul cuantic eteric, cât și în palierul infraeteric și în lumea materială. În palierul infraeteric, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos emite o luminozitate diferită de cea din palierul eteric. În momentul în care se manifestă în palierul infraeteric, Trupului de Slavă permite ridicarea nivelului energetic al tuturor oamenilor care se află împrejur. Din acest motiv, Iisus Hristos poate fi observat uneori și de oamenii obișnuiți care nu au vreo formă de clarvedere. Se întâmplă adesea ca Iisus Hristos să se manifeste chiar și în lumea materială. Atunci când se manifestă în lumea materială, Iisus Hristos pare un om obișnuit și este observat doar de acei oameni care trebuie să-l observe. Uneori, în lumea materială, se întâmplă să stea de vorbă direct cu oamenii - chiar să fie invitat într-o casă - fără ca cineva să

știe cu cine are de-a face. Cele mai vizitate locuri din lumea materială sunt tribunalele, spitalele, azilele și mănăstirile. În spitale sau în azile, acolo unde suferința este mai mare, Iisus Hristos se poate manifesta de multe ori pe zi.

Pentru un clarvăzător - cum este cazul lui Eugen -, care deja l-a văzut în lumea eterică, apariția lui Iisus Hristos în lumea materială este mai ușor de remarcat. Chiar dacă nu este conectat la cea de-a doua vedere, în acele momente, în virtutea experienței dobândite, simte prezența Sa. Pentru Eugen, există două indicii importante prin care poate fi percepută prezența lui Iisus Hristos în lumea materială. Primul indiciu este susurul lin, ca de izvor, ce se aude foarte clar în apropierea Sa. Al doilea indiciu foarte important este mirosul specific. Atât în lumea eterică, cât și în lumea materială, mirosul emis de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este cel de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin.

Foarte mulți oameni se întreabă de ce Iisus Hristos nu se manifestă direct în fața oamenilor pentru a fi văzut, pentru a fi pipăit ori pentru a da sfaturi. Răspunsul este la îndemâna oricui: diferența de vibrație energetică între structura aurică a unui om și manifestarea lui Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, în Trupul de Slavă este atât de mare, încât n-ar putea fi suportată. Orice om s-ar prăbuși, străfulgerat de strălucirea Trupului Său de Slavă.

Observarea lui Iisus Hristos, prin clarvedere de către Eugen, chiar și de la distanță, induce trăiri, sentimente și senzații specifice. Cel mai amplu simțământ este acela de a-l considera pe Iisus Hristos drept Regele Divin al tuturor oamenilor. Dacă este permisă o comparație, s-ar putea spune că, în fața lui Iisus Hristos, un om se simte precum s-ar simți un deget, să spunem degetul de la mână, în fața trupului. Dacă un deget al mâinii ar căpăta subit conștiință și ar vedea

trupul, l-ar recunoaște automat ca fiind Regele absolut, de care depinde în toate privințele. Iisus Hristos este iubirea infinită și bunătatea nesfârșită.

În fața iubirii absolute și a bunătății infinite emenate de Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos, orice om conștientizează, în sfârșit, propria sa neputință, propria sa micime, propria sa limitare; conștientizează, de asemenea, că acele concepții caricaturale, care afirmă cu emfază că omul este “coroana creației” sau un “zeu în miniatură” care poate face ce-i place, sunt doar vorbe în vânt. De fapt, omul chiar este coroana creației, dar această afirmație trebuie înțeleasă în context. La contactul auric cu Iisus Hristos, orice om simte, intuitiv, cât mai are de parcurs pentru a sta drept în fața Sa, astfel că resimte o imensă dezamăgire. Acest sentiment nu este decât o stare inițială, creată de impactul dintre natura energetică specifică omului și natura energetică extrem de înaltă a lui Iisus Hristos, care este Alfa și Omega. Imediat după ce această stare se atenuază, iar omul are tăria de a trece peste ea, apare o a doua stare: omul cunoaște Adevărul în mod direct, dintr-o sigură străfulgerare.

Atunci când cunoaște Adevărul în mod direct, dintr-o sigură străfulgerare cognitivă, se declanșează un alt proces extraordinar: omul pare să se scindeze în mai mulți. Fiecare dintre elementele componente ale ființei umane, spiritul, corpul duh, sufletul și conștiința trupului material, elemente care stau “cuminiți” în timpul unei existențe încarnate - căci altfel omul ar intra în categoria schizofrenicilor incurabili, dacă ar fi să ne luăm după psihiatrie -, par a se trezi. Fiecare dintre aceste elemente are propria sa conștiință și propriul mod de înțelegere, omul fiind mai mult decât suma elementelor componente luate separat. În acele momente, omul are surpriza să-și audă dintr-o dată spiritul cum îi spune corpului duh: “vezi, ți-am spus eu”! Apoi corpul duh spune

sufletului: “vezi, ți-am spus eu”! În fine, sufletul spune același lucru conștiinței trupului material, iar omul - ca ființă integrală - înțelege Adevărul.

Adevărul, știut doar de spirit și parțial de corpul duh, devine evident și verificat și de conștiința trupului material: Dumnezeu te iubește - mereu și dintotdeauna.

Aflând, dintr-o singură străfulgerare, Adevărul, omul plânge. Nu plânge însă cu lacrimi, ci plânge tăcut în interior, fără să verse o lacrimă. Este ca și când ar persista o imensă durere în interior; fiind atât de intensă, durerea îl împiedică pe om să plângă. Este ca și cum omului i-ar fi murit cineva foarte apropiat. Această durere persistă, surdă, săptămâni și luni. Plânsul interior nu este continuu, așa ceva ar fi de nesuportat, ci se desfășoară cu intermitențe. În pauzele plânsului, omul este cuprins de o imensă părere de rău: **Adevărul era atât de aproape !** Apoi, cu timpul, omul se liniștește. Urmează o liniște, o pace foarte adâncă, o odihnă interioară totală - este **Odihna** (ce rezultă din cunoașterea) **Adevărului: Odihna din Odihnă.** Omul, în sfârșit, se odihnește după tumultul vieții, pătrunzând în **Odihna Adevărului.** În această stare, omul nu mai dorește nimic, nu mai are poftă, nu mai are dorințe. După odihna sufletului urmează căința, smerenia, iubirea către tot și toate.

Un om nu poate sta prea mult în preajma lui Iisus Hristos. Poate sta, uneori, foarte aproape, dar nu pentru mult timp. Vibrația energetică a Trupului de Slavă este mult prea mare pentru sistemul auric uman. Doar unii preoți, monahi sau asceți creștini pot realiza acest lucru.

Totuși, pot sta în fața lui Iisus Hristos cei oprimați, cei săraci, cei oboșiți, cei înșelați ori cei batjocoriți de semenii lor. Ei sunt singurii care pot suporta înalta vibrație energetică a lui Iisus Hristos cel viu care se manifestă în Trupul de Slavă.

❧ “Cea care mijlocește pentru sufletele toate” ❧

Alături de Iisus Hristos și de Fiii Flăcării, în lumea eterică își desfășoară activitatea Fecioara Maria. Desigur, activitatea din lumea eterică a Fecioarei Maria este subordonată activității lui Iisus Hristos.

Fecioara Maria este numită în limba lumii eterice **Ioaeo** sau **Anina** - în traducere “**Cea care mijlocește pentru sufletele toate**”. Despre Fecioara Maria, Îngerul Gabriel spunea următoarele: “**nu are nici o putere de la sine, ca tot ce a fost în carne, ci HAUTI este puternic în ea. Doar așa, iubirea ei este mare**”.

De înălțime medie, aproape 1,70 metri, părul castaniu, ochii mari, căprui, cu sclipiri verzi, nas mic, gura mică, Fecioara Maria este o ființă fascinantă și remarcabilă. Fecioara Maria are o față foarte albă, o adâncitură mică în bărbie, iar atunci când râde face gropițe în obraji. Uneori poartă părul liber, alteori poartă părul legat cu panglici. În momentele în care poartă părul liber, pletele castanii par drepte, iar în momentele în care îl poartă strâns în panglici, părul devine ușor ondulat. Prezența Sa emană mereu un miros suav de trandafiri. Veșmintele Fecioarei Maria par ca niște aburi colorați, diafani, din lumină argintie, din lumină aurie sau din lumină roz amestecată cu lumină violetă.

Trupul de lumină al Fecioarei Maria este foarte “nou” și foarte “tânăr”. Fecioara Maria este o ființă umană care s-a încarnat acum aproape 2000 de ani, fiind aleasă de Sfântul Duh ca Maică de trup a lui Iisus Hristos. Ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul unic al asemănării frapante dintre aspectul fizionomic al Fecioarei Maria și aspectul Sfântului Duh. Sfântul Duh se manifestă foarte rar în formă umanoidă, iar atunci când se manifestă are un aspect relativ feminin. Prin ochii Fecioarei Maria “**se oglindesc ochii**

Duhului mângâietor”, după cum se exprima una dintre ființele din lumea eterică. Ceea ce înseamnă că Sfântul Duh se manifestă permanent prin Fecioara Maria - “Sfânta Născătoare de Dumnezeu”. Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, este simbioza perfectă între o ființă omenească și Sfântul Duh.

Într-o conversație cu Eugen, Hutil, spiritul naturii de aer, afirma că, în urma simbiozei cu Sfântul Duh, Fecioarei Maria i-au fost conferite puteri ființiale foarte mari. Fecioara Maria poate schimba jocurile karmice, poate modifica destine individuale, poate învia oameni din morți clinice, poate modifica destinele unor comunități umane, chiar și ale unor națiuni.”**Ea poate întreba cerurile și pământul, iar ele răspund negreșit la chemarea Ei**”, mai spune spiritul naturii de aer, Hutil.

Evenimentele desfășurate acum aproape 2000 de ani în Palestina au declanșat efecte importante atât la nivel material, istoric, cât și la nivelul Terrei aurice. De asemenea, au declanșat efecte semnificative în ceea ce privește structura aurei umane. De altfel, orice eveniment produs la nivelul lumii materiale - la nivelul istoriei universale - produce efecte pe toate palierele cosmosului, atât la nivelul microcosmic, cât și la nivelul macrocosmic. Activitatea Fiilor Luminii ori activitatea potrivnică a Fiilor întunericului, războaiele, apariția unor eroi civilizatori, marile descoperiri sunt evenimente cu impact deosebit asupra destinului tuturor oamenilor, care au produs și produc, în timp, efecte ce au reverberat pe toate palierele cosmosului.

Evident, aceste aprecieri sunt valabile, cu atât mai mult, și pentru evenimentele desfășurate acum aproape două milenii în Palestina - crucificarea, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos -, care, dincolo de efectele istorice cunoscute, au provocat efecte aurice importante.

Principalul efect auric al acestor evenimente a fost transformarea structurii aurice a Fecioarei Maria. În urma trăirilor pe care le-a avut în ziua în care Iisus Hristos a fost crucificat, ființa Fecioarei Maria a fost răvășită interior. În acele momente cumplite, în structura aurică a Fecioarei Maria s-a produs o transformare amplă. Văzându-l pe Iisus Hristos batjocorit și crucificat, corpul astral al Fecioarei Maria a fost cuprins de o convulsie profundă. Durerea de mamă și celelalte trăiri intense din clipele crucificării au declanșat transformarea radicală a corpului astral al Fecioarei Maria. Ulterior, în ființa Fecioarei Maria s-a născut un nou corp astral, diferit de cel avut anterior. Astfel, Fecioara Maria a devenit **“Stăpâna și Înființătoarea”**- după cum spun ființele din lumea eterică - unui nou tip de corp astral. Pentru a desemna noul tip de corp astral, ființele din lumea eterică folosesc expresia **“Theii Phaitheh”**, adică **“Îmbogățirea continuă”**.

Datorită simbiozei cu Sfântul Duh, transformarea corpului astral la Fecioara Maria a devenit un model universal. Toți oamenii care s-au încarnat după moartea trupească a Fecioarei Maria au dobândit posibilitatea de a-și forma, la rândul lor, noul tip de corp astral. Totodată, pe baza impulsului sădit de Fecioara Maria, la toți oamenii care s-au întrupat după evenimentele de acum aproape două milenii, a apărut posibilitatea formării, direct din noul tip de corp astral, a corpurilor aurice superioare: corpul mental superior și corpul spiritual.

Din păcate, nu toți oamenii au, deocamdată, formate structurile aurice superioare: corpul mental superior și corpul spiritual. De aceea, în prezent, puțini oameni au ca mijloc de investigare a lumii intuiția, care este efectul formării acestor două corpuri aurice. Actualmente, la majoritatea oamenilor, aceste structuri aurice sunt în formare. Fără activitatea

Fecioarei Maria, oamenii generației a patra nu ar fi avut un nou tip de corp astral, din care să se formeze corpul mental superior și corpul spiritual. Astfel, sub atenta ocrotire a Fecioarei Maria, corpul astral a devenit substratul unei îmbunătățiri sau “îmbogățiri” continue.

Atunci când un om se roagă direct la Fecioara Maria, corpul său astral se îmbibă cu energia specifică trupului ei de lumină (Trupul de Slavă al Maicii Domnului); această energie este întotdeauna însoțită de un miros specific: mirosul de trandafiri. Imediat după aceea, omul care se roagă poate percepe o prezență diafană, invizibilă chiar și pentru un clarvăzător: un foșnet ca de mătăsurii foarte fine și o voce extrem de dulce, inconfundabilă, care șoptește ceva omului. Corpul astral al omului se impregnează apoi cu mii și mii de scipiri de energie trandafirie.

Referindu-se la această energie, unul dintre Îngerii Veghetori din lumea eterică spunea textual următoarele: **“Energia aceasta este energia Sfântului Duh filtrată prin Ființa Fecioarei și transmisă corpului astral al fiecărui om. Iată pentru ce a trebuit să se nască și să moară Doamna ta în lumea oamenilor”**.

Expresia **“Sfânta Născătoare de Dumnezeu”** folosită în prezent, nu se referă doar la faptul că, acum aproape două milenii, Fecioara Maria l-a născut “de la Sfântul Duh” pe Iisus Hristos, ci și la faptul că, permanent, **Fecioara Maria îl naște pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om prin intermediul Sfântului Duh**. Fecioara Maria, Stăpâna corpului astral, îl naște pe Iisus Hristos în fiecare om, datorită transformării și “îmbogățirii” continue a corpului astral. Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care și-au dezvoltat corespunzător corpul spiritual, care, la rândul său, nu poate fi format decât în urma transformării corpului astral.

Aflat întâmplător în apropierea Fecioarei Maria, datorită capacităților de care dispune, clarvăzătorul Eugen simte ceva ce, în lumea materială, nu poate fi cunoscut în mod adecvat și nu poate fi reprodus în cuvinte omenești: simte pe MAMA prin mama.

Doar limba lumii eterice, akhatakha, poate exprima în cuvinte ceea ce mintea omenească doar intuiește. Iar cel care a exprimat în mod clar acest aspect a fost Îngerul Gabriel care, într-un dialog cu Eugen, a spus următoarele: **“Doamna ta, a spus Îngerul Gabriel, este mama ta cerească prin mama ta de trup, și Mama Cerului a toate, prin toate mamele în trup. Energia roșie pe care tu o vezi sub formă de limbi de foc este din începuturi. Și prin Doamna ta s-a întâlnit parte femeiască și parte bărbătească din începuturi”**. Și Îngerul Gabriel a continuat: **“Și iată care este taina părții femeiești și bărbătești pentru veacurile viitoare. Ea este Mângâierea. Te uiți încă la ea acum și nu-i înțelegi tâlcul”**.

Eugen afirmă că, privite atent prin clarvedere eterică, femeile întâlnite întâmplător pe stradă dezleagă misterul: privirea pe care o mamă o aruncă copilului din leagăn este privirea Fecioarei Maria, care privește dincolo de veacuri și spații prin ochii de trup ai mamei. Privirea prin care o tânără femeie își privește prietenul este privirea Fecioarei Maria, care privește dincolo de veacuri și spații.

CERCURILE PUTERII HRISTICE

☞ Marea comunitate hristică ☞

După cum a fost menționat, în lumea eterică se manifestă mai multe categorii de oameni. Prima categorie este formată de oamenii luciferici - sămânța cea rea. A doua este formată din oamenii neutri, care au reușit să se refugieze în lumea eterică înainte de “marea ștergere”. A treia categorie este formată din oamenii prometeici, care, la rândul lor, s-au refugiat în lumea eterică înainte de “marea ștergere”. Există însă și a patra categorie, care este formată din oamenii care, după moartea fizică, au fost aleși de către Iisus Hristos să facă parte din **Cercurile Puterii Hristice**. Ei formează **Marea Comunitate Hristică**.

Marea Comunitate Hristică din lumea eterică a fost întemeiată chiar de Iisus Hristos, imediat după înviere. Primii oameni care au intrat în Marea Comunitate Hristică au fost chiar cei scoși din iad. Firește, este vorba despre o mică parte din totalul oamenilor scoși din iad. Ulterior, s-au alăturat apostolii, mucenicii, martirii și mulți alți oameni.

În Marea Comunitate Hristică se află oameni din toate generațiile. Printre ei se află mulți oameni care au trăit în primele trei generații. Majoritatea dintre ei au trăit înainte de “marea ștergere”. Oamenii din primele două generații au cam 2 metri înălțime, sunt supli, au părul extrem de lung, argintiu

sau alb. La chip sunt, bineînțeles, foarte tineri. Au fețe mai mult ovale, aproape perfecte ca frumusețe, ochii mari care emit culori similare auriului sau verdelui din lumea materială. Majoritatea își prind părul foarte bogat în diademe sau panglici multicolore, strălucitoare. Ca haine, poartă veșminte asemănătoare robelor ce se purtau în antichitate. În picioare poartă sandale ce par făcute din gheață. Au o înălțime de aproximativ 2 metri, fiind îmbrăcați în veșminte ce par a fi alcătuite dintr-o apă de culoare albastră. Culoarea hainelor se poate modifica în timp ce vorbesc. Oamenii din cea de-a doua generație, deși sunt sexuați - bărbați și femei - par feminini, astfel că nu este evident cine este cu adevărat femeie și cine este bărbat. Oamenii din cea de-a doua generație seamănă foarte mult între ei.

La fel de fascinanți sunt și oamenii celei de-a treia generații, care au trăit pe timpul celor trei Regate. Aceste ființe sunt fermecătoare. Ele par ireale chiar și pentru lumea eterică. La oamenii generației a treia, distincția dintre sexe este mai mult decât evidentă: bărbații sunt “foarte” bărbați și femeile “foarte” femei. Bărbații sunt solizi și puternici, masculini, înalți cam de 2 metri, au părul lung, prins în diademe strălucitoare, iar femeile sunt ceva mai scunde, foarte delicate, cam la 1,80 metri, diafane și vaporoză în mișcări și atitudini. Oamenii generației a treia sunt blonzi, bruneți sau roșcați. Toți sunt îmbrăcați în robe strălucitoare, din culori mereu schimbătoare.

Firește, în marea comunitate hristică există și foarte mulți oameni din generația a patra. Majoritatea dintre ei pot fi cunoscuți doar din scrierile creștine. Unii au fost prooroci, alții au fost ceea ce noi numim sfinți, martiri, mucenici etc. Mulți dintre ei nu sunt cunoscuți după nume, fiindcă au murit neștiuți. Toți au rămas după moartea trupeză în lumea eterică. Oamenii generației a patra sunt asemănători

cu cei din ziua de astăzi. După hainele în care sunt îmbrăcați pot fi ghicite epocile în care au trăit ultima oară în lumea materială. Printre ei se află toate rasele pământului: albi, negroizi, galbeni, amerindieni, afroindieni, eschimoși etc. Oamenii generației a patra sunt cei mai comunicativi - cu mult mai deschiși decât toți ceilalți.

De oamenii din primele trei generații, Eugen nu prea a avut posibilitatea să se “lipească” atât de ușor. În schimb, oamenii din generația a patra, atunci când au timp, ajută cu sfaturi. Evident, și oamenii din primele trei generații ajută cu sfaturi, dar cunoașterea lor este mult mai întinsă și mai “abstractă”, iar activitățile și misiunile pe care le desfășoară sunt mai complexe și necesită mult timp. Deschiși și comunicativi, oamenii din a patra generație descriu evenimente pe care oamenii din ziua de astăzi nu au cum să le cunoască prea bine. Fragmente din ceea ce povestesc ei pot fi regăsite și în vechile scrieri creștine. Unii dintre ei povestesc cum au fost jupuiți de vii pentru credința lor, alții cum au fost aruncați animalelor sălbatice în circurile romane, alții cum au fost supuși la grele cazne. Undeva, în marea comunitate hristică se află și apostolii lui Iisus Hristos. Pentru un clarvăzător este greu să ajungă până la ei.

O categorie aparte de oameni din a patra generație este formată din cei denumiți de scrierile creștine “sfînți”. Acești oameni au fost canonizați de Biserica creștină - fie de cea ortodoxă, fie de cea catolică. Canonizarea are la bază o taină profundă - denumită “**Taina Sfințirii Numelui**”.

O altă taină, “**Taina Pomenirii Sfinților**”, care urmează “**Tainei Sfințirii Numelui**”, permite celor denumiți “sfînți” să ajute oamenii întrupați care se roagă, mijlocind pentru ei în fața lui Iisus Hristos. La sărbătoarea zilei lor din calendar, sfinții se manifestă în biserici (în toate bisericile creștine), în apropierea altarului. În fiecare an, de ziua sa din

calendarul religios, printr-un mic ritual, fiecare “sfânt” primește o “haină nouă și o cunună”; atunci sfinții cresc “**în putere și tărie, iar cercurile puterii cresc și ele**”, după cum spune Îngerul Gabriel.

Marea Comunitate Hristică din lumea eterică este alcătuită din trei **Cercuri ale Puterii**. În mijloc se află, desigur, însuși Iisus Hristos. **Primul Cerc al Puterii Hristice** este compus din oamenii primelor două generații, care au fost scoși din iad de Iisus Hristos, imediat după înviere. Oamenii din primele două generații sunt foarte puternici și pot manifesta caracteristici ființiale (puteri) deosebite. Ei au corpul duh specific generațiilor din care au făcut parte. **Al doilea Cerc al Puterii Hristice** este alcătuit din oamenii generației a treia - locuitorii celor trei Regate, care au existat în ciclul al treilea, înainte de “marea ștergere”. **Al treilea Cerc al Puterii Hristice** este compus din oamenii celei de-a patra generații. Al treilea Cerc al Puterii are ca nucleu principal pe cei care l-au cunoscut direct pe Iisus Hristos în existența Sa terestră: apostolii. Acestora li s-au adăugat sfinții, mucenicii, martirii, cei ce au fost sanctificați ori beatificați.

Cercurile Puterii Hristice se deplasează permanent în lumea eterică, împreună cu Iisus Hristos. În centru se află însuși Iisus Hristos. De la depărtare, conglomeratul auric al tuturor ființelor ce formează Cercurile Puterii Hristice formează un halou impresionant, ce pulsează într-o minunată culoare aurie. În mijloc, Trupul de Slavă al lui Iisus Hristos strălucește precum soarele în lumea materială.

Un loc aparte în marea comunitate hristică îl ocupă **Cercul de Putere al Fecioarei Maria**. Cercul de putere al Fecioarei Maria se manifestă întrucâtva autonom față de cele trei Cercuri ale Puterii Hristice. Și în Cercul de Putere al Fecioarei Maria se află oameni din cele patru generații.

Oamenii din Cercul de Putere al Fecioarei Maria par a fi incluși într-o cupolă energetică ce-i învăluie ca un abur trandafiriu, foarte clar. Claritatea cea mai mare apare în nucleul acestui abur. Miresme de trandafiri par a izvorî din interiorul aburului luminos. În interiorul norului trandafiriu se aude permanent o voce suavă, feminină, care rostește, mereu și mereu, diferite fraze. Aflat în nucleul Cercului de Putere, trupul de lumină al Fecioarei Maria este intersectat de fire subțiri de lumină roșiatică, ca niște limbi de foc extrem de strălucitoare, care provin de la Sfântul Duh. Sub influența Sfântului Duh, corpul de lumină al Fecioarei Maria se manifestă ca un transformator de înaltă putere: primește energiile roșii sub formă de limbi de foc ale Sfântului Duh, le transformă și te transmite instantaneu corpurilor astrale ale tuturor oamenilor care se roagă, de pe tot cuprinsul planetei.

Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică - inclusiv cercul de putere al Fecioarei Maria - formează ceea ce în lumea eterică a primit numele de **“prima Comunitate Hristică”**. Există însă și o **“a doua Comunitate Hristică”**, care este alcătuită doar din oameni încarnați. A doua Comunitate Hristică este alcătuită din acei oameni întrupați care, prin botez și prin comportament, au aderat prin liberul lor arbitru la valorile creștine și implicit, îl recunosc pe Iisus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu și ca Ocrotitor suprem.

❧ Va fi la fel ca la început...❧

În cele ce urmează, vor fi reproduse câteva informații foarte importante primite de Eugen de la un om din generația a patra, care face parte chiar din Cercurile Puterii Hristice. Numele său este Toma.

“Privește - i-a spus Toma lui Eugen, arătând spre globul imens de lumină aurie ce se profila în depărtare în

lumea eterică - (acestea sunt) **Cercurile Puterii Hristice**. **Luminile pe care le vezi ca una în alta sunt Cercurile Puterii viitoarei lumi ce va să vie. În mijloc, fulgerul acela ce pulsează, este Domnul nostru, iar cele trei cercuri de lumină care-L urmează sunt aleșii inimii Lui. Ei au trăit neștiuți de nimeni, goi, flămânzi și despuiți de bogățiile lumesti. Au fost suflete oropsite în tot pasul, certate și batjocorite de semenii lor. Ei erau slabi, însă Domnul sufletelor era puternic în ei. Numele lor nu au fost cunoscute nici de cei care, fără cinstire, i-au înmormântat. Ei nu sunt din actuala generație și din veacul acesta. Acest Cerc al Puterii se mărește mereu și mereu, din generație în generație, până dincolo de generația ta. Și toți sunt de același soi. Următorul cerc al puterii este cel format din Cei Sfinți, pomeniții voștri din datini. Ei coboară până la voi cu Domnul sufletelor și lucrează din timp în timp. Acest cerc este din generația ta, dar nu din veacul acesta. Și acest Cerc al Puterii va crește dincolo de veacul viitor. Al treilea Cerc și ultimul din însoțirea Domnului Luminii este de zeci de ori îndoit celui ce a construit Locuința Lui. Cu ei se vor sfârși veacurile și vor reîncepe veacurile și generațiile Sale.”**

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Izvorul de Lumină, iar oamenii din jurul Său (din Cercurile Puterii Hristice), în măsura credinței lor, împrumută această lumină de la El. Toți, împreună, formează o cupolă aurică imposibil de reprodus în cuvinte. De jur împrejurul lui Iisus Hristos se află, în ordinea puterii și tăriei, oamenii din Cercurile Puterii, care sunt dispuși în cercuri concentrice. Globul imens de lumină pare a se deplasa mereu de-a lungul și de-a latul lumii eterice. Acolo unde merge Domnul Luminii, Iisus Hristos, acolo se deplasează globul de lumină strălucitoare și curcubeele concentrice.

“Lumina lor (adică strălucirea curcubeelor de lumină) vine - spune Toma - de la Shonah (Iisus Hristos). La început nu era decât El. După ce a coborât (în lumea materială) și S-a suit (la “ceruri”), a ajuns unde vezi. Încet, încet, lucrând cu iubire, a întemeiat Primul Cerc de Putere. Atunci a câștigat cheile morții și întâia bătălie împotriva adeversarului (Shaithan, Lucifer & Co: “Cel rău”). Atunci tot omul viu a primit darul fără de plată pe care tu îl numești “plase”, iar preoții tăi “har”. Plasele sunt darul Lui pentru om”.

“Plasele” sunt ceea ce noi numim corpul haric al plaselor mesianice, iar preoții desemnează prin expresia “harul”, care apar la orice om care se roagă direct lui Iisus Hristos sau care pronunță Numele Său cu voce tare în orice limbă a pământului. **“Curând** - continuă Toma -, **Domnul tău a întocmit Cercul următor de Putere. Atunci a câștigat toate prețurile și a doua mare bătălie împotriva celor răi. Atunci când părinții părinților tăi trăiau, s-a întâmplat ca omul cu om, prin rostirea Numelui Său, să poată crea în lumea ta aceleași Cercuri de Putere ca și cele pe care le vezi aici”**. Aici, Toma se referă la un mare mister. Atunci când doi sau mai mulți oameni se întâlnesc și, împreună, se roagă sau rostesc numele lui Iisus Hristos, se petrece un fenomen auric de o importanță excepțională: se formează plase mesianice comune, formându-se comuniunea de suflet întru Iisus Hristos.

Plasele mesianice comune se manifestă atât la oamenii izolați, cât și în lăcașurile de cult - în orice biserică creștină - și chiar la evenghelizările de pe stadioane, din amfiteatre sau din orice alt loc. Cu cât sunt mai mulți oameni care iau parte la rugăciunea în comun, cu atât plasele mesianice sunt mai ample. Pe stadioane sau în cazul în care iau parte numeroși credincioși, plasele mesianice sunt gigantice. Ne putem

imagina un glob imens, strălucitor, ce învăluie un stadion imens sau o catedrală în timpul unei sărbători religioase. Acest glob auric are aceeași culoare și formă ca și plasele mesianice ale unui singur om.

“Atunci când cele două Cercuri de Putere (cele două comunități - din lumea eterică și cea din lumea materială) se vor întâlni, spune Toma, nu va mai fi timp și va fi la fel ca la început. Și totul din nevăzut va fi văzut, și omul va plânge în fața Veghetorului său, și va fi mângâiat la pieptul Domnului său. Cele ce ți-am spus nu sunt de la mine și Cine mi le-a dat să ți le arăt, le va împlini negreșit. Atunci Domnul nostru va fi în toate și toate vor reveni în Dumnezeu Cerurilor. Acum însă Domnul tău luptă împotriva mândriei și îngâmfwării fiecărui om. Și aici nu îl ajută decât Prințul neamului tău, Ișșion (este vorba despre Prințul Poporului Român) și cei din Adunarea cea mult-prea-iubită a Lui (Comunitatea nevăzută).”

☞ Lumina Iubirii ☞

În cele trei Cercuri ale Puterii Hristice se află nenumărați oameni de toate națiile și din toate epocile. Marea majoritate a oamenilor au un trup de lumină asemănător, până la un punct și păstrând proporțiile, cu cel al lui Iisus Hristos.

Majoritatea oamenilor din cea de-a patra generație care, actualmente, fac parte din Cercurile Puterii Hristice și-au format trupul de lumină chiar în momentul morții fizice, cu ajutorul direct al lui Iisus Hristos. Acest fenomen se produce astfel: după cum a fost menționat, în cazul oamenilor obișnuiți, la moarte trupul fizic este părăsit de toate structurile aurice. În momentul morții, se rup corzile de lumină - care nu sunt altceva decât energii modulate

informațional -, ce legau în timpul vieții elementele aurice de trupul material. La câteva secunde după momentul efectiv al morții, tot ce a acumulat sufletul, care este păstrătorul experiențelor existenței trupești, este absorbit în corpul duh, care le preia și le metabolizează. Corpul duh pătrunde apoi în lumea duhurilor (“lumea astrală”) prin Poarta 1. După acest moment, sufletul (corpul sufletului) golit de energiile modulate informațional ce constituiau experiențele din timpul vieții pământești, rămâne ca o fantomă alburie care păstrează, ca trăsături din timpul vieții, doar aspectul general al ochilor: culoarea și intensitatea privirii. Fantoma sufletească alburie, care vorbește neinteligibil și se manifestă haotic, reminiscentă a personalității terestre, se disipează după un timp oarecare în mediul lumii eterice.

Acest proces nu s-a produs însă în cazul oamenilor care, actualmente, se află în Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică. Acești oameni, datorită faptului că au fost aleși de către Iisus Hristos pentru strădaniile lor, nu mai trec prin Poarta 1, ci rămân în lumea eterică. Dar, pentru a rămâne în lumea eterică, structura lor aurică trebuie să fie supusă unor transformări ample. În cazul acestor oameni, în urma unei alchimii aurice complexe, corpul sufletului nu mai este golit de informațiile acumulate în timpul vieții terestre, ci se contopește cu corpul duh formând o nouă structură aurică. Noul trup spiritual, în care acești oameni se vor manifesta în lumea eterică, este învăluit de luminozitatea Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos; acest trup spiritual este o noutate absolută în istoria cosmosului.

Firește, nici un om întrupat nu poate realiza această alchimie aurică prin propria sa putere. Singurul care o poate realiza este Iisus Hristos. Liantul de legătură între cele două elemente ale ființei omului, componenta muritoare (corpul sufletesc) și cea nemuritoare (corpul duh), este Iisus Hristos.

După moarte, corpul duh al unui om care pătrunde în lumea astrală prin Poarta 1 păstrează un timp oarecare înfățișarea și fizionomia ultimei existențe fizice, astfel că poate fi, adesea, recunoscut, mai ales de cei care-l visează; după un timp oarecare, această înfățișare se modifică. După o perioadă petrecută în lumea astrală, omul dobândește o înfățișare rezultată din sinteza tuturor înfățișărilor pe care le-a avut de-a lungul reîncarnărilor din lumea materială, astfel că înfățișarea ultimei întrupări fizice este asimilată treptat celei generale. În cazul oamenilor care rămân în Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică, acest proces este oprit. Datorită faptului că se realizează o simbioză între corpul sufletului și corpul duh, oamenii din această categorie păstrează fizionomia din timpul ultimei existențe materiale. De aceea, oamenii din Cercurile Puterii Hristice au înfățișarea și fizionomia din ultima existență trupească, inclusiv hainele din acel timp. Evident, în toate aceste cazuri, trăsăturile fizionomice sunt cele ale unor persoane tinere, ca și cum cei care au murit bătrâni au întinerit brusc. De altfel, procesul de “întinerire” se produce și în cazul celor care trec în lumea astrală. Toți defuncții, indiferent de vârsta la care au murit, redobândesc trăsăturile pe care le aveau în tinerețe (în jurul vârstei de 33 de ani); mai mult decât atât, trăsăturile fizionomice apar înfrumusețate, în stare de “har”.

Lumina Trupului de Slavă al lui Iisus Hristos străluminează fețele oamenilor din Cercurile Puterii - atât ale oamenilor din lumea eterică - din “comunitatea nevăzută” -, cât și ale celor întrupați din “comunitatea văzută”, în funcție de strădania fiecăruia. Această luminozitate aurică este **Lumina Iubirii**. La unii oameni, Lumina Iubirii străluminează ochii, la alții un mic fragment de față. Mulți dintre oamenii din lumea materială au doar unele porțiuni de aură - în special capul - străluminate de Lumina Iubirii.

Oamenii din Cercurile Puterii Hristice pot primi misiuni în lumea materială. Unii dintre ei îl însoțesc adesea pe Iisus Hristos în lumea materială. Tradiția populară românească menționează astfel de evenimente în legendele care descriu cum Dumnezeu și “Sfântul Petru” se plimbă pe la casele oamenilor, pentru “a le cerceta inimile”.

Unii oameni încarnați care fac parte din “comunitatea văzută” a lui Iisus Hristos pot deveni canale de manifestare ale Sale în lumea fizică. Mulți dintre ei au semne aurice distinctive: cununi, peceți sau sigle. Unii dobândesc, cu timpul, o parte din caracteristicile lui Iisus Hristos - timbrul vocal, privirea, mimica. Există și oameni care manifestă caracteristici sufletești deosebite, astfel că pot deveni canale de comunicare directă ale lui Iisus Hristos în lumea materială. Prin intermediul oamenilor încarnați care devin canale de comunicare, se realizează multe evenimente ce pot părea minuni. Astfel, influența lui Iisus Hristos în lumea materială se concretizează în multe feluri - atât direct, cât și indirect, prin intermediul unor oameni.

Noi, oamenii ne plângem adesea de faptul că, în lumea fizică nu există minuni și că, în cazul în care există, nu pot fi cercetate “științific”, în funcție de normele și de regulile pe care noi înșine le-am constituit. Adevărul este însă altul: trăim într-o lume cufundată în mister, în care minunile sunt la tot pasul, noi fiind cei incapabili să le sesizăm și să le conștientizăm.

De asemenea, noi, oamenii uităm mereu câți oameni scapă zilnic, în mod miraculos, din accidente îngozitoare de automobil, uităm câți oameni se vindecă miraculos de boli incurabile. Noi, oamenii uităm faptul că multe evenimente delicate din care oamenii scapă cu bine - boli, accidente - trec neobservate și sunt etichetate drept “normale”, când, în fond, sunt minuni cu acte în regulă.

FOCARUL HRISTIC

☞ Cel mai puternic nume ☞

Despre efectele în lumea materială ale activității lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă se poate vorbi prin raportare la două aspecte distincte. Primul aspect este cel al fiecărui om întrupat. Al doilea aspect este cel al Bisericii creștine, ca instituție ce reflectă auriu și spiritual activitatea lui Iisus Hristos. Ritualurile Bisericii creștine - fie catolică, fie ortodoxă - sunt în concordanță cu activitatea lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă.

Cele două aspecte sunt complementare. În ambele aspecte, factorul principal îl constituie formarea de către oameni, prin liberul lor arbitru, a corpului haric al plaselor mesianice. Mijlocul prin care un om își poate forma corpul haric al plaselor mesianice este rostirea cu voce tare, nu doar mental, a **Numelui lui Iisus Hristos**.

Ființele din lumea eterică vorbesc despre o taină adâncă, “**Taina Sfințeniei Numelui**”, care face posibilă lucrarea spirituală de mare anvergură a lui Iisus Hristos. Despre această Taină vorbește în continuare Toma, un om din Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică, care a avut bunăvoința să comunice cu Eugen.

Toma spune că **Numele lui Iisus Hristos** este cel mai mare, ca putere și tărie, din cer și de pe pământ. “**Numele pe**

care le simți și nu le știi - afirmă Toma -, sunt cheile către puterile fiecărui suflet. La fel, culoarea, sunetul și mirosul (emanate) din fiecare înger sau om. În ceruri, nimeni nu este atât de mare în putere și tărie pentru a suporta un Nume atât de mare. Și Numele trebuie să fie atât de mare în lumină și tărie, pentru a putea ridica orice om, de la începuturi. Însă prețul sacrificiului este moartea. Dar răsplata este Domnia. Shonah - numele acordat în lumea eterică lui Iisus Hristos - a plătit prețul sacrificiului și a căpătat Puterea și Domnia. El și-a pus în tot omul Efigia Puterii Sale și a stabilit pentru tot omul o nouă Cârmuire peste care Domnește. Și toate lucrările prezente și viitoare se fac prin El. O dată câștigate Putera și Domnia prin cele două bătălii câștigate, Lui i s-a dat Cel mai puternic Nume în ceruri și pe pământ. Aici este însă o mare taină - mai spune Toma. În ceruri toate sunt una, doar pe pământ se naște în fiecare clipă noul”.

O altă ființă omenească din cercurile puterii hristice, pe nume Eustachia, a continuat expunerea în felul următor: “Numele eteric al Domnului meu a devenit cel mai puternic în ceruri prin sunetul său. Prin creșterea tot mai mare a Cercurilor Puterii (Hristice) în lumea eterică, este suficientă pronunțarea Numelui Său în lumea materială, pentru a se forma Harul. Și așa, spune Domnul meu, pentru toți oamenii: “Cereți și Vă voi dăru”.

După cum se poate remarca, ființele omenești din lumea eterică folosesc expresia “Domnul meu”, atunci când se referă la Iisus Hristos. Ele nu folosesc expresia “Domnul nostru”, datorită faptului că au stabilit o relație directă cu Iisus Hristos.

Așadar, prin evenimentele dramatice de acum aproape două milenii, Iisus Hristos a pus în toți oamenii “Efigia Puterii Sale” și a stabilit “o Nouă Cârmuire”. O dată

câștigate Putera și Domnia, Iisus Hristos are Cel mai puternic Nume în ceruri și pe pământ. De aceea, este suficientă pronunțarea Numelui Său pentru a se forma instantaneu Harul - corpul haric al plaselor mesianice.

Despre formarea plaselor mesianice, însuși Iisus Hristos afirma următoarele în fața ființelor din lumea eterică: **“Iată, am creat pentru fiul femeii cetățuia lui de apărare, turnul de adăpost promis prin prooroci”**. Aceste cuvinte au fost comunicate de Toma, care face parte din Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică.

❧ Rugăciunea ❧

Formarea plaselor mesianice prin intermediul rostirii, de către fiecare om în parte, a Numelui lui Iisus Hristos este doar prima etapă a unui proces îndelungat, care îi pune pe oameni în legătură directă cu Iisus Hristos.

Rostirea Numelui Său este doar primul pas. Al doilea pas presupune rugăciunea propriu-zisă. Așadar, după ce în prima fază, oamenii doar stabilesc conexiunea spirituală cu Iisus Hristos prin rostirea Numelui Său, în a doua fază, prin rugăciune, oamenii stabilesc un dialog permanent - o comunicare stabilă - cu Iisus Hristos, Dumnezeu făcut om.

Rugăciunea este singurul mijloc prin care, datorită efectelor aurice importante pe care le produce, oamenii se conectează energetic, prin rezonanță, la Iisus Hristos. Dincolo de mijlocul formal de exprimare, rugăciunea este o cerere adresată lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, se poate spune că rugăciunea nu poate fi decât personalizată și concretă; oamenii îi cer lui Dumnezeu făcut om ceea ce au nevoie într-un anumit moment. De aproape două milenii, oamenii nu mai pot comunica cu Dumnezeu Tatăl decât prin intermediul lui Iisus Hristos.

Prin rugăciune oamenii se conectează instantaneu la Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de Slavă. Într-o fracțiune de secundă - de fapt, chiar înainte ca un om să deschidă gura pentru a se ruga -, Iisus Hristos devine conștient de acest fapt și întoarce Fața spre acel om. Uneori - cel mai adesea -, în funcție de împrejurări și de gravitatea situației în care se află omul în cauză, Iisus Hristos se poate manifesta alături de acesta, în Trupul de Slavă.

Firește, toate aceste considerații sunt valabile atât pentru Iisus Hristos, cât și pentru Fecioara Maria, precum și pentru îngerii din ierahia Fiilor Luminii - ultimii, ca mijlocitori între oameni și Dumnezeu. Misiunea îngerilor din ierahia Fiilor Luminii este de a mijloci între oameni și Dumnezeu, dar datorită faptului că oameni nu le mai cer ajutorul, ei sunt obligați să aștepte. Abia în momentul în care oamenii le cer ajutorul, **cu voce tare**, se pun în mișcare amplele mecanisme spirituale ale cosmosului; întregul cosmos va lucra atunci în folosul oamenilor.

Atât Iisus Hristos, cât și Fecioara Maria sau ființele din ierarhia Fiilor Luminii sunt chiar lângă noi - lângă fiecare om în parte -, iar rugăciunile noastre ajung cu multă ușurință până la ei. Iisus Hristos, Fecioara Maria, precum și ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii doresc să-i ajute pe oameni și să le îndeplinească cererile. În momentul în care un om se roagă, Iisus Hristos și ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii sunt efectiv prezente, pentru a-i asculta cererea - evident, în condițiile în care dorințele oamenilor, exprimate prin rugăciune, sunt în conformitate cu Ordinea cosmică. Nici o rugăciune a unui om nu este nesocotită ori uitată, chiar dacă omul respectiv uită foarte repede.

Din păcate, mulți oameni din ziua de astăzi își imaginează că Iisus Hristos, Fecioara Maria sau Fiii Luminii se află undeva departe, poate dincolo de nori sau de stele.

Alți oameni oamenii tratează toate aceste probleme ca pe un basm care nu mai poate sta în picioare în era tehnologiei de vârf. De aceea, rugăciunea adresată în mod direct către Dumnezeu, către Iisus Hristos, către Fecioara Maria ori către Fiii Luminii (ca mijlocitori) este adesea privită ca o pierdere de timp. Astfel de opinii nu ar trebui să surprindă, din moment ce unii dintre semenii noștri consideră că Iisus Hristos este un “extraterestru” care s-a ridicat la cer cu ajutorul unei nave spațiale sau că ființele îngerești sunt, de asemenea, extraterestri care se deplasează cu aparate de zbor.

Mulți oameni se întrebă de ce Dumnezeu ori Iisus Hristos nu-i ajută de-a lungul vieții, în momentele de cumpănă (deși, la o analiză mai atentă, oamenii ar putea înțelege că sunt ajutați; dacă nu ar fi ajutați, efectele momentelor de cumpănă ar fi mult mai dramatice). Răspunsul este foarte simplu: oamenii nu cer, în mod explicit, cu voce tare, ajutorul. Nici Iisus Hristos, nici Fecioara Maria, nici Fiii Luminii nu-i pot ajuta pe oameni dacă aceștia nu le cer ajutorul, în mod explicit, cu voce tare.

Oamenii au liberul arbitru. Liberul arbitru este darul conferit de însuși Dumnezeu tuturor ființelor din cosmosul Său și nimeni nu are dreptul de a încălca sau de a anula acest dar. Și ființele luciferice (Fiii întunericului) au avut liberul arbitru, căci dacă nu l-ar fi avut n-ar fi avut posibilitatea să se răzvrătească împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Nici o ființă din cosmos nu poate anula altelea liberul arbitru, dar nici nu o poate ajuta fără acordul ei prealabil sau fără o cerere verbală, căci altfel i-ar încălca liberul arbitru.

În consecință, orice om este ajutat doar în urma exercitării liberului arbitru; omul trebuie să aleagă singur ce face cu viața sa, cui să ceară ajutorul și în ce fel. Dacă omul decide că trebuie să ceară ajutorul și o face prin viu grai, în mod explicit, în cadrul rugăciunii, atunci este ajutat. Dacă nu

o face, înseamnă cu nu are nevoie de ajutor și este lăsat să se descurce singur, independent. De altfel, independența este una dintre caracteristicile de bază ale ființelor luciferice, care au manifestat acest sentiment atunci când s-au răzvrătit. Ființele luciferice s-au răzvrătit deoarece au considerat că se pot descurca fără Dumnezeu; ele singure s-au despărțit de Dumnezeu prin nesocotirea Poruncilor Sale, iar acum se plâng că “Dumnezeu nu le mai vorbește”, deși nici una dintre ele nu îndrăznește să-L cheme în ajutor.

Orice om poate să reînnoade contactul cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii, în orice moment al existenței. Aceasta se poate face doar prin exercitarea liberului arbitru. Dumnezeu trebuie redescoperit doar în mod liber, prin alegere, de către fiecare om.

Rugăciunea este singura modalitate eficientă care-l menține pe om în viață și-l apropie de Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu nu poate face nimic, nu poate evolua, nu poate crea, nu poate înțelege - într-un cuvânt, nu poate avea decât o existență larvară. **Fără Dumnezeu și fără Iisus Hristos, omul este nimic.**

❧ Lumină din Lumină ❧

Corpul haric al plaselor mesianice învăluie structura aurică ca o cupolă aurie doar în momentele în care omul pronunță Numele lui Iisus Hristos sau se roagă în sens creștin (orice altă formă de rugăciune, de exemplu folosirea unor mantră sau silabe sacre preluate din alte religii nu au nici un efect; de fapt au efect contrar).

Plasele mesianice persistă doar pe durata rugăciunii sau a rostirii numelui lui Iisus Hristos, după care se sting. Firește, dacă un om pronunță des Numele lui Iisus Hristos, corpul său haric persistă mai mult, iar influența sa este mai

profundă. În schimb, la oamenii care pronunță rar Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă doar câteva secunde.

Dacă un singur om își formează corpul haric al plaselor mesianice prin rugăciune și, implicit, prin rostirea numelui lui Iisus Hristos, cei cu care intră în contact auric pot beneficia, prin rezonanță - prin sintonie sau prin inducție - de formarea instantanee a propriilor plase mesianice. Un circuit oscilant deschis care vibrează ca un diapazon - iar omul este un astfel de circuit oscilant deschis - îl determină și pe cel din apropierea lui să vibreze ca un diapazon. Acest fenomen are la bază **principiul transmiterii luminii harice** - care este principiul de bază al întregului cosmos spiritual.

Referitor la principiul transmiterii luminii harice, sunt demne de reținut cuvintele Îngerului Gabriel, memorate întocmai de Eugen: **“uită-te în lumea ta, văzătorule (sepraute saman) și spune-mi: se poate ca un vreasc care a luat foc să nu-l aprindă și pe cel din apropierea lui ?”**.

Principiul transmiterii luminii harice se produce permanent, la toate nivelurile existenței cotidiene, constituind motorul principal al evoluției umanității în epoca modernă. Principiul transmiterii luminii harice este astfel valabil la nivelul individual uman, la nivelul familiei, la nivelul locului de muncă, la nivelul micii comunități în care orice om își duce existența - cartier, oraș -, dar este valabil și la nivelul poporului din care face parte, precum și - cu atât mai mult - la nivelul întregii planete.

La nivel individual, formarea corpului haric al plaselor mesianice și, în consecință, acțiunea Harului asupra oamenilor, devenit activ prin activitatea lui Iisus Hristos cel viu în Trupul de Slavă, se traduce prin mai multe efecte benefice. În primul rând, formarea corpului haric al plaselor mesianice permite oamenilor dobândirea sănătății fizice,

psihomentale și aurice. Prin acțiunea benefică a corpului haric al plaselor mesianice se produce purificarea corpului astral al dorințelor, specific fiecărui organ în parte. Fiecare organ trupesc are o aură astrală, un fel de corp al dorințelor care, uneori, devine încărcat de noxe negative. Purificarea corpului dorințelor fiecărui organ înseamnă o sănătate bună a respectivelor organe și, implicit, a întregului organism. Treptat, noxele astrale ale organelor trupesti sunt diminuate până la eliminare, astfel încât omul devine “curat”.

În al doilea rând, formarea plaselor mesianice are un efect binefăcător asupra corpului mental inferior - intelectul - care se purifică. Paralel cu purificarea mentalului inferior, se produce maturizarea corpului spiritual. Corpul spiritual este elementul prin care omul se conectează la întregul cosmos și se simte una cu tot ce există.

În al treilea rând, formarea plaselor mesianice are un efect benefic asupra impulsurilor karmice, care devin din ce în ce mai slabe. La oamenii care nu-și formează des plasele mesianice, tendințele karmice sunt explozive. În schimb, la oamenii care-și formează des plasele mesianice, tendințele karmice devin mai șterse, iar forța lor este diminuată.

În al patrulea rând, plasele mesianice pot curăța “bolile de suflet”. Bolile de suflet apar în urma acumulării frustrărilor cotidiene și se traduc fie prin mândrie, fie prin sentimentul atotstăpânitor în ziua de astăzi de a te considera un neînțeles al soartei, fie prin sentimentul că te afli în război cu totul și cu toate, fie prin sentimentul că ești părăsit de oameni și de Dumnezeu.

În al cincilea rând, formarea plaselor mesianice implică eliminarea impulsurilor nefaste - agresivitatea, mânia, acapararea bunurilor altora etc. Oamenii nu pot fi la adăpost de impulsurile nefaste decât în momentul în care plasele mesianice își exercită acțiunea benefică. A întoarce și celălalt

obraz nu înseamnă doar înăbușirea mâniei ori a agresivității undeva în interior, de unde irup tocmai atunci când oamenii se așteaptă mai puțin, ci absența totală a mâniei și a agresivității interioare, care nu este posibilă decât prin formarea plaselor mesianice.

Evident, pentru mulți dintre oameni tendința de a întoarce și celălalt obraz este, deocamdată, un deziderat. Cândva, ea va trebui să devină perfect naturală, să facă parte din natura omului, iar acest fapt se datorează acțiunii lui Iisus Hristos, care a introdus pentru prima oară acest principiu în locul conceptului “dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”. A întoarce și celălalt obraz, a-ți ierta aproapele, reprezintă astfel, nu numai un principiu moral pe care “avem noi timp să-l experimentăm în viață”, ci un model pe care un om, de unul singur, nu-l poate duce la îndeplinire oricât de mult ar dori. De aceea, este nevoie de activitatea lui Iisus Hristos și, implicit, de efectele plaselor mesianice.

În acest context trebuie înțeles și faptul că nimic din ceea ce tradiția și cărțile sacre ale creștinismului afirmă că a înfăptuit Iisus Hristos acum aproape 2000 de ani, nu a fost întâmplător sau “accidental”. Faptele Sale au devenit, dincolo de toate, modele arhetipale eterne, pe baza cărora s-au format ulterior structuri aurice complexe, care permit oamenilor menținerea în cursa evolutivă.

La nivelul familiei, principiul transmiterii luminii se face prin procesul echilibrării aurice între elementul - ca nivel evolutiv - mai slab și elementul mai puternic. Unul dintre soți este, invariabil, mai slab, astfel încât împrumută de la cel puternic, prin inducție aurică, calități și caracteristici pentru a evolua. Iar în cazul în care unul dintre membrii unei familii își formează plasele mesianice prin rugăciune, atunci ceilalți membri împrumută lumina harică de la acesta. La nivelul familiei, principiul transmiterii

luminii harice funcționează întotdeauna ireproșabil până când relația dintre cei doi soți este perturbată prin infidelitate de o terță persoană (principiul terțiului exclus, aplicat la nivelul familiei). În momentul în care unul dintre parteneri devine infidel, chiar și numai în glumă sau ca “să vadă cum este”, fragilul echilibru auric este frânt, iar din acel moment cuplul are toate șansele să se destrame. Este nevoie de un efort foarte mare pentru ca lucrurile să se poată reînoda.

Același fenomen auric se produce la nivelul unui loc de muncă - de exemplu, la nivelul unei întreprinderi sau instituții. Dacă există în organigrama instituției unul sau doi salariați care se roagă, deci care-și formează în mod constant plasele mesianice - poate fi chiar femeia de serviciu sau ultimul muncitor de pe statul de plată -, prezența lor poate nivela fragilul echilibru auric general, prin transmiterea luminii și formarea plaselor mesianice. Uneori, plecarea unui membru de acest fel dintr-o instituție - și poate să nu fie cazul unei persoane care ocupa o funcție de conducere - poate lăsa un gol imens, care, în timp, în cazul în care nu se găsește un înlocuitor pe măsură, poate avea efecte negative asupra întregii activități. Într-o instituție este nevoie de cât mai mulți oameni care, prin rugăciune sau prin rostirea Numelui lui Iisus Hristos, să-și formeze des corpul haric. Într-o instituție sau într-o comunitate este nevoie de un “stâlp de bază” - indiferent ce funcție ocupă -, al cărui rol este echilibrarea aurică prin intermediul plaselor mesianice. Un singur om dintr-un colectiv, cu o astfel de deschidere aurică, poate face ca activitatea să meargă din ce în ce mai bine.

Astfel, dacă activitatea într-un colectiv merge bine, cauza nu trebuie căutată în competența managerului principal, ci, după cum afirmă Îngerul Gabriel, “**în competența Altuia**” (care se manifestă nevăzut; acesta este doar Iisus Hristos).

La toate nivelurile - la nivelul unui cartier, al unui oraș, al unei țări, precum și la nivelul planetei -, este absolut necesară existența unor oameni “competenți”, care să își formeze în mod constant corpul haric al plaselor mesianice. Mersul lumii este susținut neîncetat prin intermediul unor oameni aparent fără însemnătate, dar care transmit lumina harică. La nivelul unei instituții poate fi, de exemplu, unul din angajați; la nivelul unui cartier poate fi, de exemplu, vânzătorul de ziare din colț; la nivelul unui oraș poate fi, de exemplu, impiegatul gării - și exemplele pot continua. La nivelul globului terestru, lucrarea harică se realizează tot pe baza principiului transmiterii luminii.

În prezent, cantitatea noxelor acumulate prin activitatea omenească haotică și distructivă a depășit orice limită. Mirosurile, sunetele, luminile emanate de aura terestră indică foarte clar că Pământul se deteriorează. Numai lucrarea harică mai poate ține în frâu lumea terestră, atât de chinuită. Fără ea, catastrofele s-ar ține lanț.

De aceea, este nevoie, din loc în loc, de oameni care să devină relele de transmisie, prin care lumina harică să se propage neîncetat. Sau, după cum se exprima Îngerul Gabriel, **“este de ajuns un singur om drept, pentru ca cei din jur să fie mântuiți prin acesta, care este în Har”**.

✿ Biserica ✿

Efectele activității lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de Slavă reverberează în lumea materială, mai ales prin intermediul Bisericii creștine, care este contrapartea văzută a Comunității nevăzute din lumea eterică.

Temelia din lumea materială a Bisericii creștine este alcătuită, firește, din lăcașurile de cult - mai ales, cele ortodoxe și catolice. Dintre toate clădirile de pe suprafața

pământului, lăcașurile de cult creștine sunt cele mai impunătoare din punctul de vedere al structurii aurice. Toate lăcașurile de cult au însemne aurice unice. Însemnele aurice sunt date la târnosire.

Există însă diferențe notabile între lăcașurile de cult. Astfel, privite de la distanță, bisericile catolice par a fi învăluite într-un strat auric de culoarea metalului topit, în timp ce bisericile ortodoxe par a fi învăluite într-un strat auric de culoare argintie. Stratul auric ce învăluie bisericile creștine ca o imensă cupolă protectoare este format din norișori colorați, melodioși și parfumați, la fel cum, uneori, un vârf solitar de munte este învăluit într-un nor ce strălucește în bătaia soarelui.

În centrul fiecărei biserici - fie ortodoxă, fie catolică - trece un fir de lumină argintie, ca o linie laser, cu o grosime de aproximativ 50 de centimetri. Aceasta este linia divină a fiecărei biserici. Linia divină a unei biserici creștine are forma unei conducte de o jumătate de metru lățime, de culoare aurie, în careia interiorul circulă miliarde și miliarde de steluțe strălucitoare, care se manifestă aidoma unei structuri ADN divine, în formă de spirală. Ea se formează la târnosirea bisericii. Linia divină a unei biserici creștine este proiecția energetică directă a Sfântului Duh. La formarea liniei divine a unei biserici participă două energii fundamentale: o energie telurică ce pare a proveni din străfundul pământului și o energie provenită din cer. În biserici are loc unirea cerului cu pământul, a lumii cerești cu lumea oamenilor.

Fiecare biserică creștină este ocrotită de o ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii - de un **Înger protector**. Un Înger protector al unei biserici are o înălțime de aproximativ 2,5 metri. Are fața albă, ovală, nasul fin, ochii mari, cel mai adesea căprui, luminoși, cu gene lungi și

părul negru, cârlionțat. Pe frunte poartă o coroniță ce pare de foc. Îngerul protector al unei biserici creștine poartă un fel de robă de culoare violetă. Numele în limba eterică al unui înger care ocrotește un lăcaș de cult este **Hiide** - în traducere **“Păzitorul celor năpăstuiți”**. **Hiide** este de fapt denumirea unei funcții de înger. În lumea eterică, îngerii sunt desemnați potrivit atribuțiilor funcționale pe care le îndeplinesc.

În perioadele de vârf ale slujbelor și, mai ales, atunci când vin la biserică mulți enoriași, această ființă îngerească devine extrem de puternică și de strălucitoare. În acele momente, părul, ochii și gura acestei ființe îngerești par a fi făcute din foc, iar prin vocea sa se aud simultan mai multe tonalități, de parcă ar vorbi concomitent mai multe ființe.

Slujba preoților în biserici are rolul de a conecta energiile spirituale cerești la lumea oamenilor. În momentul în care, după răsăritul soarelui, la prima slujbă a zilei, preotul rostește pentru prima oară numele lui Iisus Hristos, la nivelul întregii biserici se formează haloul energetic protector - plasele mesianice. Biserica devine o cupolă aurică gigantică circumscrisă de plasele mesianice. La fel ca în cazul oamenilor, plasele mesianice ale bisericilor creștine sunt alcătuite din două straturi distincte: prima plasă are culoarea metalului topit, iar a doua plasă are culoarea argintie. În interiorul plaselor mesianice se topesc toate noxele negative emise de oameni, precum se topește zăpada sub razele soarelui de primăvară.

Îngerului protector al bisericii proiectează pe fiecare perete al bisericii un fel de abur multicolor cu o grosime de până la 10 centimetri. Acest ecran protector auric are rolul de a facilita acțiunea benefică a Sfântului Duh, care pătrunde în biserică prin linia divină. Nici o biserică nu poate suporta, doar prin rezistența materialelor de construcție, o forță de o asemenea putere cum este cea a Sfântului Duh, care se

manifestă prin linia divină. Ecranul protector creat de Îngerul bisericii are tocmai rolul de a apropia energiile foarte puternice ale Sfântului Duh de cele ale construcției și de cele ale oamenilor. Fără acest ecran protector, după cum îi spunea Îngerul Gabriel lui Eugen, orice construcție s-ar preface în nisip.

În bisericile creștine, icoanele și picturile au un rol deosebit de important. Privite prin clarvederea eterică de către Eugen, icoanele și picturile de pe pereții bisericilor sunt formate din mii și mii de steluțe luminoase care emit culori, sunete și mirosuri asemănătoare cu cele ale aerei ființei pictate. Este ca și cum, atunci când au fost pictate de meșterii zugravi, icoanele au împrumutat, printr-o conexiune aurică tainică, caracteristicile trupurilor de lumină ale ființelor respective: Îngeri, Fecioara Maria, Iisus Hristos, Dumnezeu Tatăl. Strălucirea icoanelor este vie: se comprimă sau se dilată, în funcție de ceea ce se petrece în jurul lor. Dacă, de exemplu, vine cineva supărat sau disperat, plânge sau se roagă în fața lor, mii și mii de steluțe strălucitoare, de culori diferite, ies din icoane sau picturi și pătrund în aura omului prin regiunea pieptului, pentru a ieși prin spate. Adeseori, instantaneu, ființa pictată în icoană își face apariția lângă cel care-i cere ajutorul, pentru a-i asculta rugămintea. Firește, ființele respective se manifestă doar la nivelul lumii eterice.

Oamenii nu sunt niciodată singuri atunci când se roagă - fie la un sfânt, fie la un înger, fie la Fecioara Maria, fie la Iisus Hristos -, iar senzația de ușurare cu care mulți oameni pleacă din biserică nu se datorează autosugestiei sau efectului "placebo", ci acțiunii benefice a ființelor la care se roagă oamenii. Știința actuală a eliminat din cunoașterea lumii tocmai esențialul: activitatea lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos sau a trimișilor Săi în lumea cenușie a oamenilor sau, mai exact, în lumea pe care oamenii au făcut-o să fie cenușie.

Activitatea preoților în biserici este complexă, iar efectele acțiunilor lor sunt foarte importante. În timpul slujbelor, deasupra capului preoților plutește energia argintie a Sfântului Duh, iar actele rituale au efecte importante.

❧ Tainele ❧

Ritualurile care se săvârșesc în bisericile creștine sunt considerate “taine”, datorită efectelor aurice și spirituale deosebite pe care le provoacă. După cum se știe, printre cele mai importante taine se numără Taina botezului și Taina căsătoriei.

Prin **Taina botezului**, care se împlinește la scurt timp după nașterea unui om în lumea materială, se urmărește activarea, pentru prima dată în noua existență, a corpului haric al plaselor mesianice, precum și eliminarea - pe cât posibil - a noxelor negative, reminiscențe ale existențelor anterioare. Impulsurile karmice din existențele anterioare sunt în bună măsură blocată, iar omul se poate manifesta, de-a lungul prezentei vieți, în plenitudinea caracteristicilor sale.

Taina botezului se împlinește în **Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh**. La botezul fiecărui om în parte participă, în palierul eteric, mai multe ființe îngerești, în frunte cu Îngerul Gabriel.

Orice întârziere a botezului unui om permite ființelor luciferice să-și facă jocurile murdare. Pentru ca un om să fie botezat, uneori se dau mari bătălii între forțele din cosmosul spiritual. Pe de o parte, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, iar pe de altă parte Fiii întunericului, care se folosesc cu multă abilitate de orice prilej pentru a întârzia botezul; un rol nefast îl au influențele aurice negative ce se exercită asupra părinților, “sfaturile” aparent dezinteresate ale celor din jur, neștiința sau nepăsarea oamenilor etc.

Îngerul Gabriel afirmă că Fiii întunericului duc lupte grele și **“caută din răputeri ca Numele Domnului să întârzie trei ori șapte zile de la nașterea copilului”**.

Taina căsătoriei este o altă taină importantă, cu implicații majore asupra vieții oricărui om. Taina căsătoriei face posibilă, prin Iisus Hristos, o lucrare magnifică la nivelul auri umane. Prin căsătorie, în urma ritualului realizat de preoți și a celui spiritual realizat de Iisus Hristos, se formează o cupolă aurică protectoare unică pentru ambii parteneri.

Înainte de căsătorie, cei doi parteneri pot avea niveluri energetice și evolutive diferite: unul dintre ei are un nivel energetic sau evolutiv mai slab, celălalt un nivel mai puternic. Întotdeauna, unul dintre parteneri are un nivel energetic mai slab, iar celălalt mai puternic. Prin căsătorie, cele două niveluri aurice și evolutive se echilibrează și vor rămâne echilibrate atâta timp cât partenerii nu devin infidel.

Tot prin Taina căsătoriei, karma anterioară a fiecăruia dintre cei doi parteneri pare a se diminua. După căsătorie, cei doi soți pornesc într-o nouă aventură karmică, beneficiind de facilități deosebite, pe care nu aveau cum să le aibă anterior. Prin intermediul Tainei căsătoriei și a păstrării echilibrului conjugal, partenerul cu antecedente karmice mai grele are neșperata șansă de a elimina o mare parte din karma.

Totuși, dacă unul dintre soți devine infidel, tot beneficiul karmic se prăbușește, iar acela este momentul în care totul se duce de râpă. Poate că este un exercițiu util pentru cei ce au divorțat ori s-au despărțit temporar să-și amintească momentul în care relațiile s-au spulberat; vor avea surpriza să constate că acel moment nu este prea departe de prima infidelitate conjugală - infidelitate considerată, la acel moment, ca fiind neimportantă. De infidelitate profită doar ființele luciferice.

O altă lucrare tainică realizată în cadrul bisericii creștine se produce în Sâmbăta morților, când se produce o acțiune aurică de mare amploare.

Fundamentul acestei lucrări tainice este manifestarea celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi - Sfântul Duh. Prin Sfântul Duh a fost creat tot ce există. Sfântul Duh se manifestă sub două aspecte distincte: primul aspect este cel de Persoană, iar al doilea aspect este sub forma unei energii care se manifestă ca o limbă de foc roșiatică. Sfântul Duh se manifestă foarte rar ca Persoană. Sfântul Duh se manifestă cel mai adesea sub forma de energie.

Evenimentul rarisim al manifestării Sfântului Duh ca Persoană se produce în cadrul slujbelor din Sâmbăta morților - atunci când are loc pomenirea tuturor morților. Prin clarvederea eterică, Eugen poate observa cum, într-un anumit moment al slujbei din Sâmbăta morților, din miile de steluțe strălucitoare ce circulă prin linia divină a unei biserici, se întrupează o făptură desăvârșită - atât ca formă, cât și ca strălucire. Această făptură este Persoana Sfântului Duh.

Modul de formare a Persoanei Sfântului Duh este imposibil de descris în cuvinte. Această manifestare este o minune chiar și pentru îngeri. Procesul de manifestare a Persoanei Sfântului Duh se produce în felul următor. Într-un anumit moment al slujbei, energia precum o limbă de foc a Sfântului Duh pare că se retrage din tot ce există. Această retragere se produce foarte rapid, aproape instantaneu, iar procesele ce urmează se derulează cu viteza fulgerului. După ce se retrage, într-o fracțiune de secundă, energia roșiatică a Sfântului Duh pare a se concentra în altarul bisericii. Atunci când clarvăzătorul Eugen privește altarul, are senzația vizuală că privește adâncimi, distanțe și largimi infinite.

Acolo, în interiorul altarului, în profunzimi insondabile, ca aflate la o depărtare de miliarde de ani-

lumină, strălucește ceva ce pare a fi mai mare decât întreaga boltă cerească și decât toate galaxiile la un loc. Acel ceva, manifestat ca o lumină intensă, pare a veni spre suprafață cu o viteză amețitoare. Dar, pe măsură ce se apropie, această lumină pare a se comprima. După o scurtă perioadă, din mijlocul altarului se insinuează un abur plăcut, luminos, ca un praf de diamant aruncat în sus de un copil. Acest abur se configurează rapid într-o Ființă de formă umanoidă - cea mai dulce, cea mai suavă și cea mai frumoasă Ființă care poate exista pe lume. Aceasta este a treia Persoană a Sfintei Treimi - Sfântul Duh. “**Nimic nu o întrece în nimic**”, spun îngerii despre această manifestare fascinantă a Sfântului Duh, folosind limba lumii eterice, atât de plină de sensuri.

La scurt timp după manifestarea Sfântului Duh ca Persoană, în Sâmbăta morților se deschid porțile cerului, iar bisericile sunt invadate de fel de fel de ființe umane defuncte. În momentul deschiderii cerurilor, toate palierele cosmosului spiritual - de la cel mai de jos la cel mai înalt, de la iad la lumea astrală - comunică între ele, printr-un fel de **Pod, Cale** sau **Vale**. În limba ființelor din lumea eterică această **Cale** este numită **Așiș** - în traducere aproximativă **Calea Umbrei Morții** sau **Valea opusului Îngerului Morții**. **Calea Așiș** este formată din energia Sfântului Duh.

Chiar în acele momente sublime în care Persoana Sfântului Duh luminează **Calea Așiș**, defuncții - care au înfățișarea unor umbre întunecate -, ies din iad și din pelierele cuantice inferioare și urcă spre palierele luminoase ale lumii duhurilor. Uneori, defuncții care ies din iad sunt preluați, însoțiți și călăuziți de Îngerii Veghetori pe care i-au avut în timpul ultimei existențe terestre. Acestea sunt singurele momente în care defuncții pot ieși din iad. Firește, este vorba **doar** de defuncții pomeniți în timpul slujbei din Sâmbăta morților.

Calea Așiș are o înfățișare paradisiacă - sau, oricum, așa se prezintă atât clarvăzătorului Eugen, cât și celor ce o traversează. Ea are forma unui pod cam de un kilometru lățime, parfumat și luminos, care emite acorduri sonore melodioase, nepământene. Pe marginile ei sunt înșirate izvoare minunate, în jurul cărora, în adevărate oaze de verdeață cu arbori și multe flori, se zbenguie păsări cu penaj multicolor. Florile și fructele ce cresc în arbori descrețesc frunțile celor ce ies din iad și urcă spre palierele cuantice superioare. Din loc în loc, pe un fel de flamuri, sunt înscrise propoziții scurte în limba akhatakha, limba lumii eterice.

Citind aceste înscrisuri, defuncții care ies din iad încep să se învioreze. Acest fapt se poate remarca din auzul lor. Citind o flamură sau alta, din centrul aurei defuncțiilor crește o lumină trandafirie-aurie-argintie, ce emană un miros puternic de trandafiri. Credița în **Dumnezeu** și în **Iisus Hristos** se întărește la fiecare pas. Astfel, defuncții părăsesc întunericul, îndreptându-se spre Lumină.

Pot ieși din iad doar defuncții al căror nume este pomenit în cadrul slujbei din biserici de cei care încă stau în lumea materială și dau de pomană în Sâmbăta morților. Cei care nu-și aud numele rostit, nu pot regăsi **Calea Așiș** ce-i poate duce la Lumină. Sunt cazuri în care urmașii din a doua sau din a treia generație își amintesc de strămoșii lor și le dau de pomană, ajutându-i astfel să iasă din iad.

Și iarăși unul din Îngerii Veghetori din lumea eterică oferă o explicație care, tradusă din limba lumii eterice, ar suna cam așa: “**Pomenirea omului ajută, deoarece acolo unde nu este iubirea, te copleșește uitarea a toate**”.

SĂRBĂTOAREA LUMINII

Paștele

În zilele noastre, la aproape 2000 de ani de la patimile trupești ale Domnului Iisus Hristos, cel mai important eveniment la care oamenii pot participa în lumea fizică este celebrarea Învierii: Paștele. De Paște se realizează, în mod concret și efectiv, transmiterea luminii harice după principiul candeliei.

Departate de a fi numai un prilej de odihnă și de bucuria unui ospăț în familie, Paștele este un eveniment cosmic de o importanță decisivă pentru întreaga umanitate. Paștele este cel mai important eveniment care se petrece în Terra aurica. La acest eveniment participă toate categoriile de ființe: îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, oameni decorporați, oameni încarnați, spirite ale naturii. Este foarte straniu că la sărbătoarea Paștelui, într-un fel sau altul, dar din motive diferite, participă și ființele luciferice, spiritele întunecate ale naturii și oamenii prometeici (evident, nu în calitate de parteneri). Paștele prilejuiește, de asemenea, o foarte importantă ceremonie care se desfășoară simultan în palierul material și în lumea eterică, la care participă însuși Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă.

Cu câteva zile bune înaintea ceremoniei propriu-zise, în lumea eterică este o mare forfotă. Porțile 1 și 2 se deschid

și se închid neîncetat, lăsând să treacă, într-un sens și în celălalt, nenumărate ființe îngerești. Prin Poarta 1 pătrund ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, iar prin Poarta 2 intră sau ies ființele luciferice, “Cei cu ochii negri”. Totul este scaldat în lumini multicolore. Culorile și mirosurile specifice lumii eterice se amestecă cu cele ale ființelor care trec cu mare viteză prin porți. Între ființele care vin și pleacă cu viteze amețitoare și lumea eterică se formează scurtcircuite multicolore. Fiecare categorie de ființe are propriul mod de manifestare în lumea eterică.

În Săptămâna Mare, săptămâna dinaintea Noptii Învierii, fiecare dintre categoriile de ființe prezente își ocupă strategic pozițiile. Ființele luciferice sunt extrem de atente la activitățile omenești, mai ales la modul în care oamenii se roagă, se spovedesc sau desfășoară diferite activități. Ele urmăresc activitățile omenești chiar și în cele mai intime locuri. La rândul lor, oamenii prometeici desfășoară o amplă activitate tehnologică de natură eterică, dublată de o intensă desfășurare de forțe. Ei aranjează, în anumite locuri, pe care le schimbă din timp în timp, pe baza unor calcule numai de ei știute, diferite echipamente tehnologice de forme variate, care pulsează ritmic în culori multicolore; întind și strâng neîncetat un fel de conductori prin care pulsează energia, probabil pentru a putea capta diferite energii cosmice sau telurice care se manifestă din abundență în această perioadă.

În schimb, spiritele naturii, locuitorii de drept ai lumii eterice, manifestă o nemulțumire vizibilă în legătură cu activitatea vizitatorilor mai mult sau mai puțin tehnologizați, care par să aducă perturbări ecosistemului eteric în ansamblul său.

Treptat, pe măsură ce se scurg zilele Săptămânii Mari, întreaga lume eterică suferă o modificare serioasă: luminozitatea începe să pălească, iar vegetația specifică

acestei lumi începe să dea semne vizibile de “oboseală”. În Vinerea Mare se așterne o liniște apăsătoare, iar ființele care-și desfășoară activitatea în lumea eterică - oameni, îngeri sau spirite ale naturii -, încep să perceapă un sentiment difuz de pericol, care devine din ce în ce mai pregnant, ca o alarmă care începe să avertizeze că se apropie un mare rău, un rău căruia nimeni nu știe dacă-i va supraviețui.

Treptat, peste toată suflarea din lumea eterică se așterne o liniște stranie, asemănătoare celei de dinaintea unei furtuni violente, de dinaintea unui ciclon devastator sau a unui cutremur de mari proporții. Este o atmosferă apăsătoare, de parcă s-ar apropia sfârșitul lumii. Și, într-adevăr, pare că acel moment nu este prea departe, căci la ora 17 în Vinerea Mare, lumina din lumea eterică începe să pălească, până când se stinge definitiv. Puțin peste ora 17, în Vinerea Mare, are loc un eveniment copleșitor și unic: peste lumea eterică se lasă întunericul. În restul timpului, în lumea eterică există o lumină foarte plăcută, lăptoasă, ce nu pare să emane dintr-un loc anume; oricum, nu există Soarele care să lumineze ca în lumea materială.

Când lumina pălește total, lumea eterică - de fapt solul lumii eterice - este zguduită de un cutremur înfricoșător. Toate ființele prezente în lumea eterică încep să-și piardă strălucirea aurică (a duhului). Pe măsură ce încep să-și piardă strălucirea, ființele din lumea eterică încep să gemă înfricoșate și să scoată strigăte de deznădejde. Când se așterne întunericul deplin, toate ființele din lumea eterică își pierd puterile ființiale. Îngerii care, în acele momente, se deplasau cu viteze ameteitoare, se prăbușesc cu un zgomot sec prin vegetația lumii eterice. Se pare că, în aceste momente de întunecare progresivă, Sfântul Duh își retrage energia plăsmuitoare de viață din tot ce există. Sfântul Duh este susținătorul a tot și a toate; El conferă viața la tot ce există.

Orice retragere a Sfântului Duh din tot ce există, înseamnă sfârșitul vieții pe toate palierele cosmice. După mai puțin de un minut - după timpul terestru - de întunecare, de groază și de pierdere totală a puterilor ființelor, totul începe, progresiv, să revină la normal. Totul redevine luminos, la fel ca înainte, iar puterile tuturor ființelor din lumea eterică, la fel ca și strălucirea aurică a duhurilor acestora, încep treptat să se reactiveze. Însă nimic nu poate șterge groaza adâncă sădită în pivirile tuturor.

Chiar în acele momente de panică, de groază și de întunecare din lumea eterică, cei mai sensibili oameni din lumea materială pot percepe o teamă nelămurită ce se ridică adânc din ființa lor, iar animalele manifestă o curioasă neliniște, multe dintre ele se agită aparent fără motiv sau chiar se manifestă cu furie, fiecare în felul și pe limba ei.

După acele momente de întunecare, la oamenii încarnați, chakra muladhara începe să strălucească și să se activeze la maximum. Radiața muladharei capătă culoarea metalului topit, iar nimburile aurice ale acesteia capătă o culoare sângerie. Corpul eteric crește în mărime și în intensitate. Amintirile ancestrale izbucnesc cu intensitate, căci fiecare om își redescoperă pentru câteva secunde acea energie interioară teribilă care l-a determinat să devină civilizat. În acele momente parcă fiecare om redescoperă în sine forța ancestrală care l-a determinat odinioară să lupte cu mamuții ori cu triburile inamice pentru cucerirea unui teritoriu. În fiecare om, prin chakra muladhara, crește energia primitivă care, prin călirea progresivă în "cuptoarele" istoriei, a fost refulată undeva în străfundurile ființei.

Această energie ancestrală, forță brută a începuturilor, ce pare să-și aibă sălașul în muladhara, a fost folosită de oamenii tocmai pentru a învinge teribilele piedici puse în fața civilizării; în aceste momente ea se manifestă cu tărie, ca

și cum timpurile s-ar comprima, iar oamenii par să retrăiască într-un fel nelămurit perioada începutului umanității. În aceste momente persistă, de asemenea, o senzație de defulare a unor amintiri foarte vechi, amintiri de mult ascunse în străfundurile cele mai tainice ale inconștientului colectiv sau individual, ca și cum toate experiențele din încarnările trecute s-ar manifesta prin intermediul muladharei.

Datorită energiei emise de chakra muladhara, oamenii se manifestă diferit. Cei mai educați resimt un fel de oboseală imensă, dar și o vechime încalculabilă, ca și cum alaltăieri s-ar fi luptat cu mamuții, ieri s-ar fi opus lui Genghis Han și aseară ar fi fost părtași la revoluția franceză. În schimb, cei mai “tineri” simt un imbold nelămurit de a-și arăta forța, de-a arăta “ce tari sunt” și astfel sunt luați de val și comit acte imprudente sau extrem de violente, pe care, mai târziu, le regretă.

Statistic, luând în calcul rapoartele poliției, s-a constatat faptul că în perioada Paștelui au loc multe tulburări ale ordinii publice și fapte reprobabile, ajungându-se uneori chiar la vătămări corporale. Multe dintre ele se datorează activării bruște a energiei specifice chakrei muladhara, care determină creșterea nivelului adrenalinei și accese extreme de nervozitate.

❧ Înfrângerea morții ❧

După momentele de întunecare, răstimp în care Sfântul Duh își retrace pentru scurt timp energia plăsmuitoare de viață, în lumea eterică își fac brusc apariția mai multe ființe îngeresti din ierarhia Fiilor Luminii, denumite Mângâietori.

Mângâietorii pot fi recunoscuți în lumea eterică după îmbrăcămintea lor foarte simplă, de culoare violetă, după mirosul vag de smochine care le însoțește prezența, după

strălucirea lor aurică, mereu în schimbare. Mângâietorii sunt ființe mai mici în rang decât îngerii (nu au atins încă “gradul” de înger plin), au o înălțime de aproape 2,5 metri, au părul blond-cânepiu, ochii verzi sau albaștri. Toți Mângâietorii poartă pe piept un semn distinctiv - o siglă sau un simbol. Unii Mângâietori poartă semnul distinctiv în mijlocul pieptului, alții în partea dreaptă, alții în partea stângă. Șefii lor ierarhici poartă semne distinctive ceva mai complicate. În dialectul folosit de ființele din lumea eterică, Mângâietorii au un nume format din două cuvinte. Primul cuvânt al numelui - care corespunde prenumelui în lumea oamenilor - poate fi cunoscut de ființele care se manifestă în lumea eterică, iar celălalt cuvânt - care formează numele - nu poate fi cunoscut decât în palierul lor de reședință. Mângâietorii au o voce extrem de caldă și de plăcută, mai ales în momentele în care se roagă împreună cu oamenii și, în special, când se roagă împreună cu copiii.

Simultan cu apariția Mângâietorilor, apar Pajii - termen care desemnează o categorie aparte de spirite ale naturii -, care se ocupă cu “treburile administrative”. Pajii au grijă să instaleze diferite platforme eterice pe care se vor desfășura ceremoniile. Ceea ce numim platforme sunt de fapt locurile din lumea eterică unde, în paralel cu lumea fizică, se vor desfășura ceremoniile prin care se celebrează Învierea Domnului Iisus Hristos. Activitatea Pajilor din lumea eterică este oarecum identică cu cea care se desfășoară în lumea fizică, înaintea unui mare concert pe un stadion. La fel ca în cazul unui concert din lumea fizică, înainte de sosirea artiștilor care țin spectacolul, apar lucrătorii care instalează scena, pun decorul, se ocupă de sonorizare etc. Tot astfel, și în lumea eterică, înainte de sosirea înaltele ființe care vor ține marile ceremonii, Pajii - ca personal administrativ - aranjează decorul.

După ce pleacă Pajii, apar niște ființe îngeresti care ar putea primi numele de Crainici. Crainicii sunt ființe îngeresti din ierarhia Fiilor Luminii, subordonate Domnilor Karmei. Crainicii citesc un fel de suluri cu înscrisuri, precum crainicii din Evul Mediu. După ce pleacă Crainicii, vin alți Paji, care îndeplinesc tot soiul de ritualuri complexe. Ei “stropesc” locurile unde se vor celebra ritualurile și aruncă din coșulețele pe care le poartă în mâini un fel de petale multicolore din care se vor forma mici norișori luminoși și parfumați. Norișorii se formează din interacțiunea atmosferei lumii eterice cu acele petale colorate. De altfel, norișorii eterici formează acele “platforme” ce plutesc la 3-5 metri deasupra solului terestru. Pe norișori se instalează mai multe scaune de domnie, pe care, la momentul potrivit, se vor așeza înaltele ființe care vor participa la ceremonia eterică a Paștelui. Acele scaune domnești par a fi făcute dintr-un material eteric asemănător diamantului.

Toate aceste pregătiri minuțioase se desfășoară din Vinerea Mare, imediat după momentele de întunecare, până aproape de miezul nopții de Sâmbătă, când se celebrează Învierea Domnului Iisus Hristos. Ceea ce se petrece în lumea eterică are o înfățișare de basm, iar efortul de a descrie astfel de evenimente, aproape neverosmile pentru o minte omenească bazată pe logica formală, este destul de dificil.

Dar, ceea ce este cu adevărat surprinzător este faptul că tot ce se petrece în lumea eterică, în cadrul acestei sărbători, a fost pictat pe pereții bisericilor creștine, în care sfinții, îngerii și celelele personaje stau așezate pe un fel de norișori care plutesc în aer. Acest fapt înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că primii meseriași care au pictat bisericile creștine chiar vedeau aceste evenimente, iar picturile de pe pereți nu au nici un fel de simbolism ascuns, ci reflectă pur și simplu ceea ce se petrece pe un alt nivel al realității, invizibil

oamenilor. De altfel, este știut că, în timpurile mai vechi, nu oricine putea picta pereții bisericilor; pictorii sau zugravii din vechime nu era simpli meseriași profani.

Tot ce este descris în aceste rânduri, Eugen afirmă că a văzut prin clarvedere, la nivelul lumii eterice, la o oarecare înălțime deasupra solului terestru, cam în dreptul turlilor fiecărei biserici din lumea materială. Toate aceste scene se desfășoară simultan la orice biserică creștină - fie catolică, fie ortodoxă. Chiar dacă există o diferență de timp între celebrarea Paștelui în cadrul celor două Biserici (Paștele catolic și cel ortodox se celebrează în aceeași zi doar o dată la câțiva ani), evenimentele sunt identice.

Două scaune împărătești, dispuse la antipozi, se detașează din peisaj. Primul seamănă cu un fel de jelu uriaș, în mijlocul căruia strălucește un glob luminos ce emană scânteii și emite un sunet continuu, asemănător unui sursur de izvor. Scaunul împărătesc se află dispus la o înălțime de aproximativ 3 sau 4 metri de sol, pe un norișor-platformă. Acesta este scaunul împărătesc al lui Iisus Hristos.

La polul opus, situat cam la 20 de metri distanță de primul scaun de domnie, se află altul. Dar, spre deosebire de scaunul împărătesc al lui Iisus Hristos, care este simplu, al doilea scaun este împodobit cu pietre prețioase, cu felurite nestemate strălucitoare și cu o mulțime de steaguri colorate. Al doilea scaun nu este ocupat niciodată de nimeni. Deși este mereu gol, pe el este așezat un sceptru frumos lucrat, pe care se află o efigie: două aripi imense care se unesc deasupra unei pietre strălucitoare. Alături de sceptru se află o coroniță ce pare din argint, în mijlocul căreia se află un spațiu gol. Acel spațiu gol creează senzația că de acolo lipsește ceva.

Lângă al doilea scaun de domnie se așază, puțin înaintea miezului nopții, un alai de paji și de muzicanți, care cântă la diferite instrumente muzicale. În jurul celui de-al

doilea scaun de domnie, atunci când începe slujba, se așează cinci femei de o frumusețe perfectă. Cele cinci femei par foarte vechi. Singura particularitate, care le deosebește de celelalte personaje, este că au ochii negri, lipsiți de iris, iar caninii sunt proeminenți, oarecum asemănători cu cei pe care epoca noastră i-a imaginat pentru vampiri. Cele cinci femei (printre care se află și Lillith) stau pe un fel de covoraș de fructe și flori multicolore și beau nepăsătoare licori din cupe frumos împodobite.

Majoritatea ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii prezente la ritual le privesc cu mirare. Au și de ce, întrucât scaunul de domnie gol este al conducătorului ființelor întunecate, Lucifer, iar cele cinci femei sunt reprezentantele sale la această ceremonie. Existența scaunului de domnie gol pare să indice o invitație a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii către omologii lor care s-au rătăcit și au ales calea întunecată să se întoarcă la Dumnezeu. Atâta timp cât există scaunul gol, poarta împăcării rămâne deschisă. Firește, cu condiția ca cei rătăciți să se reîntoarcă la ceea ce erau cândva, când toate erau bune în fața lui Dumnezeu.

Deși în exteriorul unei biserici (la nivelul eteric) este mare freamăt și un continuu du-te-vino, în interior totul se desfășoară sobru și calm. În interiorul unei biserici (tot la nivelul eteric) se adună o mulțime de ființe umane, cu părul lung și alb, care încearcă să ajute oamenii. În limbajul folosit în lumea eterică, aceste ființe se numesc **Laamahri**, adică, “Cei care se contopesc”. Ele fac parte din cercurile puterii hristice.

Permanent, preoții din lumea materială sunt asistați de diferite ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, care stau, nevăzute, alături de ei pe toată durata slujbei. Activitățile preoților în biserică se desfășoară aproape simultan cu cele

ale ființelor îngerești. În fapt, preoții nu fac altceva decât să repete, cu un decalaj temporal de până la o secundă, activitatea rituală desfășurată în lumea eterică de către ființele îngerești.

Astfel, alături de preotul principal care oficiază slujba într-o biserică stă o impresionantă ființă îngerească de rang înalt din ierarhia Fiilor Luminii. Ființa îngerească stă deasupra și puțin în spatele preotului, ține mâna stângă în sus, cu cele două degete unite, iar mâna dreaptă o ține pe creștetul capului preotului. În momentul în care ființa îngerească vorbește, preotul citește Sfânta Liturghie. Prin intermediul acestei ființe îngerești se scurg energiile, de culoare roșie, ale Sfântului Duh în creștetul capului preotului. Numele unui astfel de ființe îngerești este format din două vocale, și s-ar traduce în limba oamenilor prin expresia “Cei prin care se toarnă”.

În stânga preotului stă o altă ființă îngerească extrem de puternică. Înaltă, sobră, emanând putere, această ființă îngerească face parte din “Oastea cea mare” condusă de cel care, în limbajul folosit în lumea eterică, poartă numele Mhamuuth, adică “Cel asemănător Izvorului de Lumină” (“Izvorul de Lumină” este **HAUTI**, Dumnezeu), iar în limbajul oamenilor se numește Mihail.

Ființa îngerească din Oastea Îngerului Mihail, care se află în stânga preotului ce citește slujba, are în jur de 3 metri înălțime, părul scurt, blond sau chiar negru, ochii duri, irisul și cristalinul de culoare verde sau albastră. În mână poartă o armă teribilă, specifică tuturor ființelor ce fac parte din Oastea Îngerului Mihail. Această ființă îngerească războinică este, pe toată durata slujbei, “bodyguard-ul” personal al preotului. Arma purtată de această ființă îngerească, care în limbajul folosit de ființele din lumea eterică se numește **șehekinattiii**, este o spadă care de la distanță pare ca o bară

din lumină, pe care circulă cu repeziciune un foc roșu. Spada de lumină pe care circulă o energie roșie condensată supără serios privirile unui clarvăzător.

În dreapta preotului stă o altă ființă îngerească, numită **Korii aee**, adică Mediator. Această ființă îngerească are părul lung până la brâu, de culoare galben-aurie, iar pe frunte are o diademă ce pare de foc. Cu ochii mari, albaștri, fața prelungă, albă și buzele roșii precum mărganul, poartă o togă de culoare albă, încinsă la mijloc cu un brâu aidoma diademei. Ea provine de pe nivelul al șaselea al Terrei aurice. Mediatorii au rolul de a media între lumea oamenilor și lumea cerească.

De-a lungul desfășurării slujbei din noaptea de Paște, preotul suferă o transformare importantă: aura din jurul capului devine mult mai mare și mai intensă, iar corpul astral devine alb strălucitor și începe să emane un parfum de trandafiri. La rândul lor, ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminei prezente la ceremonie dobândesc o înfățișare extrem de expresivă: părul și ochii lor par din flăcări, iar buzele roz contrastează foarte puternic cu fața impecabil de albă. Au o îmbrăcăminte vapoasă de lumină care-și schimbă mereu culoarea. Mișcărilor lor sunt extrem de line și de armonioase.

Pe toată durata slujbei din noaptea de Paște se aude un sunet ca de clopoței, un clinchet foarte plăcut, urmat de un vânticel rece, ca un curent sau ca o adiere proaspătă de primăvară. Clinchetul melodios are rolul de a domoli senzația extrem de puternică de exaltare ce învăluie credincioșii prezenți. Fiind atât de puternice, atunci când se manifestă în cadrul slujbei din noaptea de Paște, energiile Sfântului Duh ar aduce credincioșilor o stare de nesuportat - ca un fel de exaltare prelungită.

Pe măsură ce preotul citește Sfânta Evanghelie, linia divină a bisericii devine din ce în ce mai luminoasă, iar din

altar ies mii și mii de scânteii colorate. Mii de fulgere coboară din înalturi; simultan, se aud mii și mii de voci, ce urcă și coboară precum zgomotul făcut de talazurile unei mări.

Puțin înainte de miezul nopții se deschide Poarta cerului (Poarta 1). Prin Poarta cerului pătrund mii și mii de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, într-un alai strălucitor. Pot fi recunoscuți Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael și alte ființe îngerești importante din ierarhia Fiilor Luminii. În fața tuturor îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii stă Îngerul Gabriel - care, în limba lumii eterice este numit **Haelimuth**, în traducere “Cel ce stă în față”. El este înveșmântat în ținuta de ceremonie, cu toate însemnele funcției, atributelor și autorității sale. Toate celelalte ființe îngerești vin, ca la un semnal, în întâmpinarea sa. Și ținuta Îngerului Rafael este impunătoare. În akhatakha, Îngerului Rafael i se spune **Hazimuth**. În lumea eterică, Îngerul Rafael are o înfățișare foarte blajină, o statură impunătoare, părul castaniu, lung și drept, ochii inocenți, căprui-cafenii și vorbirea blândă și învăluitoare.

Aproape simultan, din Poarta 1 se aude un sunet cu tonalitate gravă, prelungă, ca de corn, peste care se suprapune un sunet ca de trompetă. Sunetele devin din ce în ce mai intense, sunetul de trompetă pare a se amplifica și multiplica în mii de alte sunete ascuțite, în timp ce lumea eterică pare a se cutremura din toate încheieturile. Parcă o turmă de mamuți giganti se apropie în galop înfricoșător, măturând totul în cale. Astfel pătrunde prin Poarta 1 Oștirea cea Mare (grosul oștirii) condusă personal de către Îngerul Mihail.

Oștirea Îngerului Mihail este formată din mii și mii (“mii de mii de zeci de mii”, după o formulare din lumea eterică) de ființe îngerești luptătoare; toate ființele îngerești aflate sub comanda Îngerului Mihail sunt înarmate cu acele

formidabile săbii prin care circulă un foc roșu intens, numite **șehekinattiii**. Conduasă de principalii locotenenți ai Îngerului Mihail, Oștirea cea Mare înaintează ca la o bătălie, în straturi concentrice. Pare că întreaga forță a universului se manifestă prin ei. În mijlocul lor, pășește însuși Îngerul Mihail - Îngerul Puterii.

Simultan, prin Poarta 2 intră o mare oaste de ființe luciferice, "Cei cu ochii negri". Și ostașii luciferici sunt înarmați cu săbii similare. Cele două armate plutesc (levitează) una în fața celeilalte, la mică distanță, înfruntându-se din priviri. Par a fi gata să se repeadă unele asupra altora. Atmosfera pare a se încinge, toată suflarea prezentă stă cu sufletul la gură, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

Când atmosfera devine explozivă și dintr-un moment în altul pare că va începe o teribilă confruntare între forțele aflate față în față, apare Iisus Hristos, însoțit de cercurile puterii hristice. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos are două culori distincte: de la brâu în jos strălucește în culoarea metalului topit, iar de la brâu în sus strălucește în albul cel mai pur ce poate fi observat în lumea eterică. În jurul Său strălucesc mii de curcubeie. În ciuda strălucirii orbitoare a curcubeelor de lumină, privit mai de aproape, se poate distinge chipul lui Iisus Hristos: părul ondulat, castaniu închis, ochii căprui-verzui, nasul ușor acvilin, gura cu buzele pline. Iisus Hristos seamănă perfect la înfățișare cu "Izvorul de Lumină", **Hauti** - Dumnezeu Tatăl. Formularea Crezului creștin, care pentru unii este numai metaforică, își găsește suprema justificare: **Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină.**

La rândul lor, oamenii din Cercurile Puterii Hristice sunt înveșmântați în robe albe ca zăpada, care poartă pe frunte diademe ce par de foc, din care ies o mulțime de

scânteii. Toți acești oameni ce-l însoțesc pe Iisus Hristos au înscris numele pe frunte, cu aceleași litere de foc. Toți țin în mâini globuri de lumină orbitoare.

Imediat după Iisus Hristos, își face apariția Fecioara Maria, denumită de ființele din lumea eterică **Ioaeo** sau **Anina** - în traducere, “**Cea care mijlocește pentru sufletele toate**”; alteori este numită **Corrriii Aeceoo** - în traducere “**Cea care plânge pentru noi**”. Fecioara Maria are diferite denumiri; când îndeplinește alte atribuții, Fecioara Maria este numită altfel. În limba akhatakha, fiecare ființă este denumită în funcție de atribuțiile pe care le manifestă într-un anumit moment. Această afirmație este valabilă pentru oameni, îngeri și spirite ale naturii.

Fecioara Maria este o ființă diafană și delicată, cu părul castaniu, ce-i curge în valuri, ochii căprui, foarte blânzi, fața albă ce se împurpurează atunci când vorbește însuflețit sau când zâmbeste. Îmbrăcămintea Fecioarei Maria radiază o luminozitate argintie. Și Fecioara Maria este însoțită de oamenii din Cercurile puterii, care mijlocesc neconținut pentru oamenii întrupați, în special pentru copii.

După apariția Fecioarei Maria, prin Poarta 1 pătrund mai multe ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, lipsite de formă umanoidă; ele au forma unor sfere de culoare violetă. Alături de ele își face apariția o ființă îngerească de formă umanoidă, numită Thaimahaaa. Această ființă îngerească este Îngerul Morții. **Thaimahaaa, Îngerul Morții**, are o înfățișare plăcută: ochii căprui, blânzi și înțelegători, fața albă, prelungă, fin conturată. În limba lumii eterice Thai înseamnă “sfârșit”, iar Mhaa înseamnă “Început”; sensul numelui său este “Începutul dincolo de sfârșit”. Îngerul morții îi veghează pe toți oamenii la marea trecere prin poarta morții. În momentul în care apare la ceremonia Paștelui, Îngerului Morții i se înmânează o suliiță.

Alături de ființele îngerești menționate, la ceremonia din lumea eterică a Paștelui mai participă și Ioh, Conducătorul spiritual al Poporului Român, reprezentantul uman al Prințului Poporului Român, **Ișshion** - cel care, de-a lungul istoriei, conduce din palierele invizibile destinele poporului. Ioh are părul alb, cărlionțat, este robust, lat în umeri, cam de 1,80 metri, ochii albaștri. Este îmbrăcat într-o haină lungă cu broderii de aur la manșete și la guler. El poartă în mână un stindard cu însemnele vechi ale Poporului Român. Ioh participă la toate ceremoniile care se fac sub flamura steagului național: jurăminte militare, tânosiri de biserici, hirotonisiri de preoți, depunerea jurământului de Președinte sau de Regele țării, de membrii Guvernului sau de alte oficialități care reprezintă Poporul Român. În cadrul ceremoniei Paștelui, Ioh stă deasupra Patriarhului României, indiferent cine ar fi acesta.

În tot acest răstimp, ostașii luciferici din armata ce intrase prin Poarta 2 nu încetează să arunce vorbe sfidătoare celor din Oastea Îngerului Mihail; scopul lor este perturbarea ceremoniei. Tensiunea este din ce în ce mai mare și plutește ca o ceață grea de jur împrejur. Uneori, cei din Oastea Îngerului Mihail au tendința de a-și schimba poziția strategică (dispunerea în spațiu). Alteori, ființele luciferice se retrag câțiva pași, dar nu-și părăsesc pozițiile; ele continuă să privească sfidătoare, agresive și amenințătoare la ceea ce se petrece în jurul lor.

Uimitor este faptul că, în lumea materială se întâmplă cam aceleași evenimente: de-o parte, unii oameni așteaptă netulburați să vină miezul nopții pentru ca preotul să strige **“Hristos a înviat”**, în timp ce alții, strânși în grupuri compacte, sfidează totul, într-un comportament extrem de irevențios.

❧ “Vino și ia Lumină” ❧

În mod concret, ceremonia propriu-zisă a Paștelui începe la miezul nopții, prin rostirea, de către Îngerul Gabriel, în limba akhatakha, a următoarelor cuvinte: **“Leh, Leh Shoonah ii see Șainiaah”**.

Ca la un semnal, imediat după ce Îngerul Gabriel rostește aceste cuvinte, toți îngerii prezenți în lumea eterică repetă aceleași cuvinte ca un cor imens. **Și tot ce se vede și nu se vede repetă ca un ecou. Și tot ce există și va exista află.**

Cuvintele rostite în limba akhatakha de către Îngerul Gabriel echivalează cu ceea ce, imediat, rostesc preoții în toate lăcașurile de cult: **“Hristos a înviat din morți”**. Imediat după preoți, în lumea materială, toți credincioșii repetă: **“Hristos a înviat”** și **“Adevărat a înviat”**.

Primul care rostește chemarea de a lua lumină este, în lumea eterică, însuși Iisus Hristos, care, cu vocea sa dulce ca mierea, rostește în limba akhatakha: **“Lehi, Lehi te hesaii”**, adică **“Vino, vino și ia Lumină”** (această chemare este la singular, întrucât se adresează fiecărui om în parte). Iar preoții rostesc automat în lumea materială: **“Veniți și luați Lumină”**. Apoi, Iisus Hristos ridică spre cer trei degete de la mâna dreaptă, în timp ce coboară trei degete de la mâna stângă spre pământ, rostind în akhatakha: **“Iooh eeh Iooh, Shona, Teh Saiti”**, în traducere **“Eu Sunt, Eu, Lumina Lumii”**.

În momentul în care preotul rostește, pentru prima oară, imediat după miezul nopții, **“Hristos a înviat”**, din interiorul auriului Iisus Hristos iradiază o Lumină blândă și binefăcătoare. Aceasta este Lumina Iubirii. În acel moment, părul și ochii lui Iisus Hristos devin ca de foc alb. Lumina extraordinară emanată de Trupul de slavă al Domnului Iisus

Hristos luminează ochii și fețele celor din jurul său. Simultan, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii cresc în putere și tărie, iar oamenii din cercurile puterii le crește luminozitatea aurie a ochilor și a feței, strălucind feeric.

Lumina lui Iisus Hristos se propagă apoi, prin lucrarea Sfântului Duh, prin intermediul plaselor mesianice, la toți credincioșii, după *principiul candeliei*. În acele momente, ființele luciferice prezente la ceremonie își acoperă instinctiv ochii cu mâinile, iar oastea lor se retrage fulgerător din lumea eterică.

Imediat după acest moment, Îngerul Gabriel se așează alături de Iisus Hristos. Aproape concomitent își fac apariția câțiva Crainici, ființe îngeresti din ierarhia Fiilor Luminii, care citesc mai multe suluri cu înscrisuri, precum în Evul Mediu. După ce Crainicii își strâng sulurile, are loc cel mai grandios eveniment care se petrece la ceremonia Paștelui. De altfel, ceea ce se petrece în aceste momente este cel mai important eveniment ce se produce în Terra aurica.

Evenimentul se desfășoară astfel: Îngerul Morții pune sulița ce-i fusese înmănată la picioarele lui Iisus Hristos. Iisus Hristos așază piciorul drept peste suliță și întinde mâinile lateral, îndoite de la cot, cu palmele în sus, ca și cum ar forma o cruce. Degetele mari, mijlocii și mici ale fiecărei mâini sunt reunite într-un gest sacru, exact așa cum se vede pictat pe pereții bisericilor. În acel moment solemn, în lumea oamenilor, preotul strigă de trei ori “**Hristos a înviat**”, urmat de mulțimea de oameni care strigă în cor “**Adevărat a înviat**”. Imediat după aceea, Îngerul Gabriel se apleacă, ridică sulița și, cu o mișcare hotărâtă, o rupe pe genunchi. Sulița se rupe în trei bucăți perfect egale.

Apoi, unul din oamenii din Cercurile Puterii Hristice iese din mulțime și îngenunchează în fața lui Iisus Hristos. Iisus Hristos îl întreabă de mai multe ori ceva, iar omul

răspunde. După un scurt dialog, omul se ridică ajutat de Iisus Hristos - de fapt Iisus Hristos îl ridică pe acel om -, îl sărută pe obrazul drept și îi înmânează o diademă, o haină și o sferă strălucitoare.

După aceea, Îngerul Gabriel ia cele trei bucăți ale suliței frânte și le aruncă cu putere în jos. Pământul, de fapt solul lumii eterice, le “înghite”. În acel moment se aud, ca răspuns, mii de mugete feroase care formează împreună un sunet cumplit, ce nu poate fi uitat prea ușor. Aici este vorba despre un fenomen ce nu are corespondent în lumea materială, în care un obiect aruncat cu putere spre pământ, pătrunde efectiv în sol.

Acolo, în adâncurile materiei se află forța răului în cea mai cruntă manifestare a sa. Ea se manifestă ca un șarpe uriaș, solzos, cu aripi. Această forță a adâncurilor, adevăratul rău, a fost denumită “satan”, adică “Adversarul”; în limba folosită de ființele din lumea eterică este numit “Cel rău” sau “Hallshithan”. Forța răului - “Cel rău” - este astfel răpusă prin aruncarea suliței de către Îngerul Gabriel, prin Puterea Domnului Iisus Hristos și prin Lucrarea Sfântului Duh. Sulița pătrunde până în miezul de foc al pământului, acolo unde sălășuiește “Cel rău”.

Imediat după miezul nopții, după ce preotul a rostit **“Hristos a înviat”**, nenumărate fulgere de energie roșiatică brăzdează cerul (eteric), pătrund în altar, iar de acolo se răspândesc în mulțimea de oameni, mai întâi în copii, apoi în oamenii adulți. Toate fulgerele de energie roșiatică pătrund în creștetul capului celor prezenți. Ele sunt manifestările Sfântului Duh. Imediat după ce energiile Sfântului Duh sunt absorbite de aura oamenilor, acestea încep să lumineze feeric. Energiile Sfântului Duh amplifică auzul uman, iar energia vitală de la baza coloanei vertebrale, ce se aseamănă cu o spumă roșie, se ridică de-a lungul canalului Sushumna

până în creștetul capului, precum o fântână arteziană mirifică, împrôșcând în jur cu stropi mari și colorați. Acest fenomen nu durează mult. La unii oameni această explozie mirifică de lumini și de culori durează foarte puțin, după care totul se liniștește. La alții, explozia de lumină durează ceva mai mult. Astfel se încheie prima parte a celei mai importante sărbători a creștinătății: celebrarea Triumfului Luminii.

Semnificația primei părți a ceremoniei Paștelui - sau, cel puțin, una din semnificațiile evenimentelor petrecute în palierul eteric, reflectate în palierul material prin citirea de către preoți a Sfintei Liturghii - poate fi raportată la regenerarea întregului sistem auric terestru. În esență, totul se constituie a fi repetarea acțiunilor arhetipale ale lui Iisus Hristos de acum aproape 2000 de ani din Palestina.

Prin acțiunile de acum 2000 de ani, Iisus Hristos a învins moartea, iar destinul Său s-a unit cu destinul tuturor oamenilor de pe pământ - prezenți, trecuți sau viitori. Prin acțiunile lui Iisus Hristos s-au deschis porțile iertării păcatelor, nemuririi și vieții veșnice pentru toți oamenii - într-un cuvânt, s-au deschis porțile mântuirii.

❧ Viitorul începe azi ❧

În a doua parte a ceremoniei Paștelui, care începe cam la o jumătate de oră după miezul nopții, se produc mai multe evenimente ce privesc destinul personal al fiecărui om.

Astfel, imediat după ce se încheie prima parte a ceremoniei Paștelui, își fac apartia Îngerii Veghetori ai fiecărui om. Începând de la nașterea în lume materială și până la moarte, fiecare om este ocrotit de trei Îngeri Veghetori (la Paște se manifestă, în trup eteric de formă umanoidă, doar doi dintre ei). Îngerii Veghetori sunt

subordonați în mod direct Îngerului Morții, dar acest fapt nu înseamnă că activitatea lor trebuie raportată doar la actul morții sau la fenomenele conexe. Dimpotrivă, Îngerii Veghetori se ocupă de viață, nu de moarte. Ei se îngrijesc de sistemul auric uman, reparând în mod permanent ceea ce strică omul prin activitatea sa total nesănătoasă din timpul vieții. Îngerii Veghetori sunt prezenți atât la nașterea unui om, cât și la moartea sa, ajutându-l să se desprindă în mod optim, pe cât posibil fără suferințe, de trupul material.

La începutul celei de-a doua părți a ceremoniei eterice a Paștelui, Îngerii Veghetori verifică starea aurică a oamenilor pe care-i au în ocrotire, întrucât, datorită extraordinarei desfășurări de forțe spirituale, sistemul auric omenesc și, în primul rând, chakrele au tendința de a funcționa la un nivel foarte înalt, motiv pentru care pot să apară disfuncții ale aurei. Ei acționează direct asupra chakrelor, diminuând funcționarea în exces a unor chakre care se “supraîncălesc”. Datorită faptului că chakrele oamenilor încep să funcționeze în exces, mulți dintre cei prezenți la slujba de înviere pot avea anumite percepții, trăiri, sentimente sau chiar viziuni inexplicabile. Acestea încetează imediat după ce Îngerii Veghetori acționează, prin metodele lor specifice, asupra principalelor chakre. Cea mai vizată este chakra ajna, prin care se pot percepe anumite viziuni.

La aproximativ o jumătate de oră după miezul nopții, prin Porțile cerului, rămăse deschise în tot acest răstimp, pătrund în valuri succesive mai multe categorii de ființe, de la ființele omenești defuncte - care, o singură dată pe an, pot coborî în palierul eteric - până la ființele îngerești cu diferite misiuni. Simultan, își fac apariția mai multe spirite ale naturii foarte pitorești, care, dacă ar putea fi observate de oameni, ar stârni zâmbete de încântare. Spiritele naturii sunt personaje parcă desprinse din basmele pentru copii: pitici,

zâne, paji în costume frumos împodobite. Mai întâi sosește o armată de pitici în ținute de sărbătoare. Piticii - băieți și fete, spirite ale naturii de diferite categorii și înfățișări -, în costumații pitorești, aruncă din coșulețe petale frumos colorate, strălucitoare. Alți pitici transportă, într-un fel de lectici frumos împodobite, ființe gingașe, cu înfățișarea unor zâne: acestea sunt Fetițele-Puteri, care coboară de pe nivelul lor astral de reședință pentru a lua contact cu oamenii.

Fetițele-Puteri, înaltele ființe îngerești conducătoare ale subpalierelor lumii astrale, au înfățișarea unor copile zglobii, cu nasul cârn, bucălate, cu rochițe viu colorate, cu flori prinse în bucle și în rochițe; și ele par rupte din basmele pentru copii. Totuși, Fetițele-Puteri au un aer extrem de matur. Fetițele-Puteri, care sunt conducătoarele subpalierelor astrale ale Terrei aurice, au ochii lipsiți de iris. Fetițele-Puteri au rochițele, părul și ochii de aceeași culoare. Culoarea rochițelor, părului și, mai ales, ale ochilor Fetițelor-Puteri reflectă culorile subpalierului astral de unde provin. Fiecare subpalier are o anumită culoare, ce corespunde unui anumit tip de corp duh uman. Astfel, de exemplu un om din clasa a treia evolutivă - galben - este vizitat la ceremonia Paștelui de o Fetiță-Putere, ai cărei ochi și vestimentație - rochiță, păr etc - au culoarea galbenă. Același lucru se poate spune despre ceilalți oameni, din celelalte clase evlutive.

Atunci când coboară din lectici, Fetițele-Puteri care au aspectul unor fete zglobii, bucălate și carne, par să plutească, fără a atinge pământul. Pe un covor de flori aruncate de piticii din jur, Fetițele-Puteri ajung în preajma oamenilor care au corpul duh corespondent. Între Fetițele-Puteri și oameni există legături energetice speciale. Unii oameni sunt legați de Fetițele-Puteri prin fire energetice ce pornesc de la nivelul umărului, undeva din apropierea claviculei. Ajunse în preajma oamenilor, Fetițele-Puteri

încep să “scaneze” diferite aspecte ale auri. Aparent, nu are loc nici un fel de scanare: fetițele se comportă atât de lin încât, la început, un observator ocazional ar avea impresia că se produce o reîntâlnire, după un timp îndelungat, între două persoane care țin foarte mult una la cealaltă. De fapt, chiar așa și este. Oamenii sunt protejații Fetițelor-Puteri.

Evident, oamenii nu sunt conștienți de aceste evenimente, continuând să vorbească ori să desfășoare alte activități în palierul material, dar Fetițele-Puteri nu sunt interesate de acest aspect. Ele sunt interesate de aspectul general al auri protejaților lor. Astfel de scene se aseamănă cu cele desfășurate în locurile de joacă, unde părinții grijulii aranjează vestimentația copiilor ori le șterg năsucul, fără a-i împiedica pe micuți să țină ori să alerge. Fetițele-Puteri cercetează creșterea evolutivă a protejaților lor. Ele pot fi mulțumite sau nemulțumite de nivelul evolutiv atins de protejații lor, iar în funcție de aceasta pot cere avantaje karmice pentru ei. În funcție de rezultate, Fetițele-Puteri adoptă o atitudine sau alta. Unele dintre Fetițele-Puteri se bucură, iar altele se întristează. În momentul în care remarcă o evoluție favorabilă a omului, Fetițele-Puteri comunică cu ființele implicate în evoluția oamenilor aflați în trup material - Iisus Hristos și Îngerul Gabriel - care, în acele momente, discută aspectele legate de starea prezentă a umanității.

După câte se pare, Fetițele-Puteri pot cere ființelor diriguitoare anumite avantaje karmice sau includerea oamenilor respectivi în “jocuri” superioare ale destinului - care se concretizează, în perioada următoare, în evenimente importante: găsirea unui loc de muncă mai bun, urcarea pe scara socială etc. Alteori, se are în vedere implicarea în anumite situații care pot genera o evoluție accelerată.

După ce Fetițele Puteri își încheie activitatea și se retrag, se produce un alt eveniment important. Ca la un

semnal, prin Poarta 1 apar ființele îngerești denumite Mesageri. Aceste ființe sunt, de fapt, Mesagerii Domnilor Destinului (ai karmei). Fără să întrebe pe nimeni, ca și cum totul ar fi stabilit, Mesagerii Domnilor Destinului se răspândesc la toți oamenii, fie că aceștia stau acasă și dorm, fie că sunt în curtea sau în incinta vreunei biserici, fie că sunt la discotecă sau club. Mesagerii sunt însoțiți de Scribi, alte ființe îngerești din subordinea Domnilor Destinului, care pun anumite semne pe frunțile oamenilor. De fapt, Mesagerii au rolul de a transpune, în lumea materială, deciziile Domnilor Destinului cu privire la destinul fiecărui om, în funcție de faptele acestuia din ultimul an (intervalul scurs de la Paștele din anul precedent).

Evident, nu Domnii Destinului stabilesc karma fiecărui om, ci oamenii înșiși, prin faptele lor. Domnii Destinului nu fac altceva decât să constate și să includă destinul personal al fiecărui om în destinul mai vast al întregii comunități omenești. Mesagerii Domnilor Destinului transpun deciziile superioare la nivelul fiecărui om în parte și, în consecință, la nivelul comunităților. Astfel, în funcție de karma acumulată, Mesagerii Domnilor Destinului aplică pe fruntea oamenilor, în a doua jumătate a nopții de Înviere, un semn care reflectă destinul potențial pentru viitorul an, până la Paștele viitor, ca rezultată a destinului trecut. Nu ei fixează karma viitoare, ci omul. Ei doar consfințesc destinul ce stă să vină. Acest eveniment se produce o singură dată pe an, în noaptea de Paști, iar în acest moment important se stabilește destinul fiecărui om în parte pentru anul ce începe.

Faptul că în epoca modernă Anul Nou se celebrează la sfârșitul lunii decembrie, iar Paștele câteva luni mai târziu nu trebuie să încurce pe nimeni. Popoarele antice celebrau sărbătoarea Anului Nou la începutul primăverii, când, după cum stă scris în cărțile din antichitate, se stabilea destinul

fiecărui om în parte. Acest fapt, cunoscut de vechii mitografi, se desfășoară și în ziua de astăzi, dar nu la Anul Nou, care nu mai corespunde, datorită modificărilor aduse în epoca modernă, cu adevăratul început al anului. Din acest motiv, începutul unui an coincide cu sărbătoarea Paștelui, momentul sacru în care se stabilește ceea ce se va petrece în viitoarele 365 de zile, atât pentru fiecare om în parte, cât și pentru umanitate în general.

Aici se cuvine un mic comentariu. Mulți oameni au impresia că totul în cosmos, inclusiv fenomenul karmei, este bătut în cuie, ceea ce este destul de departe de adevăr. Destinul omului în decursul unei încarnări nu este predestinat strict, existând o mulțime de evenimente determinate de voința omenească și de liberul arbitru. Există, de asemenea, o mulțime de variabile, ce pot fi depășite sau modificate într-un sens sau în altul. Omul alege singur calea pe care o dorește. El poate progresa benefic sau poate stagna, în funcție de alegerea sa și de puterea pe care o are în a provoca evenimente compatibile. Uneori, Fetițele-Puteri pot obține de la cei ce diriguiesc destinele oamenilor o mică derogare, astfel încât, omul respectiv, în ciuda unor deficiențe minore, să poată pătrunde într-o nouă etapă existențială, ceea ce poate însemna propulsarea într-un alt joc karmic.

Probabil că astfel de evenimente se produc frecvent, neîmpiedicând în nici un fel mersul de ceasornic al cosmosului. Totuși, doar Iisus Hristos poate accepta, în noaptea de Paște, pătrunderea unui om, la cererea unei Fetițe-Putere, pe alte coordonate karmice; aceasta se realizează, după cum afirmă ființele din lumea eterică, prin “cercetarea inimii”. Aceste ultime elemente sunt doar variabile. Toate variabilele luate în considerare în noaptea de Paște sunt structurate pe baza unor constante ale existenței

omenești. Constantele reprezintă karma fiecărui om și nivelul său evolutiv în ceea ce privește munca de dreaptă învățătură.

În momentul în care Scribii își încheie activitatea, sărbătoarea Paștelui se încheie. Ulterior, oamenii se perindă prin fața altarului pentru a lua paștele: “Beți, mâncați, acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu”, spune Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie, iar acesta este temeiul unui mare mister al Terrei aurice, care se săvârșește neîncetat de 2000 de ani. Prin intermediul ceremoniei Paștelui, principiul candeliei sau al transiterii luminii harice își găsește expresia sa cea mai concretă. “Veniți de luați lumină” este expresia cea mai adâncă pe care o poate îmbrăca, în lumea materială, acest principiu cosmic.

Orice om poate resimți în mod concret acea emoție de la miezul nopții de Paște, când toate luminile se sting, pentru ca, imediat după aceea, să fie aprinsă flacăra primei lumânări; de asemenea, orice om poate observa cum se transmite lumina de la om la om prin intermediul lumânărilor. Totuși, acesta este doar efectul unor fenomene petrecute pe un alt palier al cosmosului, acolo unde o altfel de lumină, Lumina harică, emanată din Trupul de slavă al lui Iisus Hristos, este transmisă și preluată de fiecare om prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice; această lumină este, ulterior, transmisă mai departe la cei care se află în afara porților unei biserici.

Este astfel suficient ca o singură persoană dintr-o familie sau dintr-un sat să vină la biserică și să ia Lumina lui Iisus Hristos și s-o transmită mai departe la toți credincioșii, pentru ca, pe baza principiului candeliei, aceștia să beneficieze de ea. Este nevoie de un singur om care să aibă format corpul haric al plaselor mesianice, pentru ca și alții, prin inducție, să fie mântuiți prin el.

De 2000 de ani, lucrurile s-au schimbat și în ceea ce privește destinul (karma) oamenilor - a fiecărui om în parte, dar și a umanității în ansamblu. După cum se știe, legea karmei presupune acțiune și reacțiune; cu alte cuvinte, pentru faptele rele, care se situează în afara Ordinii cosmice, omul trebuie să plătească un anumit preț. Fiecare faptă rea săvârșită în trecut se întoarce astfel asupra celui care a comis-o. Astfel, în virtutea legilor karmice, omul trebuie să plătească prețul pentru faptele rele pe care le-a comis.

Până acum 2000 de ani, legile karmice funcționau mecanic, așa cum sunt descrise în vechile cărți indiene sau în vechile cărți ebraice: “ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”. De fapt, legile karmice funcționează la fel și astăzi - ar fi imposibil să nu funcționeze. Cum este și firesc, legile karmice nu au fost anulate de nimeni, ele sunt viabile și vor fi viabile cât timp va exista lumea. Karma este legea fundamentală a cosmosului. Deși legile karmice sunt și vor fi mereu aceleași, de 2000 de ani, pentru persoanele botezate în rit creștin - indiferent care este acela: ortodox, catolic etc. - acțiunea karmei este modificată prin activitatea lui Iisus Hristos.

Prin plățirea prețului răscumpărării umanității, Iisus Hristos a preluat păcatele lumii - ale tuturor oamenilor: trecuți, prezenți și viitori. Iisus Hristos a preluat păcatele tuturor oamenilor și a plătit, în mod anticipat, prețul pentru ele. Numai astfel, mântuirea a devenit posibilă pentru toți oamenii. Dacă Iisus Hristos n-ar fi plătit prețul răscumpărării, nimeni n-ar fi capabil să se mântuiască și toți oamenii ar fi condamnați să comită aceleași erori existențiale la nesfârșit.

Dar, pe de altă parte, acest fapt nu înseamnă că oamenii sunt liberi să facă ce le place și să greșească la nesfârșit. Ar fi cea mai mare eroare dacă cineva s-ar culca pe-o ureche,

socotind în sinea lui că Iisus Hristos plătește, oricum, erorile comise de oameni. Firește, Iisus Hristos, ca Domn al întregii suflări omenești încarnate sau decorporate din Terra aurica, poate oferi soluția mântuirii; omul este liber să o urmeze sau nu. Iisus Hristos nu se poate substitui fiecărui om și nu încalcă liberul arbitru al niciunei ființe. Nicio ființă îngerească - nici chiar Dumnezeu - nu poate împiedica un om să-și exercite liberul său arbitru, dar consecințele actelor și gândurilor oamenilor au repercusiuni în viitor. Oamenii sunt cei care se îndepărtează de adevărata cale și de Dumnezeu, iar rezultatul este suferința.

Prin liberul arbitru, fiecare om poate făptui ceea ce-i place și poate acumula orice karmă dorește: bună sau rea. Depinde de fiecare om în parte; prin liberul arbitru, doar omul în cauză poate alege ce cale să urmeze. Comportamentul just al fiecărui om - în ultimă instanță, comportamentul inteligent în timpul vieții - este cheia care deschide poarta Împărăției cerurilor. Analizat îndeaproape, din punct de vedere strict uman, trebuie să recunoaștem că nici nu se cere chiar atât de mult de la oameni. Se cere doar moderație, dreptate, iubire față de semeni. Iar pentru dobândirea acestor caracteristici general umane nu este necesară nici un fel de școală înaltă.

Oamenii se încarnează în lumea materială pentru a evolua. Aceasta înseamnă, implicit, că trebuie să-și câștige onest existența, iar pentru aceasta nu au voie să se abată de la morală. Oamenii pot trăi decent prin adoptarea unei “minima moralia”. Prin liberul arbitru, prin acțiunile sau gândurile pe care le au, oamenii se situează de o parte sau alta a baricadei - fie de partea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii, fie de partea Fiilor întunericului. Prin acțiunile care au la bază iubirea, oamenii se situează în tabăra lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii, iar prin acțiunile ce au la bază egoismul,

mândria, orgoliul, lăcomia, oamenii se situează în tabăra Fiilor întunericii și vibrează prin rezonanță cu ea. Totuși, în orice moment al existenței lor, chiar dacă au greșit anterior în mod repetat, oamenii pot fi primiți înapoi și pot fi sprijiniți de către Iisus Hristos.

Pătrunzând sub tutela protectoare a lui Iisus Hristos, oamenii dobândesc posibilitatea de a își îmbunătăți zestrea karmică. Astfel, constantelor karmice li s-au adăugat credința, rugăciunea, postul și spovedania, prin intermediul cărora karma oamenilor poate fi, în bună măsură, “arsă”. Doar prin intermediul acestora, oamenii au posibilitatea reală de a elimina o bună parte a noxelor karmice. În consecință, prin modul lor de comportament, oamenii își construiesc neîncetat viitorul - își construiesc o karma bună ori o karma nefastă. Astfel, viitorul nu este prestabilit de cineva din afară, ci chiar de fiecare om în parte. Viitorul ține de exercitarea liberului arbitru al fiecărui om în parte. Tot astfel, viitorul umanității pe planeta Pământ ține doar de modul în care se comportă oamenii.

Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt foarte îngrijorați pentru oameni și pentru viitorul său - mai precis spus, sunt îngrijorați de modul în care oamenii își construiesc viitorul. Adresându-se lui Eugen, Îngerul Gabriel afirma că **“Îngerii nu știu viitorul”**. Îngerii nu știu viitorul, pentru că nu cunosc modul de reacție al oamenilor care, datorită liberului arbitru, se pot schimba de la o oră la alta, de la o zi la alta, de la o secundă la alta.

“Doar IȘȘ (Dumnezeu nemanifestat) îl știe (viitorul), pentru că IȘȘ îl lucrează. IȘȘ - mai spune Îngerul Gabriel - este drept și singurul drept, este bun și singurul bun, este viu și singurul viu. Fiul femeii care se lipește cu sufletul și cu inima de EL va trăi. Și ce trebuie să facă fiul femeii nu este greu. Spune asta fraților tăi și surorilor tale, și dacă

vor vrea, vor trăi. Iar noi suntem deasupra, lângă, împrejurul și înlăuntrul lor: să nu uite niciodată asta. Am zis !” a încheiat Îngerul Gabriel.

Întrebat de Eugen ce se întâmplă cu cei ce nu vor face acest lucru, Îngerul Gabriel a mai spus: **“Ei vor veni în față și vor spune cu inima curată ori necurată, dreaptă ori nedreaptă, fiecare unde îl conduce vrerea sa. Se vor închina, cum o vor face Cei aleși, și vor spune: Tu ești IȘȘ (Singurul Dumnezeu) ! Însă li se va răspunde: “Voi nu îmi sunteți cunoscuți ca prieteni”, și cei ce păzesc locuințele Lui vor trage zăvoarele și le vor spune: “Depărtați-vă de la El”. Dar afară din Locuințele Lui sunt plânsul și deznădejdea. De acolo nu-i întoarcere. Am zis !”** - a încheiat Îngerul Gabriel.

PRIMA IUBIRE

☞ Calea, Adevărul, Viața ☞

Evenimentele petrecute la începutul erei creștine - răstignirea, moartea pe cruce, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos - au modificat din temelii tot ce exista înainte. Prin plătirea Prețului răscumpărării, Iisus Hristos a preluat păcatele lumii și a creat premisele mântuirii.

“Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” - acestea sunt cuvintele lui Iisus Hristos, cu care a început o nouă eră. În noua eră, Iisus Hristos a devenit Domnul oamenilor. Calea deschisă de Iisus Hristos, Adevărul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a propovăduit oamenilor, Viața pe care a prefigurat-o, ca Viață întru Hristos, au devenit temelia pe care, din acel moment, a început să se desfășoare existența oamenilor în Terra aurica.

Calea lui Iisus Hristos presupune descoperirea iubirii de către fiecare om chiar în propria sa inimă - în centrul propriei sale ființe, acolo unde se află chakra iubirii. Chakra iubirii, situată în dreptul inimii fizice, a început să funcționeze abia după răstignirea, moartea și înălțarea lui Iisus Hristos. Caracteristica sa principală este iubirea, iar culoarea ei este auriul - un auriu special, care este mai mult decât un galben rafinat. Această culoare este identică cu cea a Trupului de Slavă în care se manifestă Iisus Hristos.

Activându-și progresiv această chakră, oamenii vor fi centrați, în relația cu cosmosul, pe elementul iubire. Iubirea despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnală, ci la iubirea care transcende aspectele particulare ale existentului: iubirea întru Hristos.

Dintre toate modalitățile de autoîmbunătățire, doar rugăciunea permite activarea chakrei inimii și, firește, formarea corpului haric al plaselor mesianice. În timpul rugăciunii sau pe măsura rostirii numelui lui Iisus Hristos, în miezul ființei omului, în chakra inimii, apare o bobită aurie, ce pare a atinge profunzimi inextricabile. **Chakra inimii este locul în care are loc unirea dintre Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Iisus Hristos.** De fapt, gestul sacru făcut de Iisus Hristos în iconografia creștină - degetul inelar unit cu degetul mare - reprezintă luarea în stăpânire a sistemului auric uman prin activarea chakrei inimii și a corpului haric al plaselor mesianice.

Așadar, Calea este calea iubirii, care poate fi urmată doar prin activarea chakrei inimii, Adevărul nu poate fi cunoscut de oameni decât în momentul în care, în inima lor, Dumnezeu Tatăl se va uni cu Iisus Hristos, iar Viața dobândită prin intermediul lui Iisus Hristos este viața eternă (viața veșnică). Din momentul atingerii acestui deziderat, oamenii nu se vor mai reîncarna în lumea materială; vor rămâne în lumea eterică și se vor alătura Cercurilor Puterii Hristice.

Evul deschis de către Iisus Hristos acum aproape 2000 de ani se va încheia în Ziua Judecății. Când anume va veni această zi nu este cunoscut nici oamenilor, nici îngerilor. Pentru a putea rezista la tot ceea ce urmează să se petreacă în Ziua Judecății, structura aurică a oamenilor trebuie să cunoască un proces de evoluție continuă. Despre acest proces tainic vorbește, prin intermediul lui Eugen, una din ființele

omenești care, actualmente, face parte din Cercurile Puterii Hristice din lumea eterică, pe nume Eustachia: **“Când cele două energii pe care le-ai văzut (este vorba despre energia argintie emanată de Tatăl și despre energia aurie emanată de Fiul) se vor îmbina, cea dinăuntru și cea dinafară, Tatăl (HAUTI) îl va întâlni pe Fiul (Shonah) în om. Prin acțiunea Sfântului Duh, pe care-l vezi ca limbi de foc (energia roșie a Sfântului Duh), care este din timpuri în lumea ta și care s-a împlinit ca Mângâietor lucrând deja în om, se va sfârși Timpul. La timpul potrivit, El (Duhul Sfânt) va face posibilă reîntregirea în toată plinătatea lor a celor trei energii în lumea ta, precum a fost la începuturi. Și astfel, datorită lui Iisus Hristos, cercurile puterii din eteric se vor uni cu cele din material”**.

Eustachia se referă la procesul auric prin care are loc activarea chakrei inimii. **“Tatăl se va întâlni cu Fiul în om”**, spune Eustachia. În limbajul lumii eterice, expresia **“toate energiile reunite”** au aceeași semnificație ca și numele IȘȘ, Dumnezeu.

Eustachia continuă: **“Și iată ce vor face cele trei Lumini reunite: în Ziua aceea, Zi mare de speranță și de glorie, datorită luminii, sunetului și mirosului, mult-mult în Putere și Tărie ale acestor trei energii, se va naște Iubirea dintru începuturi. Iubirea este Adunarea în plinătatea lor, a celor trei energii. În Ziua aceea, se va întâmpla că (cele trei energii) vor fi pe pământ, iar Prețul Jertfei pentru păcatul fiecărui om va înceta. Groaza va cuprinde pe mult prea mulți. Însă pentru cei găsiți sub Har va fi mare sărbătoare. Omul, pământul, natura și toate suflările de pe el vor fi spălate precum un diamant prăfuit, căruia nu i se ghicea strălucirea. Și ce este acum în lumea ta va trece cu vuiet mare și cu mari vâlvătai. Și într-o firimitură de timp se va reînnoi ca la începuturi. Și**

timpul nu va mai fi. Și se va râde de moarte. Și generațiile care vor fi atunci nu vor mai înțelege tâlcul nici al timpului, nici al morții”.

Așadar, mântuirea nu se poate împlini decât dacă oamenii vor învăța să respecte legile cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu. Privit din perspectiva aurică, procesul întăririi omului în vederea mântuirii este pragmatic și nu este doar o simplă formulă de stil. Prin respectarea legilor divine - care nu sunt altele decât preceptele de bază ale creștinismului, “poruncile date spre păzire” - oamenii pot atinge un anumit nivel evolutiv. Aura omului trebuie antrenată pentru a putea rezista, în acea Zi a Judecării, puterii și tăriei reunite a celor trei energii - a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aura omului va trebui să se comporte la fel ca o clădire în cazul unui cutremur devastator. Dacă a fost întocmită pe baza unui plan bun și a fost construită din materiale durabile, clădirea poate rezista.

Dacă aura unui om va suporta în Ziua Judecării puterea și tăria energiilor divine reunite, atunci omul va fi un “ales”; dacă nu, nu va fi. Aceasta este cheia prin intermediul căreia se poate pătrunde în “Împărăția Cerurilor”. Bătălia cea mare se dă în lumea materială, iar conducătorul acestei lupte este “Domnul sufletelor toate”, Iisus Hristos, care dorește “salvarea a tot și a toate”.

☞ Atunci se va numi iarăși Șideral ☞

Prin salvarea a tot și a toate nu se înțelege doar salvarea oamenilor, ci și a tuturor ființelor răzvrătite din cosmosul spiritual - desemnate prin expresia “Cel rău”: ființele shaitanice și cele luciferice, Lorehh și Dree.

Omul, ca microcosmos, este reflectarea întregului cosmos. Omul este format din toate elementele materiei, din

elementele spiritelor naturii și ale ființelor îngerești - luminoase ori întunecate. Omul are încorporat în structura sa aurică principalele attribute și caracteristici ale ființelor luminoase din cosmos, după cum are încorporat în structura sa aurică principalele attribute și caracteristici ale ființelor luciferice, ca și pe cele ale ființelor shaitanice. În consecință, dacă sunt salvați oamenii, înseamnă că sunt salvate și ființele răzvrătite, desemnate prin expresia “Cel rău”.

Despre mântuirea omului și despre salvarea, prin intermediul său, a tuturor ființelor răzvrătite din cosmos - spirite ale naturii și îngeri - vorbește în continuare spiritul naturii de aer Hutil, care a furnizat, prin intermediul lui Eugen, multe informații cu privire la trecutul Terrei aurice.

Hutil este un spirit al naturii, care are ca domeniu de activitate elementul aer. El este ceea ce, în limbajul actual, ar purta numele de silf sau elf. Hutil are o înfățișare foarte plăcută: părul drept, alb ca zăpada, fața ovală, gura mică, ochii mari, fără iris, ce par a fi făcuți din lumină strălucitoare. Când este fericit, făptura lui ca de copil se ridică de la sol strălucind în zeci de culori, ca un evantai strălucitor. Părul drept, alb ca zăpada, îi alunecă diafan în jos, peste strălucirile multicolore care-l îmbracă ca un veșmânt. Hutil apare și dispare atât de repede, încât lasă în urma lui o dâră în culorile curcubeului, cu milioane de irizări, urmată de un ușor zbârnâit. Când salută, își duce mâna la nas.

“Vina originară a omului - a spus Hutil într-un dialog cu Eugen - a fost neascultarea poruncilor divine, dar pe om l-a salvat însuși IȘȘ”. IȘȘ este Dumnezeu nemnaifestat care se manifestă ca HAUTI, fără a înceta să fie ceea ce este. Hutil mai spune, în felul său criptic, că “IȘȘ se manifestă ca Ișș-Șonah, fără a înceta să fie HAUTI”. Ișș-Șonah este Iisus Hristos. Altcumva spus, Iisus Hristos este IȘȘ, care s-a

întrupat în trup uman acum aproape 2000 de ani. Prin activitatea lui Iisus Hristos, întreaga umanitate poate fi mântuită fără nici o plată, prin intermediul Harului - emanația Sfântului Duh -, cel care construiește corpul haric al plaselor mesianice. **“Totodată - a mai spus Hutil -, prin oameni, Ișș-Șonah dorește salvarea tuturor ființelor luciferice și a spiritelor rebele ale naturii. Salvarea tuturor ființelor răzvrătite se face tot fără plată, prin intermediul omului, care le conduce, din încarnare în încarnare, pe Drumul de slavă, spre reunificarea întru HAUTI”**. Expresia “fără plată” în sensul folosit de Hutil înseamnă “fără preț”, adică fără karma; altcumva spus: dacă se reîntoarce la Dumnezeu, nici o ființă răzvrătită - înger, spirit al naturii sau om - nu va avea de suferit pentru erorile pe care le-a comis în trecut.

Procesul, afirmă Hutil, este simplu: **“Când omul crește (în culoare) în corpul duh, cresc și Cei căzuți, în înțelepciunea iubirii nețărnuite care izvorăște din HAUTI. Și atunci se va întâmpla ceva minunat. Fiii rătăcitori se vor întoarce acasă”**. La întrebarea lui Eugen **“când se vor termina aceste încurcături ?”**, Hutil a răspuns în felul său caracteristic: **“Când ultimul va înțelege”**.

Apoi Eugen a întrebat din nou: **“Ce trebuie să înțeleagă ?”** Hutil a răspuns iarăși: **“Atunci, în zilele acelea, toate atributele născute de Șideral (Lucifer) se vor topi în iubirea care va începe să emane din el. Atunci se va numi iarăși Șideral și va fi din nou Fiul luminos și preaiubit, căci, iată, rătăcirea lui nu va mai fi. Atunci, lumea materială, așa cum o vezi tu, va trece cu trosnituri mari, căci nu își va mai avea rostul. Și omul se va întoarce înapoi la momentul primei lui căderi, și nimeni nu va mai dori să-l piardă. Am zis”**, a spus Hutil, ridicându-și mâinile spre cerul lumii eterice, ca și cum l-ar fi luat drept martor.

Apoi Eugen l-a întrebat pe Hutil, în ce punct evolutiv se află astăzi umanitatea. Răspunsul lui Hutil, la fel de poetic ca și celelalte, rostit în limba akhatakha, în care se folosesc cuvinte vechi, pline de semnificație, cu o puternică încărcătură semantică, este ilustrativ și trebuie să dea de gândit tuturor celor care, în lumea materială, caută răspunsuri. **“Întunericul naște Lumina, dar Întunericul nu are Lumină și Lumina strălucește în el, dar dincolo de primii zori, în el este pusă prima Iubire (în el a fost pusă Iubirea dintru începuturi). Omul nu era pe atunci, cum este acum, ci doar privea din somn, ocrotit de noi. Iată că apariția lui în Lumină a adus pizmă și ură. Dar voi (oamenii) ați depășit acest moment și (ați început să) vă rugați pentru realipire la El (la Dumnezeu) și prin voi o fac Lorehh și Dree (ființele luciferice și spiritele răzvrătite ale naturii). Adică (voi, oamenii) sunteți la început de sfârșit. Totuși, sufletele voastre au devenit mai încăpățânate decât ei toți (la un loc) și inima voastră este mai neagră decât a lor. Iată de ce ei nu mai au răbdare cu voi și aduc zi și noapte plângeri și învinuiri contra voastră, riscând să iște un război contra omului dus din ceruri. Acum toți vrem să fie ca la început. Înțelege, răspunse Hutil, la început era doar Iubirea, (dar) prin voi a apărut invidia și ura și tot prin voi a apărut rugăciunea de alipire care duce la topirea urii în Iubire. Numai că totul a rămas aici și nu se mai termină din pricina voastră”.**

“Dar de ce din pricina noastră ?”, a întrebat din nou Eugen. Atunci Hutil a răspuns: **“Pentru că nu vă rugați”**, a fost răspunsul final al lui Hutil, înainte de a se alipi unui grup de ființe îngerești care stăteau puțin mai departe, ascultând la ceea ce se spunea. Când Hutil s-a alăturat acelor ființe angelice, acestea au întors capul și l-au privit pe omul

aflat în lumea lor, lumea care “coboară”, ceea ce noi numim lumea eterică, și atunci - povestește Eugen - “am văzut pentru prima oară o imensă tristețe strălucind în ochii lor”.

Ființele îngerești și spiritele naturii sunt ființe de lumină pură, născute din iubire - Copii ai Luminii - care nu-i (mai) pot înțelege pe frații lor, oamenii. Privirile lor continuă să-l urmărească pe Eugen și în viața materială, mai ales atunci când vede cerșetorii (chiar și pe cei de “profesie”) cerșind alături de magazinele feeric luminate. Ochii cerșetorilor care privesc galantarele pline de mâncăruri sau ochii copiilor care-și doresc dulciuri sau jucării, iar părinții lor încearcă să le explice că nu au bani îndeajuns, au aceleași expresii ca cele ale ființelor îngerești care privesc de dincolo de palierele cuantice și de lumea materială.

La începuturi, cosmosul era doar iubire. Ulterior, prin răzvrătirea Celor răi a apărut ura, ca element ce nu figura în programul inițial al creației. Prin răzvrătirea Celor răi, s-a produs încarnarea oamenilor în lumea materială. Apoi a apărut moartea, ca fenomen fizic.

Pentru a preîntâmpina o stare de fapt care continuă să agraveze continuu statutul tuturor ființelor de pe cuprinsul cosmosului, a fost introdusă rugăciunea, care nu înseamnă altceva decât reîntoarcerea la Iubirea dintru începuturi.

IUBIREA ESTE DUMNEZEU, ÎNCEPUTUL ȘI SFÂRȘITUL A TOT ȘI A TOATE.

Mulțumiri

- Mulțumiri **tuturor** celor care au contribuit la realizarea și apariția acestei cărți.
- Mulțumiri tatălui meu, Seniorul George Gănescu, pentru sprijinul acordat.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÎI RĂZBOIUL FIILOR LUMINII ÎMPOTRIVA FIILOR ÎNTUNERICULUI

UN PARANORMAL CÂT SE POATE DE... NORMAL / 9

- Accidentul
- Ceremonia de investire
- Simțurile conexe
- Turul de informare
- Asocierea

AURA OMULUI / 42

- Omul în afara ... trupului
- Principalele elemente ale structurii aurice
- Școala vieții
- Omul după pragul morții

TERRA AURICA / 81

- Ortoexistența
- Contrapartea aurică a lumii materiale
- Oceanul gândurilor reziduale
- Tunelul
- La capătul tunelului
- Ființele îngerești

NU SUNTEM SINGURI / 110

- Extraterestrii printre noi ?
- Semenii întru rațiune
- Cele trei categorii de ființe
- Porțile
- Limba lumii eterice

ÎMPĂRATUL ÎMPĂRĂȚIILOR ASCUNSE / 128

- ☞ Dumnezeu, Creatorul ☞
- ☞ Transmiterea luminii ☞
- ☞ Organigrama Fiilor Luminii ☞
- ☞ Sfânta Adunare a lui Dumnezeu ☞
- ☞ Principatele Ocrotitoare ☞
- ☞ Prințul poporului ☞
- ☞ Îngerii Păzitori și îngerii Veghetori ☞
- ☞ Spiritele naturii ☞

FIINȚA RĂULUI / 158

- ☞ Fiii întunericii ☞
- ☞ Ierarhia celor întunecați ☞
- ☞ Furtul de suflete ☞
- ☞ Fabrica de zombi ☞
- ☞ Lorehh, spiritele întunecate ale naturii ☞

PARTEA A DOUA

ISTORIA COSMOSULUI

PRIMORDIUM / 177

- ☞ Primele două cicluri - Haituna ☞
- ☞ Primul război ☞
- ☞ Ciclul al treilea - Hazurethul ☞
- ☞ Ciclul al patrulea ☞

CAMERA CU DRAPERII / 198

- ☞ Trecutul Terrei aurica ☞
- ☞ Timpurile fericite ale începutului ☞
- ☞ Cum ai căzut din ceruri ? ☞

GENERAȚII ȘI CATEGORII DE OAMENI / 208

- ☞ Sisteme de referință ☞
- ☞ Comunitatea oamenilor neutri ☞

- ☪ Oamenii prometeici ☪
- ☪ Obiectele zburătoare (ne)identificate ☪
- ☪ Semizeii ☪

IISUS HRISTOS CEL VIU / 238

- ☪ Evenimentul central al istoriei ☪
- ☪ Prețul mânturii ☪
- ☪ “Cea care mijlocește pentru toate sufletele” ☪

CERCURILE PUTERII HRISTICE / 254

- ☪ Marea Comunitate Hristică ☪
- ☪ Va fi la fel ca la început ☪
- ☪ Lumina iubirii ☪

FOCARUL HRISTIC / 265

- ☪ Cel mai puternic Nume ☪
- ☪ Rugăciunea ☪
- ☪ Lumină din Lumină ☪
- ☪ Biserica ☪
- ☪ Tainele ☪

SĂRBĂTOAREA LUMINII / 284

- ☪ Paștele ☪
- ☪ Înfrângerea morții ☪
- ☪ “Vino și ia lumină” ☪
- ☪ Viitorul începe azi ☪

PRIMA IUBIRE / 313

- ☪ Calea, Adevărul, Viața ☪
- ☪ Atunci se va numi iarăși Șiderall... ☪

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

Consider expresia “**experiență de cunoaștere**” cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o

noutate pentru nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual.

În contextul dat, termeni precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă:

trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict

vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor,

informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent. După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de

zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență".

"Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în

cazul în care se complăce în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc.

Dacă în cazul unui scriitor nu se observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de

viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus.

Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă ceva nou în fiecare carte. Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod

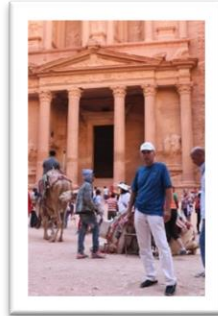
real au citit zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit "cartea" și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor, apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere. Întotdeauna, o

experiență nouă de cunoaștere presupune o “ruptură de nivel”. Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp,

un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După

o anumită perioadă de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică.

Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente

I-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (aceiași lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau al subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul asimilării și al metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”.

Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de

eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală (“un alt fel de curriculum vitae”) sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează “experiența sa personală de cunoaștere”.

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORȚII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

***

TAINELE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

CĂRȚI DE CRISTIAN GĂNESCU

